

★

A Csillagközi Szövetség alapító levele

★

★

„Az univerzum sok nyelven beszél, de mégis mindig ugyanazon.
Ez a nyelv nem a narnok, az emberek, a centaurik, a gaimok
vagy a minbarik nyelve. ★

Az univerzum a remény, a bizalom, az erő és a szenvedély nyelvén beszél.
Ez a szív és a lélek nyelve. De mégis mindig ugyanaz a hang.

Ez az elődeink hangja, akik rajtunk keresztül szólalnak meg;
És az utódaink hangja, akik arra várnak, hogy megszülethessenek.

★ Ez egy halk hang, amely azt mondja:
Összetartozunk.

A különböző vérünk, a bórszín, a vallás, a szülőbolygó ellenére,
mind Egyek vagyunk. ★

A fájdalom, a sötétség, a veszteségek, a félelem ellenére is,
Egyek vagyunk.

Mi, akik egy közös cél érdekében egyesültünk,
ezennel kijelentjük, hogy

★

Az egyetlen igazság és az egyetlen törvényünk
mindig emígy hangzik:

A legfontosabb parancsolatunk, hogy szeressük egymást,
Legyünk jók egymáshoz.

Minden egyes hang gazdagít minket,
és minden egyes elveszett hang gyengít minket. ★
Mi vagyunk az univerzum hangja, a teremtés lelkei;
A tűz, amely megvilágítja utunkat a jobb jövő felé.

★ Egyek vagyunk.”

- G'Kar

LEVELEZÉS: BARNÁ ANDREA LEVELEZÉS: BARNÁ ANDREA LEVELEZÉS: BARNÁ ANDREA

Levél cím: Barna Andrea

Telefon:

Weboldal: <http://babylon5.scifi.hu>

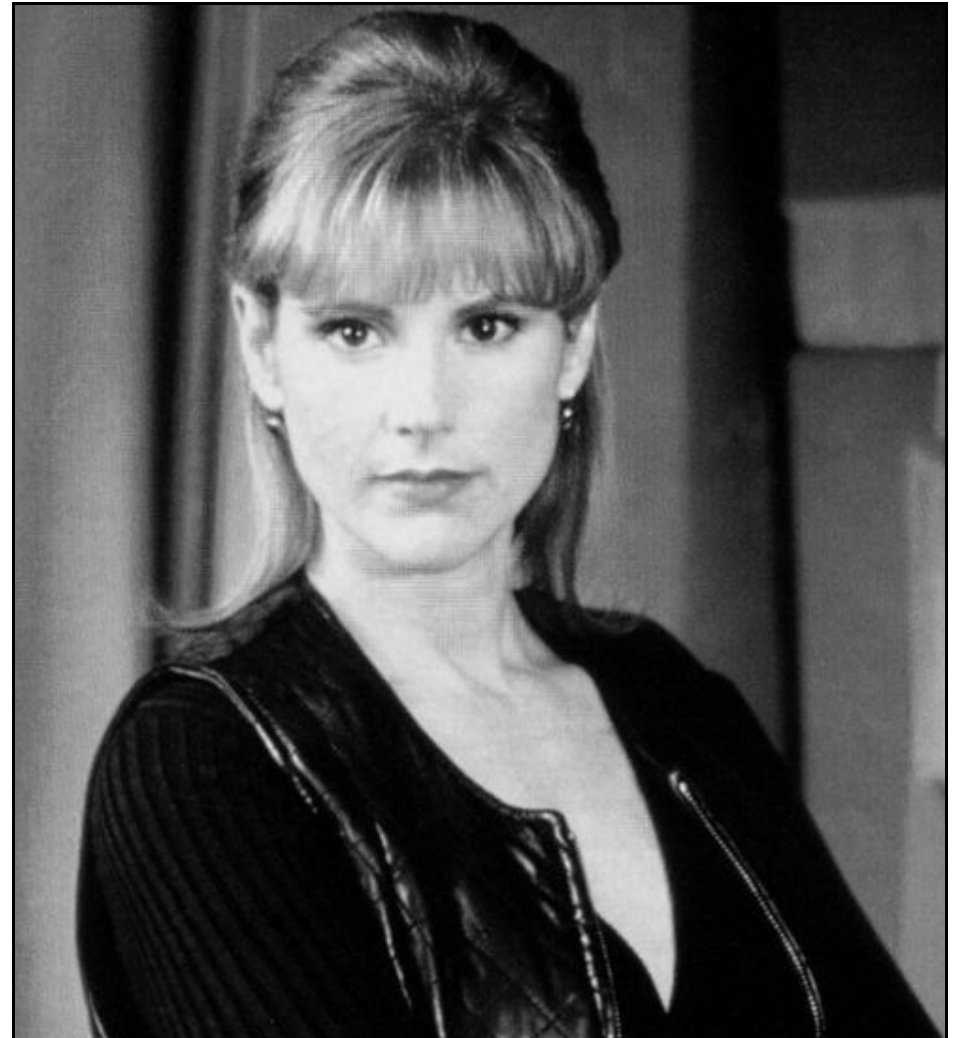

Valen feljegyzései

2003. év

(8. szám)

A Magyar Babylon 5 Klub kiadványa

igaz történet.” ...2245-öt írunk. A Földi Szövetség a dilgarok felett aratott győzelme után határai és befolyása kiterjesztésére készül. Egy felderítő egységet küldenek a minbari határterületre, hogy információkat szerezzenek a minbarikról.

A Szürkéek Tanácsa, Z'ha'dum-ra indul, hogy bizonyítékot szerezzen Valen próféciáira, miszerint az ősi ellenség visszatérni készül. Az Anla'Shok-okat – akiket a földiek Őrszemeknek neveznek majdan – csupán a múltból itt maradt legendának tartják, ahogyan az árnyak eljövételét is.

A két nép útja keresztezi egymást, és a félreértések következtében kitör a háború. Dukhat, a minbarik vezetője, meghal. Szent háború kezdődik.

Delenn-nek – a Szürkéek Tanácsa nem rég felavatott tagjaként – teljesítenie kell Dukhat utolsó kívánságát, amelyről csak kevesen tudnak: az időközben hadban álló emberi fajjal kell majdan szövetkezniük az árnyak ellen, mert Kosh neki is elárulja: „az emberek... ők a kulcs”.

Dr. Stephen Franklin börtönbe kerül, mert megtagadja a korábban a minbarikról szerzett tudásának átadását katonai célokra.

A Földi Szövetség a Centauri Köztársaságtól – akik hallani sem akarnak róla, – és a Narn Rezsimtől is segítséget kér. G'Kar végül fegyvereket ad el a kormánya nevében a földieknek.

Ivanova meglátogatja bátyját, Ganya Ivanov-ot, és közli vele, hogy ő is katona lesz. Búcsúzóul az egyik fülbevalóját adja bátyjának, hogy ha majd visszajön, vissza tudja adni neki... de Ganya Ivanov nem tér vissza többé, a Lexington egyik pilótájaként leli halálát, nem sokkal a Fekete Csillag megsemmisítése előtt. Sheridan parancsnok – kapitánya halála után a Lexington új kapitánya – ezután csellel elpusztítja a Fekete Csillagot.

A vorlonok tanácsát megfogadva Delenn

és az akkori Egyes Őrszem, Lenonn, titkos szövetséget köt, hogy minél előbb békét köthessenek a földiekkel. Sikerül egy találkozót megbeszélteni, amelyen részt vesznek: Sheridan, Franklin, G'Kar és az Egyes Őrszem. Azonban a tárgyalás még el sem kezdődhet, mert egy centauri hajó szétlővi a narn cirkálót, amellyel Sheridanék érkeztek, és a bunkert, ahol az Egyes Őrszemmél találkoztak. Ők nem tudták, hogy mindez Londo parancsára történt, aki csak a narnoknak akart rosszat, mit sem sejtve a titkos találkozó valódi okáról. Az Egyes Őrszem meghal, azonban előtte egy mondatot súg Sheridan fülébe. Amikor a kis csapatot Delenn elé viszik (akinek arcát takarja a sűrű csuha), Sheridan kimondja a mondatot: „Tudom mi van Dukhat szent helyén: Isil'zha”, ez egy jelzés Delenn-nek az Egyes Őrszemtől, így Delenn szabadon engedti őket. Franklin kérdésére G'Kar – aki a minbari nyelvet is ismeri – elmondja, hogy az Isil'zha azt jelenti: jövő.

Közeleg a Vonal Csata, a békemisszió meghiúsult. Delenn a vorlonoktól kér tanácsot, akik Dukhat szent helyén tartózkodnak titokban, a Szürkéek Tanácsának hajóján. Kosh csak ennyit mond Delenn-nek: „Az igazság önmagára mutat”.

A csatában Delenn Sinclair vadászgépre mutatva választja ki azt az embert, akit kivizsgálnak. Sinclairt szkennelik a triluminariummal. Kiderül, hogy Sinclair-ben van Valen lelke, mert reagált a triluminarium. Mivel minbari nem öl minbarit, a Vallási Kaszt parancsot ad a háború befejezésére.

Végül a földi elnökasszony bejelenti a Babylon Tervet.

A centauri gyermekek, Luc és Lyssa, megköszönik Londonak a mesét. Londo még kér az őrtől pár üveg italt, és emeli poharát a kivetítón megjelenő öreg barátaira, Sheridan-re és Delenn-re, akik épp a palota cellájában vannak.

Írta: Delenn

Valen

feljegyzései

A Magyar Babylon 5 Klub kiadványa

8. szám

2003.

Sziasztok!

Jelen kiadványunkkal zárjuk a 2003-as klubtagsági évet, amely elsősorban a sokak által kedvelt Pszi Hadtest szereplőivel és epizódjainak készítésével foglalkozik. Ahogyan ígértük, mellékletként a Babylon 5 sorozat főbb szereplőinek képcsoportját kapjátok kézhez.

Idén is mellékelünk egyik kiadványunkhoz CD-t, amelyen többek között az I've Found Her B5 SpaceSim is megtalálható lesz (a játékról bővebben az erről szóló cikkben olvashattok).

Továbbra is várom az általatok beküldött cikkeket; saját írást, vagy angol nyelvű cikket, amelyet lefordítunk. Eddig egyetlen lefordítandó cikket sem kaptam senkitől, de remélem az általam felkutatottak majdnem minden érdeklődést kielégítenek.

Jó olvasgatást kívánok a közreműködők nevében:

Barna Andrea (Delenn)

Tartalom

4	A halál nem a vég	27	Minbari technológia
7	Koenig a B5-ben	29	A Csillagközi Szövetség
9	Könyvismertető — Pszi tirlógia 3.	32	Centauri epizód-mesék
11	Talia — Kontroll	36	Pszi epizód-mesék
15	Válasz a megválaszolatlanra	42	Patricia Tallman — Lyta
18	Mi is a science-fiction?	45	A példaképek is csak emberek
20	I've Found Her	47	JMS novella
23	Katonadolog!	57	In the Beginning

Szerkesztő és tördelőszerkesztő: Barna Andrea (Delenn)

Tipográfiai alapok: Somogyi Gábor

Színes képmelléklet: Peres Levente (Sheridan)

Színes képmelléklet sokszorosítás (non-profit): Barna Sándor

Írók és fordítók: Gábor Krisztián (Chris), Koszper Gábor Szabolcs (algi), Nikowitz Krisztina (Niko)

Korrektor: Márton Zsófi (Squirrel) **Nyomtatás (fénymásoláshoz):** Delenn

Sokszorosítás, postázás: Delenn és Urbán Miklós (Mitya)

Kiadó: Magyar Babylon 5 Klub

Cím: Barna Andrea, TÖRÖLVE.

E-mail: TÖRÖLVE **Honlap:** <http://babylon5.scifi.hu>

A mindenkor klubmagazinokban közölt cikkek a Magyar Babylon 5 Klub tulajdonát képezik, más helyen történő megjelentetésük előzetes egyeztetés nélkül nem engedélyezett, kivéve a klub honlapját. A Magyar Babylon 5 Klub non-profit szervezet. A magazinok szintén non-profit céllal készülnek. Eredeti cikkek forrásai: The Official Babylon 5 Monthly Magazine; Goldkanal; Internet Babylon 5 nevek és minden kapcsolódó tartalom az AOL Time Warner Entertainment tulajdona.

A halál nem a vég

– Tetszik a szerep, amit Marcus betölt – állítja Carter. A színésznek tetszik, ahogyan a karaktere végezte. – Szerintem, ha meghalsz, akkor jobb akcióban meghalni. Ez egy közhely. Ez teljes mértékig közhelyes hősiesség halál. Mármint, van ez a hosszú hajú, szakállas, krakéler hős. Senkihez sem kötődik, és teljes mértékig lemondó. És itt van ez az érzése Ivanova iránt, mely egy nemes szerelem. Egy magasabbrendű szerelem. Elég magas, hogy feláldozza miatta az életét.

Valóban nemes gondolatok. De hogy Carter hogyan és mikor jött rá, hogy Marcusnak vége, az önmagában is humoros: – Komolyan nem tudtam a forga-

tásnak abban az időszakában, hogy a karakter halott, amíg be nem mentem egy kis utószinkronra – idézi fel. – Richard Biggs már ott volt, és épp ugyanazt csinálta a következő epizódhoz, ahol Ivanova siratja Marcust a Medilabor előtt, és Franklinnal találkozik. Szóval, Richard azt mondta nekem, „Gyere be! Gyere be! Ezt látnod kell!” Szóval, bementem a stúdióban, és megnéztem, ahogy Ivanova kisírja a szemét Marcus halála miatt. Ránéztem, és azt mondtam: „Nos, meghaltam, ugye? Ugye? Mármint, épp egy Emmy-t érdemel ki a játékával. Meghaltam. Joe ezt titokban akarja tartani!” Aztán Richard elment, és én egy teljesen más jeleneten kezdtem dolgozni. Mikor végeztem, felmentem a szerkesztőhöz, és azt mondtam: „Az a Medilabor előtti jelenet a másik epizódból... van még hely a hangsávon?” Erre ő: „Igen.” Úgyhogy azt mondtam, hogy megint rakja vissza, én meg felraktam a fejhallgatót, és szórakoztunk egy kicsit. Mikor Ivanova elhalkul, a szerkesztő eltompítja a hangomat a pulton, amit a rajongók nem fognak hallani, én meg egyfolytában azt mondogatom, hogy: „Segítség! Segítség! Szedjete ki ebből a dobozból!” – az egész jelenet alatt. Mikor Ivanova azt mondja: „Olyan sokat adott, és soha nem akart semmit cserébe”, azt mondom: „Ki akarok jutni ebből a dobozból!” Csak remélem, hogy blooperként [Baki-videó] megjelenik – nevet –, mert az valójában létezik. Imádnám, ha kijönne. Az a jelenet az én hangommal a fal mögül...

Amikor egy ilyen természetű haláleset történik a sorozatban, a hatása általában hatalmas – érzelmi erő, mely segíti előrehajtani a történetet. Különösen ebben az esetben, ahol a történet turbó-ka kapsolt, és a háború Clark elnök

tegződött a felszín alatt, ahol meleg volt, és nedves, és biztonságos.

Helyesbítés: biztonságosnak hitt.

Hatalmas telepatikus támadással csapott le. Érezte, hogy a kaptárelme szenved az ostromtól, érezte, hogy küzd az elterelési próbálkozásai ellen, és érezte, hogyan omlanak össze az idegi minták. Felkészületlen volt – sosem hitte, hogy így támadhatják meg.

Csukott szemmel hallotta a félelemtől hajtott lények lépteit közeledni. Megölni, megölni, azonnal. Letérdelt, ujjait a földbe fúrta, és a kemény földbe mélyesztette a gondolatait. Izzadt, reszketett, de nem volt hajlandó elájulni. Megszakítani az idegi kapcsolatot, túltölteni a szinaptikus utakat, semlegesíteni az elektrokémiai üzeneteket, megszakítani, túltölteni, semlegesíteni. Messze lent, valami hatalmas és nedves könnyezés kezdett.

Feketeség tört felfelé, a szemei mögött emelkedve.

Az elméjében egy bolygó sikoltott.

Mikor újból kinyitotta szemeit, G'Kar hajolt fölébe. A Na'Tothban voltak, őt pedig bioszenzorok lepték el. Megpróbált felülni, de a világ kibillent alóla. – Ne mozdulj! – hallotta. – A földön találsz, és visszahozlak. A szíved megállt egy pillanatra, és azt hittem, nem térsz vissza.

– ...az állatok... – A hangja vékony volt, csak suttogás. A feje hasogatott, és a vér vasízét érezte a szájában. Elpattanhatott egy ér... – gondolta.

B5 tévéfilmek: In the Beginning

A történet 2278-ban kezdődik. Centauri Prime romokban hever és lángol. Láthatóan háború zajlott nemrég. Londo császár eközben két centauri kisgyermeknek – akik játék közben a trónterembe szaladnak – meséli el a Földi-

– Céltnalul mászkáltak, mikor rád találtam. Bármilyen is tartotta össze őket, már vége. El tudod mondani, mi történt?

Miközben óvatosan kortyolgatott egy pohár vizet, elmondta.

G'Kar egy pillanatra emésztette az információt, mielőtt azt mondta:

– Megöltél egy egész bolygót?

– Idegesített – válaszolta, majd megvonta a vállát. – Megöltém a teleszimbiotikus biomassa főtestét. De nincsenek illúzióim, nem öltem meg mind. El fogja érni a kritikus tömeget, de évszázadokig fog tartani, hogy egy újabb, ilyen szintű bolygóméretű kaptárt hozzon össze.

Lyta G'Karra koncentrált. Fáj.

– Éreztem, hogy végig beszélsz a lényel – szólalt meg. – Segítettél elterelni a figyelmét. Nem tudom, mit kérdeztél, de pokoli nehéz kérdés lehetett, mert szinte teljesen rákoncentrált. Mi volt az?

– Ja... semmi fontos – válaszolta G'Kar egy ironikusnak gondolt mosollyal küzdve. – Egyáltalán nem fontos.

Azzal megfordult, visszament a pilótafülkébe, és bekapcsolta a hajtóműveket.

A következő percekben a hajóban kizárólag a hajtóművek hangjait lehetett hallani, és G'Kart az elülső modulban... ahogy nevet.

Fordította: algi

Ez a versenymentes béke és együttműködés. A virág megmondja a rovarnak, hogy mikor a legalkalmasabb a beporzás; a sebesült állat szól a dögevőknek, mikor eljön a halál ideje, hogy a test ne vesszen kárba. Egyek vagyunk.

De időről időre az évek folyamán mások is jönnének ide, akiknek nem békések a szándékai. Elpusztítanák a földet, felzántanák az erdőket, lemészárolnák az állatokat. Azzal feleltünk, hogy még erősebbek lettünk, mígnem a tele-szimbiózisunkat azokra nem tudtuk erőltetni, akik idejöttek. Elvesztek a látomásban, ahogyan majdnem te is, és végül éhen haltak. A testeiket trágyázásra szoruló területekre vonszoltuk, hogy a nagyobb ügyet szolgálják.

Könnyebb nekünk így kezelni a fajtádat – mondta a vén. – De vannak más módszereink is.

Lyta körülnézett. Most többezernyi lény helyezkedett el körülötte minden irányban. Még fegyverrel a kézben is tudta, hogy csak néhányukat szedheti le. Ha összehangolt támadással csapnak le, elkerülhetetlenül felülkerekednek. Halálra harapják, ütik és tapossák.

Érezte, hogy készülnek a csapásra, érezte a növekvő lelkesedést egyesült gondolataikban.

Sehova nem futhatott, sehova nem bújhatott, és majdnem elfogyott az ideje.

De az ötletei nem fogytak el.

Újból becsukta a szemét, és koncentrált. A kaptárelmék majdnem természetfelettiinek tűnnek, de mindig van valahol egy központi elem. A gondolatok nem kelnek véletlenül öntudatra; valahonnan ki kell indulniuk. Maga elé képzelte a körülötte álló életformák gondolatmintáit, és a forrásig követte végig azokat, egészen a gondolat csirájához.

– Gyerünk, a francba is, koncentrálj! – A vorlonok megváltoztatták őt, a képességeit olyan szintig javították, amit

ő sem értett teljesen. – Képes vagyok rá.

– Még valami – mondta G'Kar, hogy időt nyerjen. Ha a lény érzi Lyta jelenlétét, akkor már biztosan akcióba lépett. Talán segíthet, ha eltereli a lény figyelmét, és míg erre törekszik... többet tudhat meg.

– Mi az? – kérdezte a vén.

– Egy kérdés. A történelem hajnala óta a fajom, és mindegyik másik is, a világegyetem megértése felé fordította a figyelmét, hogy felfedezze az életünk jelentését. Ti előnyben vagytok – ti egy egész bolygó egyesített kollektív tudatát mozgósíthatjátok. Ezért megkérdem. Megfejtetted a kérdést? Megérintetted a megismerhetlent?

– Én... – A vén elhallgatott, mintha nem tudna figyelni. Aztán lerázta magáról a zavart. – Igen, meg. Mikor öntudatra ébredtünk, az volt az első gondolatunk: kik vagyunk? És honnan jöttünk? Meg kellett határoznunk magunkat a világegyetemhez képest. Igen, feltettük a kérdést, és miután éveket töltöttünk ezen az egyetlen kérdésen töprengve, végül válaszra találtunk. Ismerjük mindennek a jelentését, a lényegét...

A vén újból elhallgatott. G'Karra nézett. Szemei kimeredtek:

– A másik...

– Lyta?

A kép megjelent a gondolataiban: mélyen a bolygó felszínében – egyfajta baktérium, egy mikroszkópikus életforma, mely a neuronok klasszikus tulajdonságaival rendelkezett... más helybéli életformákkal együtt fejlődött ki, évmilliókig fertőzte azokat, szimbiotikus életciklust teremtett, gyökeret vert az ő idegi kapcsolataikban, míg el nem ért egy kritikus tömeget, míg teljesen át nem vette az irányítást a nagyobb idegi biomassza.

Több mérőföldnyi bakteriális anyag ré-

ellen a zenit felé közelgett. Carter elégedett a hatással, amit a karaktere halála okozott.

– Eddig elégedett vagyok azzal, hogy mindenki gyászolja Marcust. Szörnyű sok ember írt Ted Turnernek (a TNT főnökének) emiatt. Massachusetts-ben voltam egy conon, és mindenki aggódott a karakterem miatt. – Azonban Carter nagyon jól tudja, hogy nagyon sok halott karaktert hoztak vissza, különösen, ha népszerűek voltak. – Színészként nem hiszem, hogy az ember fel képes fogni azt a népszerűséget, amit a karaktere alkot. Emlékszem, hogy a halál-jelenet leforgatása után, azt kérdeztem Joe-tól, hogy: „Most meghaltam? Vagy hibernáltak?” A folyosón kérdeztem meg tőle, ő meg azt mondta: „Hát, ha nincs ötödik szezon, halott vagy. De ha van ötödik szezon, akkor hibernáltak.” Azóta nem beszéltem Joe-val, így csak feltételezem, hogy a karakter hibernálva van.

A sorozattól elvonatkoztatva Carter kíméletlen őszinteséggel beszél. Nyíltan elmondja, hogy mit gondol a távozásáról, miközben a szakma természetét és a történetírás szükségleteit is elismeri. – Őt évre szerződtem, de már megváltoztak az eredeti szerződések. Természetesen jót tett az egómnak. Éreztem, hogy sokan kedvelték Marcus karakterét, és szomorúak, hogy nem láthatják. Ez látszik az emberek reakcióján. Teljes mértékig szakmai szinten lehet arról vitatkozni, hogy ez annak a csomagolásnak a része volt-e, ami a közönségnek tetszett. Persze, ez az író döntése. De tényleg örülök annak, hogy így ért véget a történet. Marcusnak nagyon jó története volt.

Arra a kérdésre, hogy a Babylon 5 hogyan változtatta meg, Carter a szokásos humoros komolyságával válaszol. – Hát, sci-fi sztár lettem! – nevet, majd folytatja.

– Hogyan változtam meg? Mindig színészként dolgoztam. De nem, ekkora hírnevet nem élhettem át, hacsak nem a nagyközönségnek szóló filmekben, vagy a tévében. De ez egy különleges hírnév a sci-fiben – jó az íze. Nagy élmény volt a Babylon 5-ben dolgozni, és jó volt a munka biztonságérzete két éven keresztül. És az, hogy nagy emberekkel dolgozhattam.

Carter szerencsésnek tartja magát, hogy tovább tudott lépni a Babylon 5-ből, amikor pillanatokon belül vendégszerepet kapott egy fantasy kalandorozatban, a „Roar”-ban. – Ez egy nagyon jó szerep volt, és eléggé eltért Marcus szerepétől. Egy pittsburghi conról jöttem vissza hétfő déli körül. Kettőkor voltam a meghallgatáson, és négykor felhívtak, hogy megkaptam a szerepet, szerdán pedig utazhattam Ausztráliába. Gyors fordulat volt. Mikor elértem az Aranypart, ahol forgattak... – az egy olyan hely volt, ami csak Ausztráliában létezhet. A várost úgy hívták, a „Szörfösök Paradicsoma”. És többségben japánok lakják. A vendégszereplő főgonosz egy római misszionárius. Ebben az a jó, hogy mikor az ember meghal, az az epizód végét jelzi. Mindenkit keresztre akartam feszíteni!

Más érzés volt – el tudsz képzelni, rómainak öltözve; no meg rövid hajam volt, és eléggé szakállmentes voltam. Ami aranyos volt, mert változatosságot jelentett a hosszú haj és szakáll után.

Szeretném, ha nagybetűs „Színészként” ismernének – folytatja. Igazán nem akarok karakterszínész lenni. Azt akarom, hogy ne a szerepemről ismerjenek fel az emberek, ne a smink miatt, hanem azért, mert olyan hű vagyok a karakterhez, amit játszom.

Carter egy másik szerepet is játszott, a 3rd Rock from the Sun c. sikeres vígjátéksorozatban. – Ezt az állást is furcsa volt megszerezni. Meglepetés volt. Hét-

főre hívtak be, reggel kilenckor én már a harmadik színész voltam, kettőt kirúgtak előttem. Tizen jöttek el a meghallgatásra ezért a szerepért, azzal a tudattal, hogy aki tetszik a producernek, az azonnal munkába is állhat. Elég furcsa volt, mert az a ruha volt rajtam a műsorban is, amit a meghallgatáson viseltem. Nyilván jól közelítettem meg a karaktert! Egy elkínzott művészt játszottam, aki egy kávézóban írogat, és kézzel sodort cigit szív. Ami fura, mert én tényleg szoktam! És én játszom Sally Solomon legújabb fiúját.

Ez a műsor nagy élmény volt Carternek, aki élvezte a Kristen Johnsonnal és John Lithgow-val való munkát – Nem töltöttem igazán sok időt Johnnal. Volt pár közös pillanatunk egy másik epizódban. Főleg Kristennel dolgoztam, és ő nagyon jó volt. Ami furcsa volt, hogy élő közönség előtt forgattak. Őt vagy hat éve nem léptem már fel színházban, így élő közönség előtt fellépni egy bizonyos nyomással jár. Ami még érdekes volt, hogy nem videóra vették fel, hanem négy 35mm-es kamerára, amiket díszletről díszletre vittek.

Carterre és a családjára jó idők járnak, mivel felesége, az amerikai származású Suzy Singer színésznő, nemrég kapott egy vendégszerepet egy új sorozatban, melynek Knight Rider Team a címe. De Carter – a szokásos komolyságával – úgy érzi, hogy a sci-fi szerepe többet adott neki, mint ami az embernek eszébe jutna a műfaj neve hallatán. – Az a nagyszerű a sci-fiben, hogy már nem félek az emberektől – hiszen a rajongók olyan nagy

szeletét teszik ki a társadalomnak. És ez nem az egóról szól, de ha egy bankigazgató két órát áll sorban az aláírásoméért, abban van valami felemelő. Bianco meghívóm van a NASA-ba! És amikor találkozókra megyek, mint Jason Carter, aki eljátszotta Marcus Cole-t... Nem bújok a hangom mögé. Kiadtam az ügynökömmek, hogy szívesen csinálnék pár Star Trek epizódot. Imádnék idegent játszani. Azt hiszem, sci-fi rajongó lettem! – azzal Carter újból elneveti magát, meggyújtja kézzel sodort cigarettáját, majd tovább áll. Lehet, hogy Marcus Cole halott, de Jason Carter határozottan nem az.

Fordította: algi

rosszul, hogy ilyen gyorsan felfedeztél, mi történik.

– Régebben jobb tanár voltam. Biztosan segítségedre lehetek – mondta G'Kar. – Lyta azonban nem egészen ilyen rugalmas.

– Meglátjuk – mondta a vén. – Különös, hogy egy másik nyílt elmével találkozom, és... beszélgetek. Még ha csak kis időre is.

– Miért csak kis időre?

– Mert a beszélgetés haladásától függetlenül – és ne értsd félre, nagyon élvezem –, egyikőtök sem távozik innen élve.

– Talán – mondta G'Kar. – De addig is, ha tanulni akarsz tőlem, először nekem kell tőled tanulnom. Így hát újból megkérdelem: kicsoda vagy kicsoda vagy?

Amint feltette a kérdést, a többi telepata – vagyis amik telepatáknak látszottak – elhallgatott. Végigment a lehetőségeken. Lehetetlenség, hogy két ember azonos mentális lenyomattal rendelkezzen. Tehát nem létezhetnek. Tehát valami nemlétezőt látok.

Behunyta a szemét, és első alkalommal vette észre a gyenge telepatikus nyomást az optikai, tapintó és halló idegcsomóin, amely hamis jeleket küldött az agyába. Elzárta a félrevezető impulzusokat, és kinyitotta a szemét.

A szoba üres volt.

Becsukta a szemét, megszabadult az utolsó impulzusoktól, melyek szakértő módon voltak elrejtve az észlelés elől, és újból kinyitotta a szemét.

A szoba eltűnt.

Az erdőben állt, a magas ágak hatalmas lombzatot alkottak felette.

Előtte siklók és személyszállító űrhajók roncsai heverték világok százairól, talán ezreiről. Liánok nőttek be, és levelek borították el őket. Egyes liánok nyomot hagytak a porban, ahogy húzásra használták azokat – vagy melyet maguk húztak –, hogy a hajókat ne lehessen látni az űrből.

A frissebb siklók, melyek még újak és tiszták voltak, a Pszi Hadtest jelét viselték.

Lyta szomorúságot érzett az utasok sokaságáért – mind halottak –, akik egyszer ezeket a járműveket használták, de gyorsan elnyomta a gondolatot. A hajók felé indult, de mozgást hallott a távoli fák között. Ahogy figyelt, különböző alakú és formájú állatok, madarak és rovarok szivárogtak elő az árnyak közül. Másztak, ugráltak, csúsztak és vágattak elő az erdőből, csendben összegyűltek, és szokatlan intelligenciával néztek rá.

Végigpásztázta őket a távolból.

Mind ugyanazzal a mentális lenyomattal rendelkezett.

Nem, helyesbített, nem több száz lény ugyanazzal a lenyomattal... ugyanaz a lenyomat fedte le a saját idegmintáikat. A Pszi Hadtestben eltöltött kiképzésének első napjai jutottak eszébe – egy jelenségről tanult, melyet az Akadémián tárgyaltak, de mellyel ritkán találkoztak a valóságos világban: a kap-tárelmével.

– A világ én vagyok – mondta a vén.

– Nem lehetséges – mondta G'Kar. – A bolygók nem értelmes lények...

– Nem? Talán a föld nem, vagy a fém sem, vagy az összetett molekulák sem, de mi van magukkal az életformákkal? Ág és levél, pata és karm?

Senki sem emlékszik közülünk, még a legidősebbek sem, hogyan történt. Régen jöttek valakik, akik felfedezték a természetünket, és ötleteik voltak. Úgy hitték, hogy egy régmúlt időben kapcsok jöttek létre az itteni életformák között. "Teleszimbiózisnak" hívták. Egyenként egyik itt élő lény sem értelmes a te fogalmaid szerint. De összességében létezik egy csoportos elme, az öntudat szikrája, mely minden életformát összeköt itt, egyetlen hatalmas lényvé, mely egy nap, nagyon régen – felébredt.

tisztelik... A szükséges információ megszerzése érdekében meg kell sértenie ezt a magánéletet. Az, hogy nem tudják meg, hogy megtörtént, az nem számított: ő tudná, mit tesz.

Nem tetszett neki. De szükséges volt. Fura, hogy milyen gyorsan elúszik a Paradicsom, pusztán a józan észnek köszönhetően – gondolta.

Utálva magát, amiért megteszi, kinyúlt és megérintette a férfi gondolatait, aki éppen beszélt. Csak egy gyengéd felszíni pásztázás...

Visszatekintett a találkozásuk előttre. Nem volt ott semmi! De ez lehetetlen, hisz...

A férfi megfordult, elkapta a tekintetét, és az elmeminta hirtelen megjelent Lyta gondolataiban, mintha egy lámpát gyújtottak volna fel. De még egy magasan képzett telepata sem képes csak úgy ki-be kapcsolgatni az idegeit. Nem voltak ott, aztán ott voltak...

És ahogy felfedezte ezt az elméjében, másvalamit is észrevett: ismerős volt.

Minden elmelenyomat olyan egyedi és megkülönböztethető, mint egy ujjlenyomat, nincs két azonos. A telepátákat arra tanítják, hogy azonnal felismerjék az ilyen mintákat, hogy megtalálják egymást a nagy tömegben, és érzékeljék a lehetséges ellenségeket.

De a minta, amit észlelt ebben az új elmében, megegyezett Samuel elméjével.

Ahogy kiterjesztette a szkennelést, érezte, hogy az elme mintázata a szobában az összes emberre ráillik. Mind ugyanaz. Azonosak. Egy elme. Nem több elme. Egy elme.

Megtalálta Samuel arcát a tömegben.

– Ki vagy? – mondta. – Ki vagy?

– Nem hiszem, hogy értem a kérdést – mondta a vén.

– Dehogynem – mondta G'Kar. – Egy narnnak semmi sem fontosabb, mint a honvágy. Ez érthetetlen egy kívülálló számára, bármilyen jól tájékozott le-

gyen is – akár telepatikusan –, ezt nem tudhatja. Nem a történelmünkben, nem a gondolatainkban – hanem abban, amik vagyunk. A honvágy a vérünkben, a csontunkban és a szívünkben van.

Egy igaz narn soha nem mondaná azt, amit most mondtál, soha nem írná le az óshazát, soha fel sem vetné a kihalás lehetőségét. Ezért, bár narnnak látszol, nem lehetsz narn. Ebből csak arra következtethetek, hogy amit látok... nem az, aminek tűnik. És ha nem az vagy, aminek tűnsz, akkor vajon mi lehet igazi? Ez a szoba, ez az asztal, talán még a gyümölcs sem, melyet a kezemben tartani hiszek... de mely madjnem bizonyosan nem létezik jobban, mint te.

A vén – vagyis ami a vénnek tűnt – egy pillanatig gondolkodott, mielőtt megszólalt:

– Úgy fest, nem tölt el aggodalommal ez a következtetésed.

– Aggodalommal? Nem. Szomorúsággal? Igen. Vajon hányan jöttek előttem, hányan látták azt, amit akartad, hogy lássanak, ették, amit tápláló ételnek hittek, de valójában nem is létezett... hogy éhen haljanak anélkül, hogy rájönnének, mi is történik?

A vén felemelkedett. A korábban gyenge végtagok most erősnek tündek. G'Karhoz lépett, és a szemébe nézett. G'Kar nem nézett félre.

– Te egy rendkívüli narn vagy – mondta.

G'Kar összerezzenett:

– Valóban?

– A létezésem alatt kevesen fedezték fel azt, amit éppen felfedeztél, és akkor is csak az életük utolsó pillanataiban. Te vagy az első...

Félrenézett, mintha valami távolira koncentrálna.

– ...igen, az első, de most van még valaki, aki felfedezi ezt, nem messze innen. A kísérőd. – Újból G'Karra nézett. – Talán így kellett lennie. Mindkettőtől megtanulom, mit csináltam

Koenig a B5-ben

A következő szövegrészeket több különböző, régebbi cikkből lettek összeválogatva.

A jövőt illetően Koenig sok írástervezet dolgozik mostanában, és az utóbbi időben kapott egy visszatérő vendég szerepet a pszi-zsaru Bester személyében, a Babylon 5-ben. „Boldogabb vagyok az ottani tevékenységemmel, mint bármi más munkámmal kapcsolatban már nagyon régóta” – mondja. „Van egy epizód, a The Ship Of Tears (Fájdalmak hajója), ami talán a legjobb dolog lesz; amit valaha televízióban csináltam. Nem tudom, mennyit mond el rólam, de szerintem tényleg az eddigi legjobb munkám. Büszke vagyok rá.”

Koenig azt is elmondta, hogy Bester utolsó, Taliára vetett pillantása az A Race Through Dark Places (Agyfűrkészők) című epizódban is az ő ötlete volt. Az eredeti leírás szerint Bester egyszerűen elfordult és távozott, de Koenig úgy gondolta, ez totális győzelmet jelentene Taliának, és túlságosan meggyengítené Bestert. Bester elfordulása és különös pillantása azonban jelezheti, hogy tudja, valami furcsa dolog történt, és nem tudta átverni Talia teljesen.

Koenig elmondta, Bester története a lányáról és a családjáról, a családi piknikekről csak félrevezetés volt, hogy szimpatikusabbnak tűnjön. Mindenesetre hozzátette, nem tudta pontosan, milyennek képzelte el Joe a karaktert.

Walter Koenig nemrég forgatta az Epiphanies (Felismerések) című Babylon 5 epizódot, amit január végén vagy február elején vetítenek majd. Bester jeleneteit kicsit megkurtították... az epizód három és fél perccel hosszabb lett, és az ő mondataiból volt legkönnyebb kivágni. Azt mondta, iga-

zán szégyenletes, amiért kivágták azokat a részeket, „Ismét előadhattam undok személyemet, és learathattam a babérokat a háború befejezéséért.” Beszél a feleségével, és a közönséget bizonytalanságban hagyja... beismeri, hogy elég sok csúnya dolgot művel a szerelem nevében. Azt mondja, nagyon érdekli, mit szól ehhez a közönség: talán megváltást találnak Besterben?

Az Epiphanies (Felismerések) című epizódban látja, milyen szemmel nézi a közönség Bestert, és azon gondolkodik, vajon meg akarják már ölni, vagy még hagynák élni egy kicsit. Koenig azt mondta, a kérdéses jelenet szükséges volt, mert a parancsnoki gárda „ismét átver”, mint az A Race Through Dark Places (Agyfűrkészők) c. epizódban, és nem akart hülyének látszani. Szeretett volna csinálni egy másik jelenetet, amelyből látszik, hogy Bester még mindig erős, és ért mindent, méltó ellenfélként. Azt még mindig nem tudja, mi fog végül Besterrel történni...

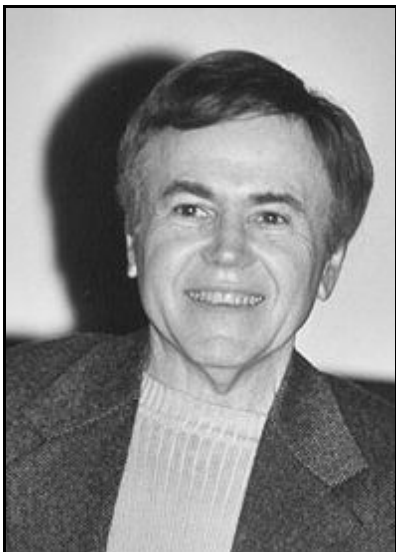
Koenig azt mondta, találnia kellett néhány pozitív értéket Besterben ahhoz, hogy el tudja játszani, „Nem tudsz olyasvalakit alakítani, akit utálsz.” Meghagyja az írónak, és a rendezőnek, hogyan csináljanak egy karaktert rosszra... és az ő dolga hihetően eljátszani. Tudja, hogy ha ő lenne az otthoni néző, valószínűleg *utálná* Bestert.

Koenig szerint, Bester karaktere sokkal kifejtettebb, mint Chekové volt a Star Trek-ben. „A Star Trek-ben legtöbbször alig volt dolgom. A Babylon 5-ben ez a karakter nagyon fontos és meghatározó. Sok minden miatt van ő ott.”

Amikor megkérdeztük, Straczynski látta-e valamelyik munkáját (a Star Treken kívül) mielőtt a B5-höz került

volna, Koenig így válaszolt, „Igen, látott a The Boys Of Autumn-ban Mark Lenard-dal. Eredetileg arra kérte fel Koeniget, hogy az Első Lovag és Második Lovagos epizódban játsszon [a fő lovagot játszotta volna; And The Sky Full Of Stars – A múlt kísértetei – a fordító], de ő épp akkoriban kapott szív-rohamot, és egy chicagói kórházban fekvő. Helyette szerezték egy másik színészt, „egy nagyszerű brit színészt”, és Koenignek nagyon tetszett az alakítása. Úgy érzi, kedvező véletlen volt, hogy nem tudta elfogadni az első felajánlott szerepet... de sikerült megszereznie a másodikat, amiből egy visszatérő karakter lett.

Bester bal kezéről érdeklődve Koenig azt mondta, valójában nem igazi kéz, hanem művétag. Megpróbált valamiféle erőt teremteni a karakterbe, mert a szereplők közül olyan sokan „magasabbak nálam”, beleértve Bruce Boxleitnert és Jerry Doylet, akik mindketten 190 centisek. Claudia Christian 172,5. Arra akart burkolt célzást tenni,

hogy Bester a többiekkel ellentétben túllépett egy komoly hátrányosságán. Sosem beszélnek erről a sorozatban, de benne van. Koenig saját ötlete volt a dolog, és miután előre megkérdezte Straczynskitől csinálhatják-e így, JMS igent mondott.

Nagyon élvezi azt a gondosságot, amivel Straczynski megformálja Bestert. Koenig szerint sosem érezte magát kényelmetlenül valamely szöveg vagy cselekvés miatt, amit meg kellett csinálnia, mert JMS valahogy érzi, milyenek az egyes színészek. Úgy érzi, jobb színész lehet a B5-ben, mert jobb szerepet kapott... nem úgy, mint a Star Trekben. „Persze nem feltétlenül vagyok jobb színész, mint akkor,” de úgy érzi, sokkal több munkája van ezzel a szereppel.

A B5 stábjával igazán nagy élmény együtt dolgozni, „...nagyon tiszteltetőak. Bizonyos körökben, ha már benne vagy a Star Trek-ben 30 éve, valamiféle aura vesz körül, és tisztelnek az emberek. Nem ugyanaz, mint a Paramountnál”, ahol szerinte a színészeket, főleg a Trek mellékszereplőket, úgy kezelték, „mintha alsóbbrendű állampolgárok lennének.” A B5-nél mindenki barátságos és elfogadó. A főemberekkel (Straczynski és John Copeland) nagyon jól meg lehet beszélni mindent. Koenig azt mondja, még mindig „várom, mikor esik szét az egész. Öt pozitív élmény után ezekkel az emberekkel, már nem akarom a természetes paranoiámnak átadni magam.” Minden B5 epizódszerepre való felkéréskor kérnie kell Straczynskitől egy frissítést, hogy mi történt a sorozatban, mióta utoljára dolgozott benne. Azt mondja, megnézett pár epizódot, de nem mindet, és ezért néha szüksége van részletekre. Amikor az Epiphanies (Felismerések) c. epizódot forgatták nem tudta, hogy „Megnyertük a háborút. Meg kellett kérdeznem, hogyan történt.”

– Nem eszel, G'Kar polgár – mondta.

– Majd idővel – mondta G'Kar.

– Kérdeseid volnának.

G'Kar elmosolyodott.

– Úgy tűnik, örökre arra kárhoztattam, hogy kérdéseim legyenek – mondta.

– Semmi sem okozna nagyobb örömet nekem, mint hogy időről időre belebotoljak egy válaszbba, de ez nem tűnik reális lehetőségnek.

– Akkor talán neked lehet néhány válaszod mások számára, ahelyett, hogy másnak lenne válasza számodra.

– Nem értem.

– Mint közöttünk a legvénebb, én vezetem a népünket itt, mióta kiszabadultunk a centauri hajó fogságából. De nem vagyok jól; nem hiszem, hogy túléltem a hideg telet.

– Sajnálom.

– Ne tedd! Egyedül azt bánom, hogy nem találtam senkit, aki tovább irányítaná a népemet, vezetné őket itt egy saját világ létrehozásában.

– Nem akartok visszatérni a Narnra?

– Először erről álmodtunk. De az igazság az, hogy mindig ellenségek célpontjai leszünk, akik csak a kipusztulásunkról álmodnak. Az volna a legnagyobb bosszúnk, ha egy mindenki számára teljesen ismeretlen kolóniát hoznánk létre, hogy ha egy nap újból támadás éri a népünket – ha az őshazánk elbukik –, a fajunk feltámadhasson a hamvaiból itt, ezen a titkos helyen, és harcolhasson a hazájáért és a bosszúért.

G'Kar elmosolyodott és hallgatott. Felvett egy furcsa gyümölcsöt az asztalról, majd sokáig vizsgálta, mielőtt megszólalt.

– Már csak egy kérdésem maradt – mondta.

A vén visszamosolygott rá:

– Csak egy?

– Igen – mondta G'Kar, és olyan tekintettel nézett a vénre, amiről azt remélte, áthatol azon, ami közötté és aközött volt, amire valójában nézett.

– Ki vagy? – kérdezte. – Ki vagy valójában?

– ...és ekkor láttuk utoljára a hajónkat.

A férfi, aki beszélt, Nathan del'Compteként azonosította magát, a Pszi Hadtest elhagyatottan talált anyahajójának el-sőtisztjeként. Megvolt az egyenruhája (egy durva faágy alatti dobozban tartotta), és a bizonyítékerejű dokumentumok.

Mások is gyülekeztek az átalakított mentőkabinban, amit tárgyalónak használtak – mindegyik alátámasztotta a többiek mondókáját; ahogyan azt Samuel ígérte. Eddig a hely pontosan olyan volt, mint amilyennek reklámozták – és mégis, valami aggasztott Lytát. Talán az, hogy a történetek olyannyira megegyeztek egymással. Minden különleges képességük ellenére a telepáták nem voltak tökéletesebbek vagy következetesebbek a halandóknál – a dolgokat különbözőképpen látták, különböző időpontokban, és egyénileg értelmezték az eseményeket.

Mégis, mindegyik történetben különös azonosság volt... mintha összebeszéltek volna vagy...

Lyta elkomorodott, és újból harapott egyet az előtte lévő tálban lévő, egzotikusnak tűnő gyümölcsből. Finom volt, de alig érezte magát kevésbé éhesnek, mint amikor az elsőt ette. Azonban ez a kisebbik gond volt – itt valami nem stimmel, és nem tudta pontosan, hogy mi.

– Tudod, mit kell tenned – gondolta. – Mást nem is tudunk tenni. – Megrázta a fejét. Nem arról volt szó, hogy nem képes megtenni – nem akarta megtenni. De az adott körülmények között nem látott más megoldást.

A vorlon fejlesztésű képességeivel Lyta megérintette egy másik telepata elméjét, még egy P12-esét is, és nyomát sem hagyta annak, hogy valaha is megtette. A gondolat nem vidította fel. Ez a hely, ha az volt, aminek látszott, azt testésítette meg, amiben hitt, mindent, amiről úgy hitte, hogy harcol érte... egy hely, ahol az összes telepata magánéletét

talán épp ez a lényeg, gondolta.
– A népünkön kívül vannak itt mások is? – kérdezte, ahogy a vén kunyhójához közeledtek.
Ka'Dath habozni látszott, mielőtt válaszolt.
– Nem volnék meglepve – mondta.

Lyta egy másik tisztásra ért ki, ahol hevenyészett barakkokat emeltek, világosfehér plasztacélhullámok tükrözték a napfényt. Drazi, centauri és más fajokat is felismert az emberek mellett.
– Ők mind telepaták? – kérdezte.

A kísérője bólintott. Míg úton voltak, Samuelként mutatkozott be.

– Hogyan jöttök ki egymással?
– Tisztelve egymás magánéletét. Itt nincsenek engedély nélküli szkenelések, nem azért, mert szabályok vagy törvények tiltják, hanem mert tiszteljük egymást. Ez egy olyan hely, ahol az összes világ telepataja összegyűlhet, és biztonságban élhet.

– Mi történt itt a Pszi Hadtest anyahajójának legénységével?

Kísérője meghökken.

– Te tudsz erről?

– Holtan lebegve leltünk rá a hajóra a hipertérben.

Újból bólintott.

– Hallottak arról, hogy olyasfajta szentség van itt, amit a Hadtest üldöz, és azért jöttek, hogy hazavigyenek a Földre.

– Mi történt?

– Ellenálltunk. És mikor a többiek a fedélzeten látták, hogy mi van itt, milyen életet teremtettünk magunknak, a legtöbben csatlakoztak hozzánk.

– A túlélő, akivel találkoztunk, azt mondta, ez egy rettenetes hely. Azt mondta, a legénység mind meghalt.

– A szabadság mindig rettenetes azoknak, akik másokra akarják kényszeríteni az akaratukat. Mint mondtam, a legtöbben csatlakoztak hozzánk. A többiek maguk próbálták szerencsét, mondván, ha mi itt vagyunk, másoknak

is kell lenniük. Remélték, hogy találhatnak egy másik csoportot, akiket segítségül hívhatnak. Az utolsó, amit hallottunk felőlük, az az volt, hogy elfogyott az utánpótlásuk és eltévedtek.

– A túlélő, akit találtál, valószínűleg azt mondta, amiről azt hitte, a legkönnyebb elhinni.

A férfi Lytára nézett – látta az arckifejezését, látta, hogy hitt neki. Elmosolyodott.

– Néhányan azok közül, akik csatlakoztak hozzánk, vadászni mentek, de a többieket megtalálod itt. Alátámasztják majd, amit mondtam neked – ha még vannak kétségeid.

Lyta visszamosolygott.

– Nem kételkedem, Samuel – mondta.

– Csak soha nem hallottam olyanról, hogy egy teljes hajólegénységnyi telepata a Hadtestből átállt volna.

– Tehát megtörténhetett, csak egyszerűen sosem hallottál róla... vagy pedig a világ, amit kikapartunk magunknak, vonzóbb, mint hittük.

– Talán – válaszolta a nő, és körülnézett. Ez az a fajta környezet volt, amiről ő álmodott, hogy megteremt az övéinek – a kölcsönös tisztelet biztonságos helye. Itt senki sem viselte a Pszi Hadtest jelvényeit vagy a kesztyűket, nem kényszerítették rabszolgamunkára őket a normálisok.

– Még valami – tette hozzá Lyta. – Volt egy társam, aki velem volt, mikor leszálltam, egy narn. A neve G'Kar. Szétváltunk az erdőben. Sok mindenem mentünk keresztül együtt, és utátnám most elveszíteni őt. Ha el tudnál küldeni egy járőr csapatot, hogy megkeressék...

– Természetesen – jött a válasz. – Biztosan elő fog kerülni. Addig is, nem ennél valamit? Biztosan mindjárt éhen halsz a sok gyaloglástól.

Egy tál ételt tettek eléjük.

G'Kar a félig fekvő, félig ülő vénnel szemben ült, aki a vendégét mustrálta.

Összehasonlítva a Babylon 5-öt és a Star Trek-et: Koenig azt mondta, nem sokat tud Rick Bermanról, „Nekem semmi bajom sem volt vele.” Gene Roddenberryvel kapcsolatban, „Gene nagyon megnyerő, barátságos volt, és egy kicsit távol állt a helyzetektől.” Gyakran ment Genehez változtatást kérni Chekov szerepével kapcsolatban, de ő volt az utoljára kiválasztott karakter, és nem sok súlya volt a szavának – úgy érzi, talán hátrányosabb helyzetbe került, amiért nem próbálkozott többször. Straczynskiról, „Csodálatos tisztelet van benne a Babylon 5 színészek irányában. A színészekkel gyakran rosszul bánnak, és szórakoznak velük az írók és rendezők... nagyon sok irigy-

ség és keserűség gyűlik össze.” Úgy érzi, JMS és munkatársai szeretik a színészeket, „És érezni a szakmai tiszteletet. Az eredeti ST sorozatban az epizód-színészeket alsóbbrendűként kezelték, és sosem kérdőjeleztük ezt meg.”

A Babylon 5 színészek közül senki sem képzelte magát sztárnak. Dolgozott Boxleitnerrel, Doyle-lal, Andrea Thompsonnal és Patricia Tallmannel. „...és mind nagyszerűek.” Azt mondja, főleg Boxleitnerrel jó együtt dolgozni, mert az ő karakterét mindig idegesíti Bester, és állandóan kiabál!

Fordította: Chris

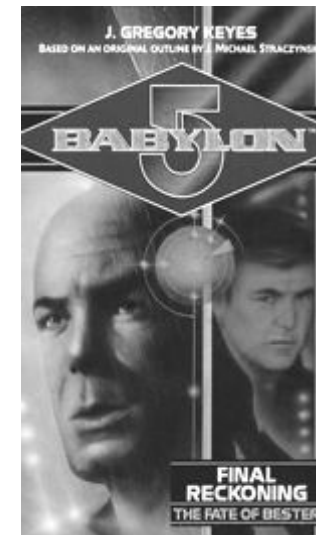
Könyvismertető Final Reckoning: The Fate of Bester

Pszí trilógia 3. kötet
Írta: J. Gregory Keyes

Ez a történet 2271-ben játszódik, kilenc évvel az ötödik szezont és négy évvel a Crusade után.

A Telepata Háborúnak vége, és a Pszi Hadtest megszűnt létezni. Alfred Bester még mindig szabadlábban van, de körözés alatt áll háborús bűnök, és több ezer földi ember és telepata halála miatt. Az órá vadászok egyik vezetője Michael Garibaldi, a nagy marsi gyógyszeripari cég, az Edgars Industries vezetője, akit a bosszúvágy hajt.

Besternek azonban még mindig vannak kapcsolatai és kollégái magasabb kö-

rőkben, így mindig egy lépéssel előrébb tart.

Úgy dönt, hogy visszatér a Földre, arra gondolva, hogy talán biztonságosabb neki emberek milliói között, mint egyedül az űrben, vagy egy gyaratósított bolygón. Párizsban telepedik le Claude Kaufman néven a Marceau Hotelben, ahol megvédi a helyi bűnözőktől Louise Bouet hoteltulajdonost. Hamarosan szerelmes lesz Louiseba, és irodalmi kritikusként kezd el dolgozni egy helyi újságnál.

A Pszi Hadtestnél folytatott kísérletek következtében Besternek folyamatosan szüksége van egy nagyon ritka gyógy-

szerre, melynek neve choline rybo-sylase. Garibaldi ezen a vonalon kezd el nyomozni, hogy megtudjon valamit Bester tartózkodási helyéről. Bester észreveszi, hogy Garibaldi a nyomában van, ezért a maga oldalára állítja az egyik helyi rosszfűt, Jemet, hogy segítsen neki utánpótlást szerezni.

Jem segítségével Bester betör egy gyógyszerárba, és ellopja a szükséges gyógyszert. Ő elmenekül a helyszínről, amikor a rendőrség megérkezik, de Jem meghal egy Bester által előidézett robbanástól. Bester találkozik Justin Ackerman-nel is, aki a Telepata Háborúban az egyik főtszjtje volt. Hogy álcáját fenntartsa, kénytelen megölni Ackermant.

Garibaldi kapcsolatba lép Girard felügyelővel, aki a gyilkosságok ügyében nyomoz, hogy segítsen neki megtalálni Bestert, aki szerinte felelős az ügyekben. Bester kénytelen elmenekülni Párizsból, de örülten szerelmes Louiseba. Amikor a lány rájön, ki is ő valójában, megkéri Bestert, vigye őt is magával, de ő ezt túl veszélyesnek gondolja. Vona-kodva bár, de törli a lány emlékezetét az együtt töltött időszokról. Elmenekül, miközben egyik régi embere akadályozza Garibaldi nyomozását. Bester túsul ejti a Guillory családot, mielőtt Garibaldi rátalál; üldözi és végül el is fogja. Alig tudja visszatartani magát Bester megölésétől, de tudja, hogy igazságot kell szolgáltatni.

A tárgyalása alatt Bester egy szenvedélyes hangú védőbeszédben elmondja, hogy a telepatak elleni háborút a normális emberek kezdték, ezrével gyilkolva az ő fajtáját, amióta először felfedezték képességeiket. Életfogytiglani börtönbüntetésre ítélik, és a következő tíz évet Teeptownban tölti, ahol korábban az Akadémiára járt. A cellája alatti belső udvarban az Ellenállás vezetőinek, Matthew és Fiona Dexternek, valamint gyermeküknek, Stephennek a szobra áll. Bester álmában hal meg 2281-ben, addigra elismerve, hogy Dexterék voltak a szülei, de úgy érzi, ez az információ nem tartozik bele az emlékirataiba.

Megjegyzések:

Megemlítik a drakh betegséget, és az Excalibur küldetésének sikerét a gyógy-mód keresésében (Crusade). Bester szeretője, Carolyn, újra felbukkan (Ship Of Tears – Fájdalmak hajója), és meghal az orvosi létesítmény terrorista bombázásában, még mielőtt újraélesztenék. Garibaldi Bestert okolja Lyta Alexander haláláért is, amely valószínűleg a Telepata Háborúban történt (ez valamivel 2265 után lehetett (lásd Legend Of The Rangers), a háború pedig valamikor 2264-ben kezdődhetett). Garibaldi ígértett tett, hogy segíti Lyta harcát a Pszi Hadtest ellen, és ezért ő eltávolította az „Asimov”-ot a fejből, amit Bester ültetett bele (Wheel Of Fire – Minden ami összeköt).

Fordította: Chris

halkabban, távolabbról. A hang irányába futott, a nő nevét kiabálta. De sehol sem volt. Srokk! – gondolta G'Kar. Átkozta magát, amiért így a gondolataiba feledkezett, hogy szem elől vehette. Azt hitte, Lyta szinte bármilyen körülmények között tud vigyázni magára, inkább valószínűbb, mint ő magára, de... Egy hang megállította. Nem idegen nyelven szólt hozzá, hanem a sajátján.

– Ki vagy? – kérdezte a hang.

– G'Kar polgár a Narnról – válaszolta. – Ki vagy te?

Egy alak lépett elő a fák vonala mögül – egy narn, mint ő.

– Ka'Dath – jött a válasz. – Megtiszteltetés, hogy körünkben üdvözölhetünk, G'Kar polgár.

Lyta újból G'Karért kiáltott, de a köré nyomakodó erdőből nem érkezett válasz. Végigpásztázta a területet, de gondolatok szikráját sem észlelte.

A franca – gondolta. – Hogyan kerülhetett olyan messze, hogy nem is érzékelem, még csak nem is látom?

Vastag faágakon gázolt át. Emberek látványa állította meg – két fiatalember és egy nő, egy kis földterületen dolgoztak, hogy kertté változtassák. Észreveték, hogy közeledik.

Az egyikük megérintette a gondolataival. – Azért jöttél, hogy visszavigyél minket? – kérdezte.

– Nem – üzent vissza.

A férfi csak állt, a többiek köré gyűltek.

– Akkor maradhatsz.

– Mi ez a hely?

– Otthon – üzent vissza a nő. – Szabadság. Egy világ, mely végre a miénk. Otthon.

G'Kar belépett a kunyhók kis sora közé, melyeket az erdő mélyén építettek, és gyorsan megértette, miért nem láthatja a települést senki sem az úrból. Óshonos alapanyagokból építették, és gondosan álcázták, hogy elrejtsek a le-

selkedők elől. Amint beérkeztek a faluba, más narnok között haladtak el, akik a kunyhóikból és a környező fák közül jöttek elő, hogy tanulmányozzák a jövevényt.

– Mit csináltak ti itt mind? – kérdezte G'Kar a kísérőjétől.

– Mi vagyunk a három éve itt lezuhant centauri rabszolgahajó kizárólagos túlélői – mondta Ka'Dath. – A vadonból építettük ezt a helyet, és reméltük, egy nap megtalálnak, és hazatérhetünk, hogy újból csatlakozhassunk a szabadságharchoz a Narnon.

– Narn szabad – mondta G'Kar. – Két évvel ezelőtt elkergettük a centaurikat a hazánkból. Most békében élünk.

– Békében – mondta Ka'Dath, mintha nem akarná elhinni. – Lehetséges? Olyan régóta...

– Lehetséges és valóságos – mondta G'Kar. – Én... – Megállt, inkább nem mondta, hogy ő volt felelős érte. Hogy segített megölni Cartagia centauri császárt és megdönteni a centauri rémuralmat, még ha igaz is volt. Messzire jött, hogy elkerülje az ilyesfajta feltűnést. – Én ott voltam, mikor történt – mondta.

– Hála G'Quan-nak! – mondta Ka'Dath. – A vén örülni fog.

– A vén?

– Igen. Akihez vislek – mondta, és a falu közepén álló, a többinél nagyobb kunyhóra mutatott. – Aztán lakomát ülünk a tiszteletedre. A hírért, amit hoztál, és hogy felajánlottad nekünk az esélyt, hogy hazatérjünk, hősként fog-nak ünnepelni.

G'Kar összerezsent. Ez volt a keresztye, hogy örökkön magasabbra emelik, mint ahová valónak érzi magát? Az emberek ilyen gyorsan találnak maguknak hősoket manapság – kiválasztanak olyasvalakit, aki épp hogy csak belebotlott a létezésükbe?

Minden alkalommal, mikor úgy gondolta, hogy túljárt a világegyetem eszén, az valami ilyesmit tett vele. És

Lyta pislogott, elnyomva a képet, és észrevette, hogy G'Kar bámulja őt.
– Mit mondott?

Megköszörülte a torkát, majd válaszolt:
– Meg kell találnunk a hajó naplóit, rá kell jönnünk, hova mentek.

– És arra megyünk, amerre mentek?

– Igen. Hiszen az enyéim. Tudni akarom, mi ölte meg őket.

– Hát, azt meg tudom mondani, hogy ezt mi ölte meg – mondta G'Kar. – Éhen halt. De a hajó rakterei tele vannak élelemmel. Hogyan halhat éhen valaki egy élelemmel telerakott hajón?

– Nem tudom – mondta Lyta, és G'Kar szemébe nézett. – De szándékomban áll kideríteni.

A bolygó egy barnás-zöld világ volt, a technológia bármilyen nyilvánvaló jele nélkül – sem látható város, se fényei nem voltak. A Pszi Hadtest anyahajót otthagyták az űrben sodródva, az irányítást úgy beállítva, hogy levigye azt a bója vezérsugaráról a hipertér mélységébe – a halottak emlékművéként.
– Jelek? – kérdezte Lyta.

G'Kar végigpásztázta a frekvenciatartományt.

– Teljes csend – válaszolta. – Leteszem.

A Na'Toth beindította a leszálló hajtóműveit, és belépett a bolygó légkörébe. G'Kar átkormányozta a hajót a légörvényeken, melyek enyhültek, ahogy kibukkantak a vastag felhőzetből. Egy széles, lapos síkság bukkant fel – tökéletes leszállóhely. Minimális zökkenővel tette le a gépet a nyílt mezőre.

A légkör belélegezhetőségének ellenőrzése után kiléptek a szabadba. A tisztást mindenfelől olyan sötétzöld, sűrű erdősség határolta, hogy a magas fák majdhogynem feketének tűntek. A szél volt az egyetlen hang, ami elért hozzájuk.

Lyta elengedte a gondolatait, hogy azok kiterjedjenek a fák vonaláig, minden elmét észlelve, ami figyelné őket. Sem-

mit sem talált.

– Biztonságos – mondta. – Legalábbis egyelőre.

– Valójában nem egyelőre – mondta G'Kar. – Talán inkább itt, ezen a helyen – ez helytállóbb volna, mivel úgy tűnik, senki sincs itt. Ha máshová megyünk, ahol másokkal találkozunk, legyen az most vagy később, már nem lesz biztonságos. Igen... az "egyelőre" felszínesen megfelel, de az "itt" sokkal pontosabb...

De Lyta már a nyílt mezőn vágott át fegyverrel a kezében, jobbra-balra tekintgetve. G'Kar elmosolyodott. A szokás nagy úr. Minek olyasvalakinek, mint Lyta, fegyver, mikor ő maga is fegyver?

Gyorsan utána indult, némi jelképes szórszálhasogatás lehetőségében reménykedve Lytával – hogy megint azt az arckifejezést provokálja ki belőle, ami az utazásuk felén át szórakoztatta. Beléptek az erdőbe, és a fák bezárulni látszottak körülöttük. Ösvény nem volt látható, úgyhogy vastag gyökereken és liánokon kellett átvágniuk, amik olykor olyan közel nőttek egymáshoz, hogy csak egymás mögött haladhattak.

A Pszi Hadtest anyahajóján talált feljegyzések arra utaltak, hogy a pilóta véletlenül bukkant erre a világra – nem szerepelt egy térképen sem. Az első siklókat követték a többiek, míg végül már mindenki idelelt, és a hajót végül már csak robotpilóta vezette, míg csak egy haldokló telepata vissza nem küzdötte magát.

De eddig G'Kar semmi érdekesítő nem látott... sem városokat, sem embereket, sem a száznál is több ember telepátát, aki idejött, és – feltehetőleg – meg is halt.

– G'Kar!

Felriadt merengéséből, és rájött, hogy szem elől veszítette Lytát. Körbenézett, hogy lássa, honnan hallja hangját.

– Lyta!

– G'Kar! – jött újra a hang, de ezúttal

Talia — Kontroll

Talia Winters otthagya a Babylon 5-öt, és Andrea Thompson örömmel profitál ebből. Na nem mintha – hangsúlyozza – könnyű döntés lett volna. „Ötéves szerződésem volt a sorozatra, de nem ment túl jól a dolog. Évente 13 epizódot kellett volna csinálnom, és én maximum ha hétben játszottam. Amikor dolgoztam, körülbelül az esetek felében, nagyon jó történeteim voltak, amikkel nem is voltak problémáim – mint például a Spider In The Web (Pókháló) vagy a Mind Wars (Agyháború). Ha adtak nekem történetet, akkor az jó volt. Az idő legnagyobb részében azonban semmi sem történt. Csak üldögéltem a nagy semmittevésben, sokszor két vagy három hónapig is.

A fentiek miatt frusztrálódva, Thompson találkozott a producerekkel. „Azt mondták: «Nem szólhat minden sorozat rólad. Nagy szereplőgárdánk van.»” Én azt mondtam «Ezt megértem, de ha nem kívántok engem felhasználni, légy szíves adjatok egy időbeosztást – így tudok mással is foglalkozni időközben.» Hát, azt nem tudták megcsinálni. Szóval, úgy gondoltam, ideje menni. Nagyon kielégítőnek és unottnak éreztem magam.”

Thompson érezte, hogy már az elején nehézségek voltak. „Joe Straczynski eredetileg – ahogy az a bevezetőfilmben is volt – Pat Tallmant szánta a telepata szerepre, de a Warner Bros. nem, úgyhogy kicserélték őt rám. Ajánlottak egy ötéves szerződést. Valakinek náluk tetszett a munkám, és engem akart szerepeltetni a sorozatban.” Habár nagyon jól bevált színésznőként, Thompson mégis úgy érezte, hogy ez az egész „nagyon megnehezítette a kapcsolatomat Joeval, ami már az elején feszült volt”.

„Az ő védelmében szólva, meg tudom érteni, amiért ideges volt emiatt – mert ez az egész az ő gyermeke volt, és ő egy művész. Hét évébe került, hogy a Babylon 5 képernyőre kerüljön. Ha ennyi ideig dolgozik valaki valamin, és aztán azt mondják neki, hogy nem teljesen jó amit csinált – hogy változtasson az elképzelésin –, szóval érthetően mérges és csalódott lett.”

„Szerintem a sorozat nagyszerű volt. Végig Jerry Doyle-lal lehettem volna. Szóval, tényleg nem akartam elmenni.” „Sok magambaszállás meg sírás után mentem el a producerekhez, és megkértem őket, hogy engedjék felbontani a szerződésemet, amit ők nagylelkűen meg is tettek. Nem mondhatok rólok vagy a sorozatról semmi rosszat, mert tényleg nagyon élveztem az ott töltött időt. Sok érdekes részben szerepelhettem, és csodálatos színészekkel dolgozhattam együtt – Andreas Katsulas-szal (G'Kar) és Peter Jurasikkal (Londo) például – és persze együtt dolgozhattam Jerryvel.”

De mielőtt Thompson továbbléphetett volna, hivatalosan is ott kellett hagynia a Babylon 5 csapatát. Amikor megkapta a forgatókönyve végső változatát, volt benne néhány váratlan fejlesztés tartalékban az ő karaktere számára. „Nem tudtam, hogyan fog majd végződni a sorozat. Igazi meglepetés volt, amikor azt olvastam a forgatókönyvben, hogy én vagyok az áruló,” kuncog. „Nem bántam, mert az egyik legjobb forgatókönyv volt, amit két év alatt kaptam. Végre volt mit csinálnom – igazán szaftos téma – ahelyett, hogy folyton azt mondogatnám „Ó, Istenem”; kiabálok, sikítok és rohangálok, amiből alapvetően a szerepem felépült.”

„Először kicsit bántott – hogy árulóként néznek rám” nevet. „De ahogy olvastam a párbeszédet, azt gondoltam: «Végre van valami igazán kiadós nekem!» Igazán jó multság volt! Úgy értem, nálam volt a labda. Egy kis akció; mégiscsak jobb mozgatóerőnek lenni, mint eszköznek mások kezében. Mindig történt valami Taliával, de ő sosem csinált semmi érdekeset. Szóval, jó kis váltás volt. Sok dicséretet kaptam, úgyhogy jól is alakítottam.”

Talia egy másik oldala is előkerült Thompson végső epizódjában, a karakter szexualitása. „Szexuális kapcsolat volt Talia és Ivanova parancsnok (Claudia Christian) között. Jól volt megszerkesztve, úgyhogy nem volt túl feltűnő. Már az elejétől beszéltek róla. Eredetileg egy nagy szerelmi háromszög alakult volna ki Talia, Garibaldi és Ivanova között – de végül ez nem valósult meg.”

Visszatérhetne a Babylon 5-höz? „Joe nem akar engem visszahozni,” vallja be Andrea őszintén. „Ő már az elején sem akart engem bevenni. Tényleg nem sokat szerepeltem. A két év alatt elkészült 44 epizód közül jó ha 14-ben vagy 15-ben játszottam. Ami vagy egy tucattal kevesebb, mint amennyiben szerepelnem kellett volna, de ez tőlük függ. Az ő sorozatuk.”

„Nagyszerű időt töltöttem a Babylon 5-nél, jó volt, amíg tartott. De, lépünk tovább.”

JMS válaszol a Babylon 5 hírcsoportba beküldött kérdésekre Taliával kapcsolatban.

K: Andrea Thompson azt mondta az interjúban, hogy úgy érezte, Taliát elég gyorsan elintézték.

V: Vannak színészek, akik azt hiszik, ha szerepelnek egy történetben, akkor feltétlenül nekik kell „központban” lenniük. Andrea úgy érezte, ha benne van egy epizódban, akkor annak az ő karakteréről kell szólnia, és folyamatosan ezért lobbizott, annak ellenére, hogy ez kivágott volna a történetből, vagy más karakterek szereplési idejéből részeket. A Babylon 5 sorozat egy nagy egész; a képernyőn töltött időt a történet határozza meg, nem pedig valamiféle személyes szeszély vagy ragaszkodás. A Babylon 5-ben ökölszabályszerűen az emberek nem térnek vissza valami után csak így. „Talia” véglegesen elpusztult; így volt az epizódban, és így is fog maradni.

K: Mi volt a jelszó?

V: Titokban kísért a dolog, hogy azt mondjam „Z'ha'dum.”

Arra figyelnetek kell, hogy ugyan Talia szerepel a szereplők felsorolásában, azért a Pszi Hadtest számára ő sem más, mint egyike a sok különböző helyre küldött és beprogramozott személye-

közeli hajó képe egyre nőtt a monitoron, egy hipertéri fátly mögül előbukkanva. G'Kar már látott ilyen típusú hajót – az emberek egyik Asimov-osztályú hajója, mellyel általában üzleti szállító vállalatok rendelkeztek. De volt egy nagy különbség: ez a Pszi Hadtest szimbólumát viselte.

Lytára pillantott, és látta, ahogy a nő szemei tágra nyílnak. A Hadtest szüntelenül üldözte a Babylon 5-ről való távozása óta. Eddig sikerült elkerülniük, hogy felfedezzék őket, de úgy tűnt, ez most megváltozik.

Az érzékelők szerint a közeledő hajó roskadozott a fegyverektől. G'Kar arra kóvetkezett, hogy sem legyőzni nem tudják harcban, sem elmenekülni nem tudnak előle.

Ez érdekes lesz – gondolta, és elmosolyodott. G'Karból a legjobbat hozta ki a lenyűgöző haderő elleni reménytelen csata kilátása.

Aztán észrevette, hogy a hajó nem őket követi. Sodródott, hajtóművei hidegek voltak.

– Lyta – kezdte –, ez...

– Tudom.

Lytára nézett, és eszébe jutott, hogy a hipertér felerősíti a telepatikus képességeket. Igyekezett nem gondolni rá, mert Lyta vorlonok által növelt képességeinek tovább növekedése szinte elviselhetetlen gondolat volt.

– Csak egyetlen elmét érzékelek a fedélzeten – folytatta. – Súlyosan sérült, majdnem halott. A többi... Elkomorodott.

– Halott? – kérdezte G'Kar.

– Nem. Egy ilyen hajónak legalább száz fős legénységre van szüksége. De senki más nincs a fedélzeten.

– Utánanézzünk?

Lyta habozott. Bár nem volt telepata, G'Kar látta rajta, hogy a kíváncsiság és a félelem közt ingadozik. Mindig ott volt a lehetősége egy esetleges csapdának.

– Vigyél oda! – mondta végül Lyta.

G'Kar elmosolyodott, miközben át-

állította a hajtóműveket, hogy az elhagyott csillaghajó kitért dokkolóöblébe kormányozza magukat.

Lyta cipősarkai kopogtak a Pszi Hadtest anyahajójának padlóján, a hang visszhangzott az üres folyosón. Nyugtalanító volt – a hajónak nyüzsögnie kellett volna, az aktivitás és zaj elmosódott keverékével. De csak a cipősarkainak hangját hallotta, G'Kar lépteit, és kettejük légzését.

A rendszerkijelzők ellenőrzése után megállapították, hogy a hajó működőképes volt, forgásával gravitációt és levegőt biztosított, de a hajtóműveket leállították, miután nem érkezett több utasítás azon kívül, hogy hogyan tartsák a hajót a hipertéri navigálást biztosító bójarendszer hatósugarában.

A híd csendes volt, kivéve az automata műszerek csipogását. Egy fekete egyenruhás pszi-zsaru feküdt a padlón, alig lélegzett, az arca sovány volt és nyüzött.

Lyta leguggolt mellé, és behatolt a gondolataiba. A férfi szemei felpattantak, megpróbált koncentrálni. Ha felismerte is, az arcán nem látta jelét.

Beszélni próbált, de nem tudott – a toroka kiszáradt, az ajkai cserepesek voltak és véreztek, mintha napokat töltött volna élelem és víz nélkül.

– Ne próbálj beszélni – üzent Lyta a férfinak. – Mi történt?

– Bolygó – üzent az vissza –, nincs térképen, kapitány leszállt, szörnyű, szörnyű.

– Mi történt a legénységgel?

– Halottak, százharmincan közülünk halottak... – Végül elkapta a nő tekintetét. – Állj bosszút a mieinken! – üzent. – Állj bosszút... – aztán vége volt. Lyta gyorsan visszahúzódott, nem akartván elkapni a haldokló gondolatait. Csak egy darab maradt meg belőlük – egy végtelenül növekvő eseményhorizont képe.

Biccentett, és gyorsan kifelé indult a kocsmából. Csak a táskájáért állt meg, amiből az egyre növekvő G'Kar Könyve volt, no meg hogy megbökje a testőrt a lábujjával, hogy megbizonyosodjon róla, nem fog megmozdulni. Lyta várt egy pillanatot, kiitta az italát, és követte.

– És most hová szeretnél menni, Lyta? – kérdezte G'Kar, mikor már biztonságban voltak a hajójuk belsejében – egy kompakt kis felderítőben, amit G'Kar vett még a Babylon 5-ön, mikor kiderült, hogy egyikük sem térhet vissza a saját őshazájába anélkül, hogy jelentős problémát ne okoznának maguknak és másoknak. Az érdekből és szükségszerűségből született szövetségük különösen kényelmesnek bizonyult mindkettejük számára.

Míg arra vártak, hogy lássák, mit tartogat számukra a világegyetem, kihasználták a lehetőséget, hogy lássák, mi van odaát. Lytának megvoltak a képességei, G'Karnak pedig az ideje. És most Lytára várt, hogy kiválassza az úticélt.

Elgondolkodott. A Durk 3-on hallott pletykáról egy kolóniavilágról a 843-as szektorban, melyet különböző világok telepatai népesítettek be. Egy telepata őshaza létesítésének álma azok közé a célok közé tartozott, melyeket azután tűzött ki maga elé, miután szerelme, Byron, ennek az álomnak a kergetése közben majd egy évvel ezelőtt meghalt. G'Kar persze nem értene egyet vele, hisz azért hívta magával Lytát erre a kis csillagközi kiruccanására, mert úgy érezte, újra fel kell fedeznie az emberséget, mielőtt segíthetne a sajátjainak... de nem kell feltétlenül elmondania neki.

Elvégre ő se figyelmeztette Lytát a törzsfő párjára, nem igaz?

– Nyolc-négy-hármas szektor – mondta végül Lyta.

– Legyen nyolc-négy-három! – mondta G'Kar, és bekapcsolta a hajtóműveket.

A kis hajó – melyet G'Kar Na'Toth-ra keresztelt –, előbukkant a kerék alakú úrállomásból, és a helyi ugrókapu felé vette az irányt, majd eltűnt normál téréből a hipertér vad örvényében. G'Kar kiszámolta, hogy nyolc napig fog tartani, míg elérik a 843-as szektort. Elégedetten biccentett. Elég ideje lesz a könyvén dolgozni. A személyes naplójának korai – és engedélyezetlen – közzététele óta otthon, úgy döntött, hogy ezen későbbi fejezetekben fogja kijavítani az egyes, korábban írt szenvedélyesebb fejezetek hibáit, melyeket még egy sokkal dühösebb narn írt. Ezek a korai fejezetek arra szolgáltak, hogy mindenféle elfogadhatatlan tevékenységnek adjanak táptalajt – mint amilyen a narn felsőbbrendűség is, és G'Karnak nem tetszett túlzottan ez az ötlet.

Habozott egy percig a javítóvesszővel a kezében; visszaemlékezett a Durk 3-on történt eseményekre. Vajon olyan nehéz elpusztítani a szent figura képét, aminek oly sok honfitársa hitte? Igazából nem érdeklődött a kurla nő iránt. Azt a narnt próbálta megtalálni, aki korábban volt – nem azért, hogy visszaváltozzon, vagy hogy felidézze, hanem hogy egyensúlyt hozzon létre az életében. Ha a múltjában túlságosan is – milyen szót is használt Lyta? Ja, igen – ha túlságosan is csirkefogó volt, és az utóbbi időben túlságosan is pappá vált, akkor talán a kettő közötti közepet járva válhatna a G'Karrá, akit ő és a népe egyaránt elfogadhatna.

Éppen a legújabb kinyilatkoztatást kezdte írni, mikor a Na'Toth érzékelői jelezni kezdtek. Jellemző – gondolta a vezérléshez fordulva. Senki sem érti meg, hogy az írónak csendre és magányra van szüksége.

G'Kar a tatmonitor képét kérte, mikor Lyta megjelent a főmodul ajtajában.

– Mi az?

– Egy hajó – mondta G'Kar a műszereket ellenőrizve. Figyelték, ahogy a

ik közül. A Spider-ben (Pókháló) szereplő karakter nagy értékű beszivárgó egyesség volt, nagyon drága alkotóelemekből. Kettejük közül Talia sokkal inkább feláldozható.

És ne gondoljátok, hogy Kontroll valaha is kiadott halálos ítéletet; az mindig is a Pszi Hadtest / B13 (13-as Iroda) dolga volt.

K: Ha Talia volt Kontroll a Spider In The Web-ben, miért rendelte volna el a saját elpusztítását?

V: Úgy éreztem, a Kontroll rész, amely néha megmozdult éjszaka, jelentette, hogy a küldetés veszélybe kerülhet. Ezután a B13 adta ki a parancsot a megsemmisítésre. Sehol sem szerepelt az, hogy Kontroll mondta a mondat második felét.

K: Kontrollra férfiként hivatkoznak.

V: Az ügynökökre mindig ilyen formában hivatkoznak, hogy elkerüljenek bármilyen utalást az azonosításukra. Ilyen a történet, és ehhez tartom magam.

K: Ironheart nem tudta volna eltávolítani Kontrollt? Talia volt az eredeti személyiség?

V: Kontroll volt a szerkezet. A másik személyiség háttérbe szorult, amikor Ironheart ott volt.

Emlékeztetek, hogy Ironheart nem éppen lejjebb állapotában látta Taliát... keményen harcolt, hogy semmiképpen NE használja a képességeit, mert az tudatrezgéseket okozott... mindenét BEhúzta. Később pedig meglőtték, az sem éppen a legkedvezőbb helyzet.

K: Az új személyiség Talia módosításával jött létre, vagy teljesen új alapokon?

V: Egy kicsit félretolnám ezt a nézőpontot. Emlékezzetek vissza, a „tudatos” Talia egyik dolgot sem tette volna meg; még álmában sem szkennele valakit engedély nélkül. És Ivanova esetében, ő

azt mondta *rögtön* észreveszi, ha valaki szkennele. Jó példa erre az *Eyes*-ban (Fűrészsző szemek) látható reakciója, mikor ez megtörténik.

Talia v1.0 sosem sértette volna meg Ivanova magánszféráját bármiféle intim helyzetben, mivel az mélyen megsértette volna őt; visszahúzódhatnál, és Talia azt tette volna, amit Ivanova megérezett volna. A telepatak közötti szerelmi kapcsolat lényege, hogy mindketten kikapcsolják a mesterségesen kialakított védőfalaikat.

Az igazi Talia egyre inkább kiábrándult a Pszi Hadtestből, és ez épp időben volt ahhoz, hogy bevonják az ellenállási tevékenységbe, amitől Talia v2.0 csak *elborzadt* volna. Az önvédelmi mechanizmus csak akkor lép életbe, amikor a személy léte van veszélyben.

K: Lyta érezte Ivanova képességét?

V: Egy nem telepata megtanulhat trükköket, amikkel nehezítheti a betörést, bár csak rövid ideig, úgyhogy a reakció eléggé kétértelmű és rövid ahhoz, hogy gyanút keltsen. Ezért lépett közbe Sheridan, amikor ilyet csinált; mert ha Ivanova akár ösztönösen csak egy kicsit is hosszabb ideig blokkol, leleplezhetné látens képességeit. Az ő figyelemelterelése segített Lytának behatolni.

K: Érezhette azt Ivanova, ha valaki mást szkennele?

V: Nem, azon a szintjén erre nem lett volna képes. Természetesen a telepata témával foglalkozni kellett, ami logikus előrelépése a történetnek, nem?

K: Volt felvéve Ivanova és Talia között csókjelenet, amit később kivágtak?

V: Nem, nem vágunk ki ilyesmit. Ez csak a szerkesztett felvételek egy furcsa véletlen formája miatt látszik így.

Semmit sem vágunk ki; volt egy összeillesztési problémánk a szerkesztés egy szakaszában, ahol Andrea kinyújtotta a bal kezét egy bizonyos szögben, de a

jobbat nem, és körbe kellett mennünk Ivanova felvételéhez, szóval úgy látszott, mint egy vágás. De nem volt az.

K: Nem voltak láthatóak külön ágyban. Láttuk Taliát átnyúlni az ágy üres felére, ahol Ivanova volt, nem találva ott őt.
V: Nem mutattam csókot, mert tapasztalatom szerint mindig mindenkinek könnyebb a medence sekélyebb felébe lépni és a mélyebb rész felé sétálni, mint beugrani és mindenkit lelöcsolni közben.

K: Talia felfedezte volna Ivanova titkát, ha intim kapcsolatba lépnek?

V: Hát egy telepata akkor is visszatarthatja magát a másvalaki fejében turkálástól, ha az nem tilos és nem is kéri

meg rá, hogy megtegye.

Ivanovát illetően... a jó dráma lényege a konfliktus. Szóval, van itt egy helyzetünk, amikor egy lehetséges előrelépés nyílik meg számára a romantika felé a harmadik évben. Nem kéne túl könnyűre csinálni. Szóval, létrehozol egy helyzetet, ami mélyen megsebzti őt; megtesz egy nehéz lépést, átlép a saját távolságtartásán, megnyílik, sebezhetővé válik... és súlyosan meg is bántják a végén. Ugyanaz, ami az első szezonban történt, amikor régi szerelméről kiderült kicsoda.

Most már van valakid, aki frissen megbántódott, aki egyáltalán nem, vagy csak lassan akar újra megnyílni, akinek már mindenféle kapcsolatban volt tapasztalata, és EGYIK SEM működött... röviden, ő egy nyílt idegvégződés, tökéletes valaki számára, aki talán a megfelelő, de akire kevés ideje van, és aki talán nem is akar ilyesmibe belemenni. Ivanova kinyilatkoztatásán a Divided Loyalties-ben (Megosztott hűség) semmi köze Talia eltávolításához; az egy sok szempontból vitás pont, mivel Lyta visszatért, és mivel sok minden más történt, ami ebbe éppúgy beleszól.

K: Bester megpróbált segíteni Taliának, amiért ő volt Kontroll? (A Race Through Dark Places – Agyfürkészők)

V: Feltételezitek, hogy Bester mindent tud. Ezenkívül, Bester érdeklődése sokkal inkább volt... testi jellegű, mint Pszi Hadtest orientált.

K: Ha Laurel Takashima ott marad a legénységgel, és lelövi Garibaldit a Chrysalis-ban (A gubó), akkor ő lett volna Kontroll?

V: Igen, Laurel lett volna Kontroll.

Laurel lett volna eredetileg az áruló, ahogyan sokkal régebben utaltam rá és ti megjegyeztétek, hogy nem ő lett az; sőt, ráadásul teljesen saját akaratából. Persze, lett volna benne implantált személység, amely tudtán kívül működött

JMS Novella

GENIUS LOCI

Írta: J. Michael Straczynski

“Habozás nélkül biztosíthatlak – semmiféle módon nem próbáltam meg elcsábítani a főnököd párját.”

G'Kar ezt teljes őszinteséggel mondta, és egy olyan, esetlegesen baráti hanggal, mintha teljesen megfélemedezett volna a torkai köré záruló húsos markokról.

A testőr, akit a kormánya a Kurla családdal szembeni indiszkréciók megakadályozására nevezett ki – és amely család az indiszkréciók olyan változatos sorának történetéről volt ismert, amelytől a helybéli történészeknek a lélegzete is elakadt –, meglátta G'Kar kezét a Kurla Enfal (emberi fogalmak szerint a hercegnő) térdén (pontosabban balról a harmadik térdén) – és ennek megfelelően lépett fel.

G'Kar védelmére legyen mondva – gondolta Lyta –, az incidens baleset volt. Persze tudatosan tette oda a kezét; ebben még a tudata pászttázása nélkül is biztos volt. De mikor megtörtént, eszébe sem jutott, hogy az a térde.

Lyta úgy döntött, hogy majdnem jó volt G'Kart szoknyapecér – nősténypecér? idegenpecér? – szerepben látni. Hat hete, mióta a Babylon 5-ről távoztak, a magas narn, aki harcosból pappá, papból politikusból önkéntes száműzetésbe vonult vezetővé vált, évek óta újra élvezte az életet.

Sajnos az élet élvezete a narn számára bármely fajú nőstény elcsábítását jelentette, ami után rendszeresen verekedésbe keveredett.

Ki hitte volna, hogy ennyire emberiek? – gondolta Lyta, mikor G'Kar éppen elzúgott mellette, fejjel egyenesen a falba csapódva. Egy embernek pusztító ütés lett volna; egy narnnak a bőrke-

ménységű és pöttyös irhájával, és a rugalmas, majdnem macskaszerű csontozatával egy ilyen becsapódás csak előjátéknak számít.

De Lyta tudta, hogy nincs erre idejük. Kétségbeesetten igyekeztek nem magukra vonni a figyelmet. Bár G'Kart nem ismerik fel, hiszen távol van otthonától, de Lytát – a fénylő vörös hajáról és határozott sasorráról – az arcról, melyet minden Pszi Hadtest irodában kiakasztottak – határozottan felismernék. Nem mintha olyan sok nőstény ember utazott volna egy narnnal együtt. Véget kellett vetnie a verekedésnek, de anélkül, hogy magára vonta volna a figyelmet. Eddig csak nézte a verekedést a kis kocsmában, mely a Durk 3 – egy, a Föld Omega Kolóniájához közeli pici kereskedelmi úrállomás – vajúja volt. Míg nincs más telepata a helyiségben, márpedig ezt nem érezte ebben a pillanatban, cselekedhet.

Útjára indított egy mentális szondát, óvatosan megérintve a kurlin testőr elméjét. Visszataszította a nyers erőszak, amit ott talált, de tovább hatolt az agyának primitív – a még primitívebb, javította ki önmagát – részéig. Megtalálta azt az idegi kapcsolót, ami leállítaná a tudati idegreceptorok szinaptikus reléit. De nem állíthatta le azonnal, mert az felhívna a nézők figyelmét egy telepata jelenlétére.

Várt, míg a testőr újból G'Kar után nem eredt, aztán leállította a teste jobb oldalán az impulzusokat. Az ór alól kiszaladt a lába. Aztán leállította a többit is, mikor a fej elérte a padlót. A videószalagokon az lesz, hogy az ór felbukott, elesett, és kiütötte magát.

G'Kar összeszedte magát a földről, és elkapta Lyta tekintetét. Mennünk kell – üzenté neki.

Azonnal.

amikor az a kis agykontorlláló féreg bemászott a fülén át. Ez amolyan kis-szrac dolog volt.) és ő volt egyike annak a 3 embernek, akik miatt én esélyesnek éreztem a Babylon 5-öt. A másik két ok Harlan Ellison és Claudia Christian voltak. Úgy értem, ha Walter Koenig benne van a sorozatban, akkor érdemes megnézni. A pokolba is, én még a Moontrapben is kedveltem Waltert, ami egy alacsony költségvetésű Alien-szerű történet Bruce Campbellal egy másik szerepben (már hallom a nagy kivonulást a videótékák irányába).

Na mindegy, lényeg hogy újra előjött a régi problémám, miszerint, amikor általam kedvelt hírességgel találkozom a munkám során, nem tudom, mit mondjak neki. Furcsán hangzik tudom, és nem szoktam azért szájzárakat kapni minden híresség esetében. Bruce Boxleitnerrel bármiről tudtam beszélgetni, a Star Warstól kezdve az aktuális heti Los Angeles-i autósüldözésig mindenről. És itt volt Walter Koenig...

A belső monológom valahogy így szól... „Ó (név) itt áll mellettem. Óriásit alakított a/film/tévéfilm/sorozat) című alkotásban. Talán meg kéne mondanom neki...” hát, szóval, az efféle szövegtől elég hülyén néznék ki – és ráadásul lehet, hogy az utolsó, amiről hallani szeretne egy régebbi melója, ami talán nem is sikerült olyan jól... úgy értem, a nap vége felé ezek az emberek teljesen normális emberekként viselkednek, beszélnek a lehet velük a részvénytől vagy a baseballról, de én ezeket nem követem figyelemmel, úgyhogy ebből is csak hülyén jönnek ki...

Értitek a lényegét. Élő példa vagyok arra a mondásra, hogy te magad vagy a legnagyobb ellenséged. Szóval, ha elindul egy beszélgetés, az így kezdődik valahogy: „Helló (Mr/Mrs/Ms), hogy van?” A tipikus válasz lehet „Jól”, és aztán ismét visszacsúszunk a kényelmetlen hallgatásba. Megint visszaváltok a belső monológomra, de ezúttal a nyomástól

kibukott belőlem a bemutatkozó mondat.

„Helló Mr. Koenig, hogy van?”

„Jól.”

Ó, a francba.

Egy-két perc kellemetlen hallgatás. Aztán beugrott.

„Tudja, olvastam ennek az epizódnak a forgatókönyvét, és az jutott eszembe, hogy egy jobb világban Bester a jófiúk közé tartozna. A szíve jó helyen van, csak túl sok keserűség van benne ahhoz, hogy rá hallgasson.”

Walter arca felvillanyozódott.

„Pontosan,” mondta „Valójában egy egész háttérsztori szól a szüleiről is, akik a Pszi Hadtest megalapításáért harcoltak, és amit könyvben fognak kiadni.”

„Tényleg?”

„Igen. Azt hiszem az majd enged egy kis betekintést abba, hogyan alakult ki Bester személyisége.”

„Hát, én azt hiszem, Bester az egyik legjobb rosszfiú ahhoz...”

Akkor Carlos (a főnököm) több fényt kért, és nekem el kellett fordulnom dolgozni. Hívott a kötelesség.

„Mennem kell. Jó volt beszélni Önnel, Mr. Koenig.”

„Önnel is.”

És már rohantam is melózni. Ekkor volt utoljára Walter a sorozat forgatásán, de legalább beszélhettem vele, még ha röviden is.

Mi a történet tanulsága?

Nem tudom. Talán annyi, hogy nem szabad túlkomplikálni egy helyzetet, vagy ha beszélgetni akarsz valakivel, add meg magadnak a bizonytalanság lehetőségét. Hátha mégis tudsz valami érdekeset mondani...

Fordította: Chris

volna. És ez a másik személyiség lőtte volna le Garibaldit.

Amikor Laurelt levettem a tábláról, ennek részei átvándoroltak más karakterekbe. Ez az a fajta dolog, amire gondolkodok, amikor azt mondom, néhány változtatás után is ugyanabba az irányba halad a történet. Nem feltétlenül emlékszünk, melyik tábornok tette Hitler széke mellé a bombát tartalmazó borítékot a bunkerben, csak azt tudjuk, megtörtént. Néhány széket el lehet mozdítani, néhányat nem, amit bárki megerősíthet azok közül, akik már írtak regényt... elkezdted tologatni a székeket, de tartod a menetirányt.

Eredetileg a Kosh-szkennelés Lytát keverte volna bajba; de rá tudtam zúdítani mindkettőt Taliára, és behoztam Lytát egy másik irányból, amint azt látni fogjátok a harmadik év első epizódjainak egyikében.

Ha Laurel bennmaradt volna a sorozatban, a második év felénél kiderült volna, hogy ő volt Kontroll a jelszó inci-

densnél. Ennél a pontnál az egyik lehetőség szerint egy beosztottját – egy elég morcos Ivanova nevű orosz hadnagyot – kinevezhették a helyére, míg őt levezszük a sakkasztól.

Takashima lett volna az, akiből Kontroll lett. Egy Pszi Hadtest beültetéssel. (A háttértörténete szerinti marsi tartózkodása lett volna erre a legmegfelelőbb időszak.) Amikor Laurel elment, ezt a fonalat átszöttem Taliába, elkezdve már az első epizód idején, amikor először találkozott Ivanovával, és később kelletlenül megittak valamit együtt.

Egy ponton Ivanova azt mondja Taliának, saját anyjára célozva: „Éppolyan áldozat vagy, mint ő volt.” Amire Talia így válaszol: „Én nem érzem magam áldozatnak.” Természetesen pontosan az volt, bár még nem tudta. Ivanova elemzése 100%-ig pontos volt.

Fordította: Chris

Válasz a megválaszolatlanra

A – azóta már megszűnt – hivatalos Babylon 5 magazin szerkesztői válaszoltak a rajongók kérdéseire:

K: A Babylon Squared-ben (Az idő keresztútján) hangzik el, hogy Garibaldi akkor találkozott Lise-zel, amikor a Mars Biztonsági Szolgálatánál dolgozott – ami szerintem 2255 körül lehetett, mivel akkor ajánlotta fel neki Sinclair az állást a B5-ön, és ő emiatt hagyta ott Lise-t. Amikor elmondja Sheridannek, hogy összeházasodnak, Garibaldi azt állítja – már vagy 15 éve kerülgetik egymást. Ha az első eset igaz, akkor még csak maximum nyolc- kilenc éve ismerkedhettek meg. Ha viszont a tizenöt év a valóságos, akkor már 2247-ben találkozniuk kellett. Fel-

tudnátok világosítani ez ügyben?

V: Nem tudom, honnan vették a 2255-ös évszámot, de Lise és Garibaldi 2248-ban találkoztak, rögtön azután, hogy Garibaldi szolgált a Föld-Minbari háborúban, ahogyan mindez dokumentálva is van a GROPOS-ban (Apa és fia). A háború után biztonsági tiszt volt a Mars-on... 2248. Akkor találkozott Lise-zel, és hébe-hóba összejöttek.

K: Miért tervezték át a Babylont, miután a négyes számú eltűnt? Mind tudjuk, hogy a Babylon 4 tökéletesen működőképes volt, szóval, mi volt a gond?

V: Tőkehiány. A Babylon 5 egy olcsóbb úrálomlás modell volt, kevesebb fegyverzettel és pajzssal. Mire az ötödik úrállomást építetted, eléggé összeszűkül a nadrágszűj.

K: Épp megvettem az ötödik szezonos kártyákat (Trading Card), és észrevettem, hogy idézetek vannak a hátoldalukon. A Birth Of The Alliance nevű csoport Home nevű kártyája a minbarik anyabolygóját mutatja, és egy aranyos kis párbeszéd van rajta Sheridan és Delenn között, amiben Sheridan tesz egy megjegyzést arról, hogy a Minbart az otthonának tartja. Gondolom, ez az Objects At Rest (A kehely) című epizódban lehetett. Mindenesetre nem volt benne az epizódban – szóval még a felvételek előtt kivágták, vagy felvették, de nem került bele a végső változatba?

V: Babyloni munkatársam, Tracy Yates és én csináltuk a kártyák feliratait az epizódok forgatókönyveiből (szórol szóra lemásolva a párbeszédeteket), és belevettünk olyan jeleneteket is, amik nem mindig éltek túl a végső vágásokat.

A Home nevű kártya igazi kis drágakő, mert azt a jelenetet leforgatták, de időkorlát miatt ki lett vágva. Ha egy epizód túlfut a megadott időkereten, a pro-

ducereknek ki kell vágni a kevésbé fontos részekből. A legtöbb ilyen kivágott részt sosem lehet a rendezői szobán kívül látni, úgyhogy az a kártya valóban ritkaság. Persze nem vettünk bele olyan felvételeket, hogy mi történt, amikor a Minbarra értek és kipakoltak, de beszúrtam egy kis rajzot arról, hogyan boldogulhatott John és Delenn első pár napjukban a Minbaron...

K: A Sleeping In Light-ban (Az utolsó nap) áttervezték a Fehér Csillagot? A Minbar körüli hajók, és az, amit John Sheridan vitt magával utolsó útjára, különböznek a korábban látottaktól.

Ezenkívül az első szezon Grail (Grál) című epizódjában csak két minbari kasztról beszélnek. Ahogy emlékszem, ez volt az egyetlen epizód, ahol előfordult ilyesmi.

Ezt a részt J. Michael Straczynski írta, szóval ez csak valami botlás volt, vagy a Dolgozók Kasztja volt szegénylős?

Trek-ben? Vagy más science-fiction tucat szerepben?

PT: Elég sokat dolgoztam az Új nemzedéken (TNG), a DS9-on és a Voyager-en. Néha van egy kis szerepem, aztán felrobbanok, vagy lelőnek, vagy lezuhanok, vagy valami. És azt hiszem, már minden létező idegen is voltam!

Z: Megváltoztatta az újdonsült anyasága a karrier-ambícióit, vagy behatárolta a lehetőségeit és a munkarendjét? A műsorok szem előtt tartják az ön igényeit anyaként?

PT: Egy egyéves [amikor a cikk készült – a szerk.] kisfiam van, Julian; ő az életem. Most egy ideig nagyon kimaradtam a dolgokból, hogy otthon lehessen velem. Még mindig othpatok, úgyhogy az átlagosnál egy kicsit „szafosabb” vagyok, és ez megnehezíti a Csillagflotta-egyenruhába való bepréselődést. De nem vagyok hajlandó egy munka miatt engedni az anyaságból. A B5-öt több okból is egyszerűbb csinálni, mint más műsorokat. Bruce, Jerry, Andrea és Andreas mind szülők, és még sokan mások is! Úgyhogy megértene. Claudia imádja a gyerekeket, a fodrász- és sminkes lányaink csodálatosak és mindig felajánlják, hogy segítenek, stb... Ezenkívül a színészekkel mindig job-

ban bánnak, és nagyobb mozgásterük van, mint az egyszerű dublőröknek. Úgyhogy, ha a lakókocsimba akarnám hívni a babysittert, senki nem bánná, míg dublőrként ezt nem tehetném meg. Az a helyzet, hogy most kell bebiztosítanom, hogy rendszeres munkám legyen, úgyhogy 1996-ban többet fogok dublőrként dolgozni.

Z: Mivel fel van iratkozva a „The Zocalo”-ra [internetes hírlevél, a mai napig működik megváltozott formában – a ford.], feltételezzük, hogy ön is B5-rajongó <vigyor>. A B5-ön és a Trek-en kívül is sci-fi rajongó?

PT: Mindig is szerettem a science-fiction-t és a fantasy-t. Rengeteget olvastam. Most, a gyerek mellett nehezebb, de megy. És X-akták-mániás vagyok. Olyan vagyok, mint a Magányos Puskás (Lone Gunman), mindenkire gyanakszom! Nagyon szeretném tudni, hogy mit gondolnak a rajongók... Tényleg érdekel!

Z: Higgyc el... A B5-ösök majd elmondják önnek <vigyor>. Mi a „The Zocalo”-nál külön is köszönjük a beszélgetést, Pat!

Fordította: Niko

A példaképek is csak emberek...

A színpalok mögött dolgozó Mike Colbert meséli el egyik érdekes napját a Babylon 5 életéből...

Meséltem már a Walter Koeniggel folytatott beszélgetésemről? Persze hogy nem, úgyhogy most elmesélem. Akkor ugrott be ez az emlék, amikor a The Corps Is Mother, The Corps Is Father (A Hadtest az anya, a Hadtest az apa) című epizódot néztem az ötödik szezonból. Épp a lövöldözős részt vettük fel, ahol Bester letartóztatja az üldözött telepatát, és persze dublőrjelenetekkel

együtt (még ha látszólag kevés ilyen is volt) elég sokáig tartott az egész. A kamera épp beállított egy felvételt, és én beléptem egy kis alkóba amit mi csak boznak hívunk, és ahonnan hozzáfértem a villamos áramellátáshoz. Walter szerepelt a felvételen, de a dublőrje dolgozott éppen, úgyhogy ő is bebújt az alkóba.

Szóval, ott voltam én Walter Koenig mellett állva. Namármost, Chekov a kedvenc Star Trek karakterem, (legalábbis a Star Trek II.: A Kahn Haragja óta... nagyon együtt éreztem vele,

PT: Nem vagyok teljesen biztos benne, hogy mi történik Lyta és Kosh között, de inkább mester és tanítványviszonynak gondolom, semmint szexuálisnak. Végülis, ha teljesen megbízol valakiben, imádod és felnézel rá, annak is elég szexuális töltete lehet, nem?

Z: Kevés ismerős arcot látott a stábben, amikor visszatért a Megosztott húség (Divided Loyalties) forgatására. Volt ez valamilyen hatással arra, ahogy újra a karakter bőrébe bújót? Milyen volt egy kétéves sorozat díszleteire lépni?

PT: Úgy éreztem, hogy a stáb szívesen lát és támogat. Ők csodálatos emberek, és azt hiszem, törődtek azzal, hogy jól érezzem magam. Öröm volt velük az átállás. Lyta úgymint magányos farkas! Nagyon szeretnék egy „családhoz” tartozni. Majd talán egyszer.

Z: Hogyan jellemezné a gyülekező (The Gathering) és a Megosztott húség

(Divided Loyalties) különböző rendezési stílusát? A néző szemzőgéből nagyon különbözőek – az ön színészi nézőpontjából nézve is azok?

PT: Azt hiszem, szeretem a televíziós filmezés tempóját. Rázós! De el lehet kapni a ritmusát. Még bele kell szoknom! A bevezetőfilmet is a lehető leggyorsabban forgattuk.

Z: De az egyik lényegében egy film, a másik pedig epizodikus sorozat. Van emiatt valami különbség abban, ahogy ön és a többiek dolgoztak rajta?

PT: Az volt a különbség, hogy a bevezetőfilmenél menet közben kellett kijavítanunk a hibákat. Meg kellett szoknunk egymást, ki kellett dolgozni egy módszert, ami működött. És éppen amikor kezdtük művészi szinten csinálni, befejeztük! A sorozatban MÁR művészi szinten megy. Mindenki annyira megszokta, hogy a többiekkel dolgozik, és annyira ismeri a rutint [itt a taposómalmoszerű rutinról lehet szó – a korrektor], hogy új módszereket kell kitalálni arra, hogy megtörjük azt. Vagy megőrülünk.

Z: Az atlétikuma szépen átjött a gyülekezőben (The Gathering) – a dublőrség mekkora része a munkájának? Így kezdett Hollywoodban is, vagy színész volt előbb? Vagy mindkettő?

PT: Előbb voltam színész, mint dublőr. Klasszikus képzést kaptam. A színház az első szerelmem. Amikor terhes voltam, két darabban is játszottam, mert nem tudtam dublőrködni. Néhány a nagyobb filmek közül, amikben benne lehettem: a Jurrassic Park (Laura Dern dublőréként), a Féktelenül, a Forrest Gump, a Flintstone család, az Addams Family, a Cobb (amiben koordináltam is egy jelenetet) és a ST: Nemzedékek. Mire befejeztük a Nemzedékeket, már 5 hónapos terhes voltam.

Z: Azt hiszem, láthattuk egy DS9 epizódban, mint zászlóst, aki halálos lövést kap! A Star Trek: DS9-ban ön volt Nana Visitor dublóre. Sokszor jelent meg a

V: Sheridan a saját Fehér Csillagát vitte a Coriana 6-hoz, hogy Loriennel találkozzon. A Fehér Csillagok fejlődtek az idő folyamán, éppúgy, ahogy a kocsik is fejlődnek, vagy ahogy a repülőgépek is egyre áramvonalasabbak, hétköznapiabbak és különfélebbek. Az a Fehér Csillag, amit Sheridan a Sleeping In Light-ban (Az utolsó nap) használt, sokkal kisebb. Egy „egyszemélyes” Fehér Csillag, és nem sokkal nagyobb, mint egy normális Fehér Csillag minbari vadászrepülő.

A második kérdésre válaszolva, a Dolgozó Kasztról körülbelül annyira nem beszéltek a minbari társadalomban, mint azokról a bizonyos „Érithetetlen” kasztrókról pár országban itt a Földön. Ők egy elég közönséges csoport, és közéjük tartozik a minbari lakosság nagy része. Amíg azonban Delenn át nem alakította a Szürkék Tanácsát, a Dolgozók Kasztját lenézték és figyelmen kívül hagyták a Harcos és a Vallási kasztok tagjai.

Ők a csendesek. Azok, akik minden nap dolgoznak a Vallási és Harcos Kaszt szolgálatában. Ők építik a templomokat, utcákat, kristálypalotákat. Ők készítik a háborús gépezeteket, a bunke-reket és a fegyvereket. Ők a minbari világ – és ebben Delenn biztosan egyetértene –, lábai, melyeken áll. A Szürkék Tanácsának reformizálása óta pedig ők is hatalmi pozícióba kerültek.

K: Volt/voltak G'Karnak felesége/feleségei? Kicsit zavart vagyok a témát illetően, mert az egyik B5 regényben nős (sőt, elvileg szentek lettek a feleségével együtt), de soha nem történt említés feleségről a sorozatban. Ugyan a The Coming Of Shadows-ban (Árnyékharcosok) G'Kar azt kéri, hogy a testét küldjék vissza a „családjának”, ha megölnék a Centauri császár elleni merénylet során.

Ezenkívül teljes természetességgel utazgat meghatározatlan ideig a gala-

xisban Lytával, és valahogy a Centauri Prime-ra kerül Londoval együtt. Szóval, volt-e felesége, és ha igen, mi történt vele?

V: A The Gathering-ben (A gyülekező) G'Kar azt mondja Lyta Alexandernek, hogy ha hajlandó párzani vele (hogy telepata DNS-hez jusson), ő már előre lebeszélte ezt a párjával, aki abszolút egyetértett vele. Mivel G'Kar és a párja mindent megtennének, amivel hasznára lehetnek saját hazájuknak.

A narnok a „pár” szót használják, ami hidegnek és távolságtartónak tűnhet az emberek számára, de ennek megvan az oka. A narnok nem monogámok, vagy legalábbis nem túl hosszú ideig azok. A férfi és a nő narn úgy gondol a szaporodásra, mint a méhek: virágról virágra szállva olyan sok gyermeket csinálnak, amennyit csak lehet. A férfiak teherbe ejtik a nőket, akik a szülés után egy-két évig hagyják a férfi erszényében növekedni az utódot. Ezért a párosodás nem hosszútávú kapcsolat, és a nő a szülés után továbbállhat a következő férfihez. A vége az, hogy olyan gyorsan sokasodjon a faj, amilyen gyorsan csak lehet. Például, a centauri megszállás miatt ez a szokás továbbfejlődött, és széles körben támogatottá vált.

Amikor G'Kar a párjáról beszélt Lytának, valószínűleg olyasvalakire utalt, akivel nem volt együtt egy-két hónapnál tovább. A „pár” megnevezés arra vonatkozik, akivel éppen együtt vagy, de a narn társadalomban nincsen a hosszú ideig tartó házassághoz hasonló párkapcsolat.

Amikor G'Kar a családját említette, mikor is azt kérte, küldjék vissza nekik a testét, akkor azokra gondolt, akikkel rokoni kapcsolatba került az anyja vagy apja révén – már aki közülük még életben volt.

Fordította: Chris

Mi is a science-fiction?

Jóval a Believers (Hívók) című epizód megírásának elkezdése előtt David Gerrold már tudta, hogy a Babylon 5 olyan sorozat lesz, amiben szeretne dolgozni. Valójában már akkor beszélgetett J. Michael Straczynskivel a B5-ről, mielőtt még el sem sikerült adni.

„Sok megbeszélésünk volt annakidején” emlékszik vissza Gerrold, „és figyeltem Joe gondolkodásának fejlődését. Sok tanácsot kért tőlem írókról és irányelvekről, aztán az egészet bedobta egy kupacba, ahol már sok más tanács volt megtalálható Larry DiTillio-tól, Harlan Ellison-tól és másoktól.

Azt hiszem, a legfontosabb tanács amit adtam neki az volt, és erre az egyre fenn is tartom a jogot magamnak, amikor azt mondtam: «Joe, ne úgy gondolkodj mint egy író. Te producer vagy, és ez nagyon különbözik egy hétköznapi írótól.» Beszéltünk még erről egy darabig és végül azt mondta, «Igazad van,» és ez megváltoztatta a gondolkodásmódját jópár dologgal kapcsolatban.”

Úgy tűnik, ez a változás befolyásolta Straczynski döntését azzal kapcsolatban, hogy mire ossza a Believers forgatókönyvének megírását. „Amikor kidolgoztam a Believers történetének alapjait” magyarázta régebben Straczynski, „Kerestem valakit, aki megírja. David volt az első, akihez fordultunk.” Gerrold, aki sok humoros írásáról ismert, kicsit zavart volt azzal kapcsolatban, miért ő kapta meg a munkát. Straczynski azonban tökéletesen válaszolt. „David nemrég adoptált egy kisfiút, aki körülbelül Shonnal egyidős... Tudtam, hogy ha már van saját gyereke, az általa írt történet sokkal személyesebb vonatkozású lesz. Főleg a zárójelenet, amit nagyon precízen kellett megcsinálni. Szóval a vázlat elkészítése közben David telefonált, és azt mondta «Most már értem.»

A legtöbb amerikai televíziós sorozatlat ellentétben, ahol az író nem szívesen látott vendég a forgatáson, Gerrold hamar rájött, hogy ez nagyon nem érvényes a B5-re. „Az a pár nap, amit a forgatáson töltöttem, nagyon figyelemreméltó volt, főleg a forgatókönyv természete miatt. Általában alig beszél valaki az íróval egy forgatáson, de egyszer csak odajöttek hozzám a kameramozgató srácok. Egyikük elmesélte nekem, hogyan töltötte el élete nagyrészét nevelőotthonokban és mennyire megérintette ez a forgatókönyv a kisfiú és szüleinek búcsújelenete miatt. Visszahozta benne azt az emléket, amikor szülei beadták egy nevelőotthonba. Végigsírta a jelenetet.

Voltak ehhez hasonló pillanatok az alatt a két-három nap alatt, amíg ott voltam, a szereplő- és készítőgárda különböző tagjai jöttek oda hozzám, életük legintimebb részleteiről mesélni. Annyira könnyen adták ki magukból a dolgokat, hogy rájöttünk, valami különleges van ebben az epizódban.”

Gerrold kezdeti fenntartásai ellenére nagyon dicséri a színészeket, akik életre hívták a forgatókönyvét.

„Találkoztam Stephen Leével (Tharg) a forgatáson és azt gondoltam, «Igen, még egy hollywoodi sablonszínész», de aztán, amikor láttam az egész epizódot összevágva az ő összes apró megnyilvánulásával együtt, azt mondtam magamnak, «Tudod, ez egy elég bonyolult pasi, de minden benne van az epizódban, ami kell.» Azóta sokszor láttam ezt a részt, és minden egyes alkalommal valami újat fedezek fel az alakításában. Nagyon kifejező, egyfajta visszafogott módon, amit én nagyon kedvelek a színészeknél.

Tricia O'Neill személyében (M'ola), aki az anyát játszotta, szükségünk volt egy erős női karakterre. Az adott kultú-

nek kopoltyúja van!) [az, hogy G'Karnak hogy van kopoltyúja, számomra egészen rejtélyes; Lyta a vorlonoktól kapta, angolban ugyanis minden, ami nem oxigént von ki, vagy nem a levegőből, a kopoltyú névre hallgat, magyarul csak az, ami a vízből – a ford.] Úgy tűnik, a többi földi nőt érdeklí a narn és a gyönyör-küszöbös ígéretei. Az ön véleménye szerint Lyta legalább kísértésbe esett?

PT: *Pat* le van nyűgözve G'Kartól, úgy-hogy azt hiszem, Lyta is. Azt hiszem, Lytát először taszította az ötlet, hogy azért feküdjön le valakivel, hogy csak a gének miatt utódai legyenek. De amikor Andreas dobta a kis flörtjét a végén, mármint a gyönyör-küszöböt, azt hiszem, a fejében megjelenő képtől meg se tudott szólalni! Imádom Andreas-t, úgy-hogy mindig reméltem, hogy Lytának lesz valamilyen viszonya vele. Amikor terhes voltam, oda akartam menni a díszletre, megjelenni G'Kar lakosztályában és megszólalni: „G'Kar, beszélünk kell.” Csak a látvány kedvéért. De soha nem volt rá időm.

Z: Az a tény, hogy Lyta az egyetlen ember, aki valaha szkennelt egy vorlont, túl jelentősnek tűnt ahhoz, hogy hagyják elveszni. Amikor a sorozat Lyta nélkül folytatódott, várta, hogy a történet során később majd visszatér?

PT: Soha nem gondoltam volna, hogy Lyta vissza fog térni, nem engedhettem meg magamnak, hogy reménykedjek. Nagyon örülök, hogy életben tarthatom Lytát és felfedezhetem a B5-öt. Annyira meg voltam elégedve a Megosztott hűség (Divided Loyalties) forgatókönyvével! Micsoda visszatérés!

Z: Amikor elolvasta a Megosztott hűség (Divided Loyalties) forgatókönyvét, meglepte Lyta megváltozása?

PT: A fejlődése még több volt, mint amit reméltem. Azt hiszem, Lyta megbízott Kosh-ban. Láttam az Istent, a szolgálatának szentelte magát, és nem érdekelte, hogy mi történhet vele. Tudta, hogy

Kosh tudja, mi van a szívében. Kosh mutatta meg neki, hogy van számára hely a világban. Lyta Kosh katonája lesz, és egyedül ez érdeklí.

Z: Ön szerint mit gondolt Lyta a Megosztott hűség (Divided Loyalties) után, mi fog történni vele, ha végre beengedik a vorlon úrbe? (Amit ő gondol, nem fel-tétlenül az, amit JMS gondol :-)

PT: Lehet, hogy Joe nem ért egyet ezzel, de igazából nem számít. Ő írja a forgatókönyveket! Lytát Kosh hívta, és ő minden éjjel hallja; hallja, ahogy énekel neki, és ez adja neki az erőt, ettől képes épelméjű maradni. Lehet, hogy Garibaldi nem értene egyet az „épelméjű” részzel, de ő még sosem volt benne egy vorlonban!

Z: Most, hogy láttuk A fekete rózsás gyilkost (Passing Through Gesthemane), ...anélkül, hogy megpróbálnék valamit előre kihúzni önből... Lyta hozzányúlt Londo fejéhez, vagy tényleg képes lenne álmokat és képeket ültetni mások elméjébe? Ezt mindig is tudta, vagy ez egy új, vorlonos képesség?

PT: Igen, Lyta tényleg bele tud nyúlni Londo elméjébe. Kiterjedt tehetség. Azt hiszem, Lyta azt hiszi, hogy teljesen ő irányítja a döntéseit.

Z: Ön is azt hiszi, hogy teljesen Lyta irányítja a döntéseit? Kosh és a vorlonok – feltehetően a fény oldalán – katonának használják őt – de talán egy mélyebb, tudatalatti szinten manipulálják is?

PT: Nem hiszem, hogy most megsértődne azon, hogy a vorlonok nem mondanak el neki mindent. Hisz a küldetésük felsőbbségében. Nem tudom (nem is kockáztatok meg, hogy tippeljek), hogy ez milyen mélyre nyúlik. Bármit csinálhatnak vele. Ahogy a smink-kocsiban megbeszéltük (a stábbal), az alapján, amit én tudok, Lyta akár egy vorlon szex-játékszer is lehet.

Z: Az az utolsó jelenet a Fekete rózsás-ban (PTG)! Amikor Lyta és Kosh összekapcsolódnak...

Patricia Tallman — Lyta

A Zocalo interjúja

Z: Amikor a Gyülekezőt (The Gathering) forgatták, a Babylon 5 világa még teljesen új volt. Előre megkaptam a részleteket: Lyta hátterét, személyiségét, motivációit, hogy mi is az a Pszi Hadtest, vagy azon túl, ami a forgatókönyvben le volt írva, ön dolgozta ki a karakter életrajzát? (Például Lyta nagyon temperamentumos és érzelmetli. Ezt ön adta hozzá a karakterhez vagy követelmény volt?)

PT: Igen, a B5 világa teljesen új volt. A legjobb dolog a B5-tel kapcsolatban Joe Straczynski. A tehetsége és lelkesedése élvezetté tette a B5-öt. Ő volt az első, akivel a B5 birodalmában találkoztam. Miközben keresztülmentünk a szereplő-

válogatásokon és végül a forgatáson, megosztotta velünk a világát. Azután én kiegészítettem Lyta személyiségét. Joe elmondta nekem a képesítését, és hogy hogyan jött létre a Pszi Hadtest, én pedig eldöntöttem, hogy mi és hogyan alakította ki az egyéniségét. Például: Joe azt mondta, hogy a fiatal „tehetséget” elviszik otthonról, a Hadtest neveli, és kijelöl mellé egy idősebb tehetséget a Pszi Hadtestből, hogy pótszülő legyen. Nekem úgy tűnt, hogy Lyta egy zárkózott és magányos valaki, úgyhogy úgy gondoltam, hogy a pótszülője nem jött ki jól vele, féltékeny volt a tehetségére és sokszor egyedül hagyta Lytát. Lyta társadalmilag kissé elmaradott, de valahol mélyen egy szerető lélek. Ezért is tudta a doki és Laurel meggyőzni a bevezetőfilmben, hogy a kiképzése ellen cselekedjen, és megmentse Kosh-t. Ez azt is megmutatja, hogy Lyta milyen erős. Lytának szüksége volt erre az erőre, hogy beléphessen a vorlon úrbe és túlélhesse. Ezért választották őt. Lytának és nekem közös tulajdonságunk az, amire rákérdezett, az érzelmetliség. Joe látta ezt Az élőhalottak éjszakájában (The Night of the Living Dead), és azt akarta, hogy én játsszam Lytát.

Z: A „magán”-jelenet Lyta és G'Kar között a Gyülekezőben (The Gathering) egy B5-klasszikus. Bár valójában nem tudjuk, hogy Lyta végül hogy reagált, de határozottan az a benyomásunk támad, hogy elutasította a felkérését. De Lyta mégis inkább meglepettnek tűnt, mint érdektelennek. (És most már mindkettejük-

rában a nő szólal fel a család nevében, mert az a férfiaknak méltóságon aluli, és ezt inkább csak javasoltuk, mint kimondtuk. Benne elég erő volt ennek eljátszásához.”

Tricia O'Neillel kapcsolatban Gerroldnak beugrik egy emlék egy incidensről, amely jól demonstrálta a producerek elkötelezettségét az írók elképzelései felé. „Joe felhívott a Világtalálkozó (WorldCon) alatt, és azt mondta, «Triciának gondja volt az egyik mondatával, újra akarta íratni, mivel túl költsősnek érezte ahhoz, hogy valóságosan hangozzon. Én azt mondtam, mondja el úgy ahogy van.» Megköszöntem neki, és amikor újra találkoztam Triciával, azt mondtam: «Sajnálom a dolgot, hallottam hogy gondod volt valamelyik mondatoddal.» Ő azt válaszolta: «Hát, szóval, ez így meg így történt, és miután Joe azt mondta, mondom úgy, ahogy le van írva rájöttem, hogy ez kényszerítette rám a karakter és a párbeszéd eljátszásához elegendő fegyelmet.»

Nagyon könnyen megoldotta a problémát átírás nélkül is. A legtöbb színész hisztizett volna, de ő nagyon fegyelmezett volt, ami az igazi profi ismertetőjele: megcsinálta, még ha komoly problémája is volt vele.

Sőt, valójában nem is probléma volt az, csak voltak fenntartásai és kérdései, amelyeket meg kellett válaszolni. Úgy gondoltam, Joe válasza nagy támogatást jelentett az írónak, és Tricia hajlandósága, hogy úgy is eljátsza a jelenetet, professzionalitásának bizonyítéka volt. Nagyon hízogó volt a forgatókönyvhöz való ragaszkodásuk, hogy nem változtatták meg hébe-hóba a párbeszédüket.”

Azokra az online kritikákra reagálva, melyek szerint a Believers nem science-fiction történet, Straczynski ezzel a deficienciával rukkolt elő...

„Úgy gondoljátok, a Believers nem volt SF. Ez kemény.

Nos, valóban nem voltak benne ugróká-puk, tachion emitterek és egy csomó technorizsa... emberekről szólt. És a dilemmákról, melyekkel szembesülnek.

Részben az szúrta el ennyire az SF tévéműsorokat, hogy mindenképpen el kell szakadnotok a hétköznapi témáktól, problémáktól, és kivetíteni őket a jövőre, idegenek és mindenféle SF dolgok segítségével. És pontosan ez az, ami miatt a mai SF tévéműsorok olyan értéktelenek, élettelenek és jelentéktelenek... és pontosan emiatt vannak még mindig velünk olyan sorozatok, mint az eredeti Star Trek, Outer Limits és Twilight Zone.

Olyan írókhoz hasonlóan, mint Rod Sterling, Gene Roddenberry, Joe Stefano, Reginald Rose, Arch Oboler, Norman Corwin és sokan mások, akiket nem említettem, az én célom is egyszerűen az, hogy jó történeteket meséljek SF környezetben. És az SF rövidítése én a spekulatív fikciót értem, amely néha tartalmaz igazi kemény SF elemeket, néha nem. A spekulatív fikció azt jelenti, hogy figyeled, hogyan változik a társadalom, hogyan működnek együtt a különböző kultúrák egymással, hogyan jutnak el eszményi rendszerek konfliktusig. Ahogyan valaki más már megjegyezte itt nemrég, az antropológia és a szociológia is tudományok; még nem teljesen egzaktak, de tudományok az biztos.

Rámutattak, hogy a tévés SF általában 20-30 évvel le van maradva a nyomtatott formában megjelenő SF-től. Ez a beszélgetés elég tömören bizonyítja ezt az állítást. A 60-as évek környékén jött az SF egy új hulláma, amely tartózkodott az SF háttértörténetű, emberi körülményekkel foglalkozó sztorikhoz adott megfelelő „hardware” használatától. A kemény SF kedvelő amatőrök és a techno-imádó nagy-tudósok ezeket eretnekségnek titulálták, mondván hogy nem SF, csak szemét. Végül becsomagolták őket, és a nyomtatott SF ki-

csit feljöhett. Most azonban ezt a témát le kell rendeznünk itt. Oké, rendben. Legyen hát.

Azt hiszem Arthur C. Clarke mondta egyszer, hogy az SF bármi, amire rámutatsz, és azt mondod „Ez SF.” Nézzétek meg egy példányát az A Canticle For Liebowitz-nak, amely egy igazi mestermű a science-fiction terén, és nem fogjátok a saját fogalmaitok szerint kialakított SF kategóriába sorolni.

Van egyfajta célzatosság a kemény SF támogatói között, akik toporzékolnak és elkékvülve fenyegetőznek, hogy ha a

I've Found her...

A történet kezdete előtt...

A háború után...

„Veszély és Lehetőség”.

Előzetes Küldetés

Az I've Found Her: Danger & Opportunity nevű, a Babylon 5 világában játszódó úrszimulációs számítógépes játék végleges verzióját a 2003. november 22-én megrendezett orosz B5 találkozón mutatták be.

Az I've Found Her (IFH) nem egy másik játék átalakítója, azaz nem „mod”, hanem egy teljesen külön fejlesztett játék, amelyet az orosz Space Dream Factory cég készített, akik maguk is B5 rajongók.

A játék teljesen ingyenes, egy ajándék rajongóktól rajongóknak!

Letölthető innen:

<http://ifh.firststones.com>

Általános infok

– Ez még nem a teljes játék, egy afféle bevezető egy későbbi, teljes játékhoz, amely ezt a történetvonalat folytatja.

– Szimulátoros játékról van szó, amelyben egy Starfury-t irányíthatunk 2254-ben. A tréning 2242-ben játszódik.

– Tervezik a teljes játékban a multi-

player vagy sorozat játéktérre nem paszszol az ő SF-ről alkotott szűk elképzelésükbe – ami egyébként személyenként más és más –, akkor ők fogják a labdájukat és az ütőjüket és hazamennek. Oké, rendben van. A milliók, akik helyettük megjelennek a lelátón és a pályán, megkapják a maguk szórakozását.

Néhány epizódunk beleillik a saját SF definícótokba. Néhány nem. Emiatt nem fog fájni az én fejem, az biztos.”

Fordította: Chris

player funkciót is.

– Kis rendszerigényű, azonban nVIDIA és ATI videokártyákkal indul el, és OpenGL támogatás szükséges.

– Kalózok és mások ellen kell harcolni. Anyahajónk az EAS Perseus, (Omega osztály).

– Egy B5 novella történetéből született (Nirann álmatlansága), amelyet itt olvashattok: <http://babylon5.scifi.hu> Hirek oldal.

– Az I've Found Her (Megtaláltam őt) mondat Valen-től származik az In Valen's Name képregény-sorozatból.

– A Babylon 5 állomás nem szerepel benne, hiszen a játék annak megépítése előtt játszódik (2254).

– JMS tud a játék létezéséről; nem is támogatja, de nem is tesz ellene semmit.

A játék intrójában elhangzik...

„A Narn északi égboltján van egy fakósárga csillag, amely minden éjjel felkel. Századokkal ezelőtt a narnok úgy hívták ezt a csillagot Va'Than, de egészen mostanáig senki sem gondolta, hogy a csillag körül keringő semleges rendszert érdemes lenne közelebbről is megnézni.

kor megírta ezt az epizódot. „Azt mondta «Ez az én ajándékom neked,» és egyértelműen az is. A Babylon 5 előtt sokat vendégszerepeltem televíziós sorozatokban, de semmi ehhez mérhetőben, és egyértelműen nem ilyen szinten mint itt, úgyhogy ebben a tekintetben ajándék. Ajándék a kihívást tekintve is. Ajándék a karakter megírásának mélységében. Olyasmi, amit igazán nagy becsben tarthatok.”

Megjegyzések

– Bár az üldözött telepata neve, Jonathan Harris, összefüggésbe hozható az eredeti Lost In Space tévésorozatban Dr. Smith figuráját alakító színésszel (Jonathan Harris), a Lurker's Guide alapján azonban ez egy, az 1997-es Világtalálkozón (San Antonio) B5 tomlajátékon részt vett rajongó neve. A tombola főnyereménye az volt, hogy a nyertes neve felbukkan egy epizódban.

– A főcím bejátszás megváltozott ebben az epizódban. A Babylon 5 főcím helyett a Pszi Hadtest logója jelenik meg „Bízz A Hadtestben” felirattal. A B5 logót az állomás hátsó részéhez rakták a záróképeknél, és Straczynski neve a sima felsorolások között jelenik meg.

– A színészet és rendezés közötti választás elé állítva Stephen Furst azt mondta a forgatáson: „Most inkább rendezek. Szeretek rendezni, de egy idő után hiányzik Vir alakítása. Amikor őt játszom egy darabig, akkor meg a kamera mögé akarok állni. Mindig abban találok meg a hibát, amit éppen nem csinállok.”

A szerző megjegyzései

„Mindig szerettem ezzel a kifejezéssel játszani,” mondja Straczynski a Hadtestről. „Szeretek szórakozni a dolgokkal, darabokra szedni őket, és másképpen újra összerakni, ami miatt csinálni szoktunk szokatlan részeket egy ISN riport szemszögéből nézve vagy ilyesmi. Nekem színházi hátterem van, és ott meg lehet tanulni: játszani a formával, játszani a struktúrával, és figyelni mi lesz a vége. Úgy gondoltam: «Mi lenne, ha a sorozat a Pszi Hadtest szemszögéből nézve készült volna? Ha ez lenne a Bester sorozat ezekről a gonosz, öreg és romlott fazonokról a Babylon 5-ön, és Bester volna az ügyeletes főhős? Bemutatjuk a Gyilkosság A Hobbija című sorozatot, főszerepben Bester a pszizsaru.»

Már azelőtt is sok tennivalója volt a karakterrel, de Walternek nem volt igazán nagy esélye, hogy egy epizód sztárjaként ragyogjon, poénos és hősies pillanatokban szerepeljen, hogy zsarutípust játsszon, és én meg akartam mutatni a képességeit. Ezért aztán megírtam egyfajta ajándékképpen Walternek, és hogy egyúttal szórakozzam is kicsit a saját sorozatommal. Emiatt jön elő a Pszi Hadtest logója a Babylon 5 logó helyett [a bevezetőben – a szerk.]. Ez a Pszi Hadtest sorozat.”

Fordította: Chris

semmi problémája nem lett volna a helyzet kihasználásával. De nem, ő visszautasítja, mert ugyan a nő akit szeret nincs ott, számára nem elérhető, a szíve mégis vele van. Azt hiszem, ez egy elég sokatmondó jelenet, és meg tudja értetni az emberekkel, mennyire hasonlóak hozzájuk a telepaták. Vagy inkább csak meg tudná értetni, ha nem volna köztük ez az óriási konfliktus (ami egyre csak rosszabb lesz, mint azt tudjátok).”

Koenig nevetve mondja nekem, végül is jó, hogy Bester tartózkodott a fiatal telepatával való szerelmi együttlétől. „Ő (Dana Barron) olyan fiatal, és nem hiszem, hogy a közönség jól fogadta volna. Azt hiszem, nagyon is megkönnyebültek a visszautasítás halatán. Ha én nézném a tévét, én is azt mondanám: «Nem akarhatsz együtt lenni ezzel az öreg pasival!» De ő nagyon jó. Nagyon érdekes volt vele együtt dolgozni.”

Bester pszichéjében ezen szimpatikus vonás ellentétjét láthatjuk, amikor az utolsó jelenetben engedi a fiatal lánynak kezelésbe venni a Bryce nevű embert (Vince Ricotta), kilőve őt az úrbe egy zsilipen keresztül. Pár héttel az epizód előtt Koenig említette, hogy problémái voltak a Besterben megjelenő szokatlan jókedvvel a férfi halálát követően, és beszélt Straczynskivel a jelenet módosításáról. Nem tudom, hogy az előttem heverő forgatókönyvben már szerepelnek-e ilyen változtatások, úgyhogy megkérdezem, hogyan is volt ez.

„Ő (Straczynski) csinált néhány nagyon finom igazítást, itt-ott kivéve egy-egy szót. Igazság szerint eljátszhattam volna úgy, ahogy eredetileg volt. New Yorkba repültem éppen, és vonattal mentem tovább Bostonba, miközben olvastam a forgatókönyvet, és minél többször elolvastam, annál inkább úgy éreztem, el tudnám játszani az eredetit is. De Joe megcsinálta azt a kis finomítást, hogy nem egy élvezetes pillanat lett, hanem a kötelesség és felelősség

pillanata – kidobod a pasast, mert ezt *kell* tenned. Ő egy hétköznapi ember, és meg kell szabadulni tőle.”

Koenig azt mondja, szívesebben látja a kivégzést kötelességként, mint élvezetként. „Ez így önmagában nézve borzalmas, viszont ha kiveszed belőle a szadizmust, a borzongást, a kidobás élvezetét, akkor ugyan még mindig kifogásolható, de nem annyira elkedvetlenítő. Egyszerűen csak úgy éreztem, hogy amilyen módon kialakítottam a karaktert, és amit Joe el akart velem játszani (eredetileg), az nem illett össze. Eddig még sosem láttam ilyet. Láttam már őt ingerültnek, láttam őt mindenki arcába mászni, és mindenkit idegesíteni az állomáson, de az nem ugyanaz, mint kínozni valakit, és ez egy elég borzalmas halál. Jobban tudom kezelni és elfogadni ezt a helyzetet a karakter részeként, ha nem úgy történik, ahogyan először meg lett írva.”

Az epizódot Stephen Furst rendezte. „Nagyszerű színész és rendező,” mondja Koenig. „Épp most mondtam meg ezt neki. Alkalmanként, talán háromszor vagy négyszer, feljött hozzám, és kérdezett a szöveggel kapcsolatban, hogyan szeretném előadni, csak úgy mellékesen. Azokkal a szövegrészekkel kapcsolatban kérdezett, amiken én is elgondolkodtam, hogyan is csinálhatnám meg. Nem azt mondta: «Csináld így!» hanem, «Mit gondolsz, mi lenne, ha ezt és ezt csinálnád... amikor épp ezt mondd?» Eszembe jut egy tegnapi eset, amikor a Hadtestről beszélgettünk, és én azt mondtam: «Telepatának lenni különleges dolog, ritka és értékes» és ez a kérdésére adott egyetértő válaszom megerősített abban, hogy szenvedélyesebb legyek, és azt hiszem működött a dolog.”

Végül a The Corps Is Mother, The Corps Is Father kétségtelenül egyedülálló epizód lesz a Babylon 5 történetében. Koenig fejében máris az, aki értékelni mennyit tett érte Straczynski, ami-

A 2254-es évben egy narn különítmény felderítette a rendszert, és rátaláltak a Va'Than IV-re, egy betelepítésre tökéletesen alkalmas gyönyörű, zöld bolygóra. De volt ott valami, amit a Földi Erők kutatószondái megtaláltak, és ami elkerülte a narnok figyelmét. Egy hideg és távoli világ, hatalmas mennyiségű Quantum-40 tartalékokkal. A Va'Than XI. a Földi Erők Felderítési Részlege a Pszi Hadtest Sigma Osztályának támogatásával titkos hadműveletbe kezdett a bolygó és nyersanyag tartalékai megszerzéséhez...”

A történet

Nirann álmatlansága csak a történet kezdete. Sőt, a történet kezdete még régebbre, a távoli múltba nyúlik vissza, az árnyak ébredésének legendás korszakába, körülbelül ezer évvel korábban. A fiatal fajok, a nagy minbari vezető, Valen, által egyesítve, és a vorlonok segítségével, akik úgy jelentek meg nekik, mint a fény és igazság ősi istenei, legyőzték az árnyakat, a sötét ellenséget. Azután ezer évig a minbarik olyan békében és jólétben élhettek, mint azelőtt soha. Valen maga azonban nyughatatlan volt, és gyakran utazgatott csillagról csillagra, mintha keresne valamit.

Ugyan magányosnak és elveszettnek érezte magát, de nem volt egyedül. Ott voltak a többiek, akik követték sötétségen és tűzön át, megtartva iránta érzett lojalitásukat és rajongásukat. Rashok a Harcos Kasztból, aki dicső halálról álmodott, amit nem sikerült elérnie; Nukenn a Vallási Kasztból, kinek Valenbe vetett hite elhagyta egykor majd visszatért belé; egy furcsa figura Zathras, mindenben titokzatos, kivéve az Egyhez való ragaszkodását; Ramde Zarwin a Tak'Cha-ról, kevélysége és bűnei miatt száműzve, Valen nevéhez elkötelezve; Virena, saját kasztja által kitaszítva és mindentől függetlenül

Valen által befogadva; Sinevar, egy hatalmas harcos, aki végül be tudta fejezni a csatát, amit nagyon régen elkezdett, és még rajtuk kívül néhányan. Nem mindannyian éltek elég sokáig ahhoz, hogy lássák, mennyire magányos volt a minbarik legnagyobbika élete vége felé. Akkoriban már Rashok eltávozott a csillagok tengerére; Zarwint száműzték jóval korábban; Virena elfogadta a halált jóhírének tisztázása érdekében; a hú Zathras, aki erősnek látszott mint egy gép, meghalt, mert ő már akkor öreg volt, amikor Valen még fiatal. Csak Nukenn és Sinevar maradtak mellette. Követték vándorlásában, de egyikük sem ismerte célját. Egyszer Sinevar nem jött vissza egyik ilyen hosszú útjáról, amitől Valen még zárkózottabb lett, és abbahagyta az utazgatást.

Kilencszáz évvel később, öt évvel a Föld-Minbari háború után a vereségtől legyengült Földi Erők hadserege kétség-

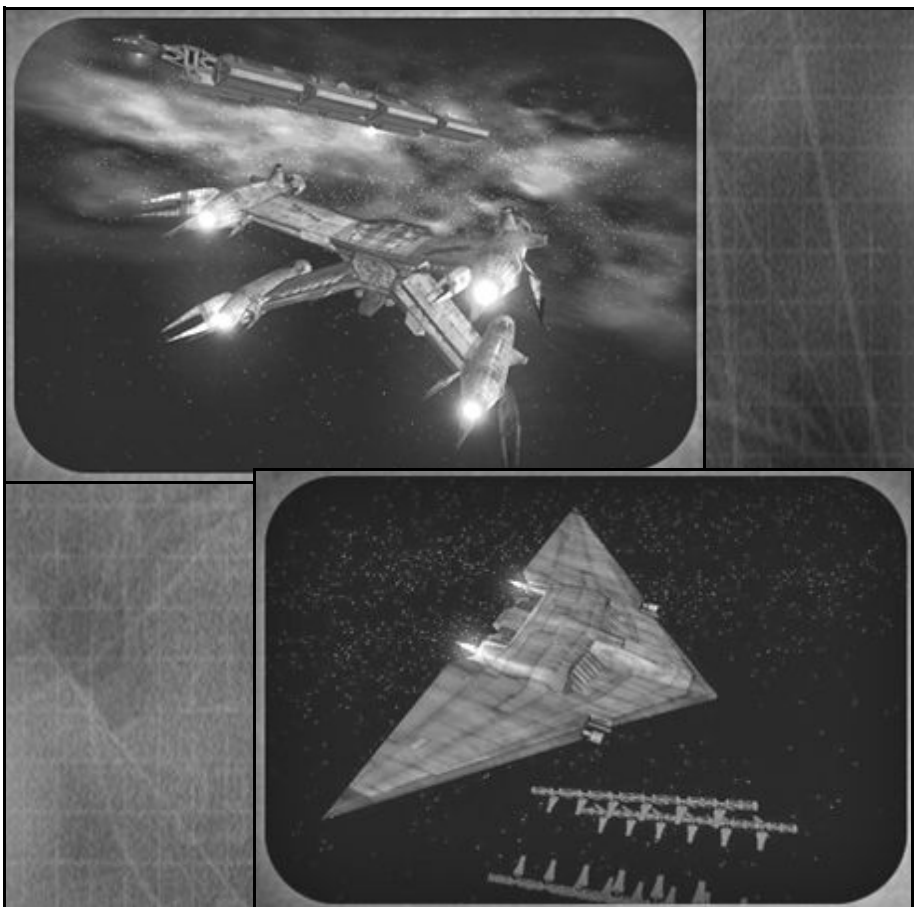

beesetten harcolt a területén eluralkodott káosz ellen. A sok fosztogató csapat erős volt, jól felfegyverzett és szervezett, még egy ilyen hadsereghez képest is. Sem politikai, sem kereskedelmi érdekesség nem fűződött konkrétan a 318-as szektorhoz, távoli és kis jelentőségű volt. Azonban sok népszerű kereskedelmi útvonal vezetett keresztül rajta; szóval a növekvő rablótámadásokról érkező jelentések senkinek sem okoztak meglepetést. Rendteremtés céljából odaküldték a Perseus-t, egyikét a legújabb Omega-osztályú rombolóknak, amiket a Minbari Háború után építettek. Bár az ilyen osztályú rombolók képesek két

teljes rajnyi vadászrepülő szállítására, ezúttal csak egy raj volt a fedélzeten. A Földi Erők parancsnoksága pár nappal későbbre tervezte a második raj kiküldését a szektorba. Nikolai Shevchenko parancsnok, egy 34 éves Minbari-háborús veterán különleges feladatot kapott – az Alpha raj csatába vezetését. A háború három éve alatt sikerült elkerülnie a támadó minbari cirklókat, de az ösztönszerű rettegés megmaradt benne, valahol a lelke mélyén...

A 2004-es B5 klub-CD-n a Nettel nem rendelkezők számára is elérhető lesz.

Fordította: Chris

a B5 rajongóinak a Pszi Hadtest falai mögé. Az epizód középpontjában lenni egyedülálló esemény Koenig számára, rengeteg kemény munkát is jelent egyben. „Persze elsőnek a nagy mennyiségű párbeszéd, és a karakter jelenlétének gyakorisága tűnik fel ebben a részben,” mondja, „A 42 oldalas forgatókönyvben 37 oldalon jelenik meg. Ráadásul vannak jelenetek, amelyek egyértelműen magyarázó jellegűek, hogy a nézőnek bemutassák, hogyan működik a Pszi Hadtest.

Valójában sosem kaptunk információt a Pszi Hadtest belső működéséről, és azok a jelenetek fontosak a történet felépítése szempontjából, még ha nem is túl szórakoztatóak. A rólam szóló anyag akkor válik világossá, amikor meglátjuk azt is, Bester hogyan dolgozik. Ha elkalandozhatok egy fél percre, a Star Trekkkel kapcsolatos problémám mindig az volt, hogy sosem érthettük meg, ki a fene is az a Chekov a kis beképzelt figuráján túl. A B5 egyik epizódjában nagyon sokat megtudhatunk Besterről. Ha nem is a történetéről, de arról igen, hogyan gondolkodik, mi irányítja, mi motiválja, és ez óriási dolog. Ezt szereti minden színész, egy olyan részt, amibe igazán belemélyeszheti a fogait.”

Koenig arról is poénkodik, hogy ugyan még csak három napot dolgozott, de mégis egy hétnek érzi. „Kemény volt,” jegyzi meg, „mert nagyon sok mindent kellett betanulnom, és nem mindig tudtam mindent első vagy második felvételre megcsinálni. Volt pár jelenet, amit csak sokadszorra sikerült felvennünk. Senki sem szólt érte, de én rosszul éreztem magam, amiért nem tudtam zökkenőmentes kapcsolatba kerülni az anyaggal, és filmszakadásaim voltak. De azt hiszem, végül is minden sikerült. Sze-

rintem ez lesz az egyik reprezentatív munkám.”

Ez az egyik legnagyobb betekintés a Pszi Hadtest magjába, miközben egy sokkal szimpatikusabb bemutatása is az egyik erős előítéletekkel kezelt Babylon 5 karakternek. „Én mindig is felszínen tartottam ezt,” mondja Koenig, „és amikor beszélek a találkozón, elmondom, hogy túl egyszerű valakit őrütnem vagy gonosznak mondani, mivel egyikünk sem jellemezhető mindössze egy szóval. Létezhet tisztán genetikai rendellenesség, bár én ebben nem vagyok biztos, de ha tényleg így van, azok száma elenyésző. Ami azonban tény, hogy néhányunk megtanulja kontrollálni antiszociális tulajdonságait, és

elnyomja őket, aminek néhány esetben megvan a jutalma, amitől erősödik ez az elnyomó képesség. Az is igaz, hogy egy személyi valóságérzetén belül a viselkedés nagyon következetes lehet; csak épp ezek a valóságérzetek különbözhetnek. A Pszi Hadtest valósága különbözik a hétköznapi

valóságoktól, úgyhogy ha a hétköznapi világ szemével nézzük a Pszi Hadtestet, akkor szinte csak egyen-karaktereket látunk, akik a gonosz megtestesítői. És amit ez a sorozat csinál, az a telepáták emberi oldalának feltárása.” Az egyik jelenet különösen fontos Koenig karakterével kapcsolatban, egy olyan pillanat, amit J. Michael Straczynski ügyeskedett össze, és amely megmutatja nekünk Bester morális központját. „A legjobb jelenetem, amikor a fiatal lány tanítvány felajánlja, hogy velem marad a szállásomon,” magyarázza, „és én elutasítom vonzó ajánlatát azzal az indokkal, hogy az én szívem már foglalt. Na persze, ha ezek az emberek, akiket Bester képvisel, nem ismernék a lelkiismeretet, akkor

másról legfeljebb a Centauri Prime-ra, vagy egy nem pontosan leírt Mars barlangba utaztunk el, ezzel kezdődött a Crusade előkészítése. Itt indult az egész.

Még egy másik első alkalom volt a Jet Propulsion Laboratory belépése a munkába, mint „Tudományos Tanácsadók” a sorozat egyes részleteivel kapcsolatban. Bár nem voltam ott a beszélgetésen, biztos vagyok benne, hogy valami ilyesmi volt:

„Köszönjük, amiért felajánlották tudományos tapasztalataikat a sorozat fejlesztése érdekében. Volna egy gyors kérdésünk a Drazi anyabolygóval kapcsolatban.”

„Frankó, a drazik bolygójára mennek!”

„Igen. Namost, a Drazi csillag egy fehér törpe, és azon gondolkodunk, milyen színű lehet ott az égbolt?”

„Ez könnyű, egy fehér törpecsillag nem tud fenntartani semmilyen életformát, úgyhogy ez beugratós kérdés.”

„Ööö... mi mégiscsak egy fehér törpét szeretnénk, szóval talán kitalálhatnak, hogy milyen lenne az égbolt, ha lenne...”

„Hangulatos.”

„Hangulatos. Milyen színű lenne?”

„Nehéz megmondani, egy csomó teszt és egy nagyobb kutatási projekt eredménye nélkül a...”

„Csak tippeljenek!”

(A JPL-es pasas a kávéscsészéjére bámul, amely a volt iskolájának színeit viseli) „Zöldessárga.”

„Köszönjük.”

„Igazán nincs mit. Kaphatnék egy dedikált képet Mirától?”

A beszélgetés hatása körülbelül így volt érezhető a technikai részlegen...

„101 sárga, és egy negyed plusz zöld gél minden lámpára! Ez tiszta hülyeség!”

„Ezt mondta a JPL... Gondolom, ők tudják, mit beszélnek.”

„Rendben.”

Ezenkívül elkezdtünk használni több fényvillanást is. Ebben a részben speci-

ális bűgőcsiga nevű forgó lámpákat használtunk, ami hasonló a rendőrség villogóihoz. A drazi helikopterek keresőfényét „Technosugárnak” hívták, amit főleg rockkoncerteken használnak. Elég nehezen, de elhelyeztünk három ilyen technosugarat különböző helyekre, hogy a John által megkívánt fényhatást elérjük. Használtunk még egy gyors villanófényt is a PPG tűzharc érzékeltetéséhez. Egy csomó apró trükk volt még, amit itt vezettünk be, és amiket sokszor pár perc alatt kellett kitalálnunk.

Hogy sikeresek voltak-e a tesztek? Hát, egy csomó megoldást, amit ennél az epizódnál alkottunk, átvittünk későbbi B5 epizódokba és a Crusade-be is, egy új modellként a kívánt látványhatások eléréséhez.

Az epizód általános minőségi szintjét nektek kell megítélni.

Megjegyzések

- Bár a Phoenix Rising (A főnix feltámadása) volt a 100. leforgatott epizódja a sorozatnak, a The Ragged Edge volt az, amit századikként vetítettek a tévében, először a TNT-n volt látható az Egyesült Államokban.

- Az epizód „Egyedülálló kihívást” jelentett John Copeland rendező számára, mert olyan idegen világot hoztunk létre, amit addig még sosem látott senki, és amely alapjaiban különbözik a Minbartól, Narntól és Centauri Primetől, ahol eddig jártunk. És ezt a munkát ugyanannyi idő alatt megcsinálni valóban nagy kihívás.”

The Corps Is Mother, The Corps Is Father

Írta: Lou Anders

„Hát ez határozottan komoly kihívás,” mondja Walter a The Corps Is Mother, The Corps Is Father (A Hadtest az anya, a Hadtest az apa) forgatásán, amely egy már régóta várt Besteres epizód, és amely elsőként ad betekintést

Katonadolog!

Elhangzott a 2003. november 30-án megrendezett klubnapunkon – részlet.

Készült a Markos-Nádas duó egyik előadásából.

Kiegészítették és előadták:

Nagy László (Lexandro) – Aeylo kapitány; Pintér Attila (Nova) – Nova hadnagy; Tolnai Attila (Valen) – Lawrence százados

Helyszín: IAS Avalon, szilveszter napján...

Nova: *(énekel)* Mint egy árnyék, állsz az ágy előtt, szkenelés fut át az agyamon... la la la.

(megáll, fegyvert letámaszt, ami eldől)

Jaj de szeretem a munkámat... Na lásuk miből élünk.

(elővesz egy kvarcjátékot)

Freelancer 3000. Nagyon baró! *(veszettül nyomkodja)* Azt a... hogy a... a jó...! Nem értem, miért vették el a repülési engedélyem, mindjárt teljesítem az első küldetést, könnyű fokozaton. Eh, megint lelőtt egy seggarcú. Elmész te a Z'ha'dum-ba a Jorgos-szal. Hívjon téged gyertyafényes vacsorára egy pak'ma'ra! Sőt, adjon neked jóéjt pusztit is! És Mordennel legyél te fej-fej mellett! Á, jön valaki.

Valen: Kombiné. Kombiné. Pezsgős kombiné... De jó buli vót. Boldog új évet. Főnök nincs itt? Biztos? Hé, kérsz egy kortyot?

Nova: Nem lehet, szolgálatban vagyok.

Valen: Úgy kell neked. És maguk? Kérnek egy kis pezsgőt?

Valaki a tömegből: Nem hideg.

Valen: Nem hideg, nem hideg. Mi a maga szeme, hőmérő? Nem hideg... Gondolom, nem akar inni meleg pezsgőt, mi? Na! Csak egy kicsit. (elkezdi kitölteni a pezsgőt) Szóljon ám, ha elég. Mert marhára fogy. Kitaláltam a Főnökkel, mert

beosztott ma is, hogy dolgozzak, mert ma van 197-ik hónapja, hogy itt szolgállok a hajón. Jutalmul ma is kiosztotta a beosztásomat, ráküldött a szerelőaknára, hogy tisztíjam ki. Én meg nem akartam, mert ebben a feszült drák háborús helyzetben félttem, hogy felrobban. Kitaláltam vele, mert én is ünnepelni akartam, aztán felhívtam a belső vonalon Franklin tábornok hangján, és most ott kergeti a saját farkát. Múltkor ezzel az állattal... mármint a kapitánnyal. Én mondom neki, hogy egy állat, mert a barátnöje úgy becézi, hogy kicsiny kis bogárkám. A bogár meg egy állat ugye... ott megy, aztán rálépek. Szóval, ezzel az állattal nemrég voltunk egy nagy közös baráti hadgyakorlaton egy nagy közös baráti állammal. Aztán az egyik pilóta mesélte, hogy amikor legutóbb ők is hadgyakorlaton voltak, az egyik pilóta éppen 40000 méter magasan repült Kalifornia felett, amikor észrevette, hogy az oldalsó ablaknál kívülről befelé integet egy fejkendős öregasszony. A lába alatt meg ott volt a seprű. A pilóta nagyon megijedt, az ilyesmi nincs benne a szolgálati szabályzásban. Meg is kérdezte az öregasszonytól, hogy: „Ne haragudjon néni, maga boszorkány?” „Dehogyanis édes fiam, takarító voltam a San Diego-i állatkertben.” Tudták, hogy a Főnök olyan, mint a Windows 3000? Ja, ja. Az, amelyiknek az indián neve az, hogy „fehér ember várni homokóra”. Nem tud egyszerre menni is meg pislogni, különben megfagy. Valamelyik nap jött a Főnökhöz három teknőmágnes. Nem teknőmágnes. Sok volt a pezsgő. Nem teknőmágnes, várjál... Technomágus, azaz! Állítólag jósoltak a Főnöknek. Ja, hogy nem fogom kitakarítani a szerelőaknát. Igazuk is volt. Hehe.

Lex *(bejön)*

Valen (*fel-alá futkozik*)

Lex: Álljon meg! A szívverése maga szerencsétlen! Húzzon ide! Húzzon ide, mint a vadliba! Miket brekeg maga idebent? Már a hangárajtóban hallottam! Vigyázz! Az igaz, hogy leszerelés lesz, de nem dobáljuk szét a szerszámokat. (*végignéz Valenen*) Látom a bakancsába nem csap bele a villám, mert földelve van. Mi van a kezében?

Valen: Görcs.

Lex: Szakállt ragasztott a motoros fókának, vagy mi az?

Valen: Jelentem, ha a partvisra tetszik gondolni, akkor a szolgálati szabályzatnak megfelelően rövid sportosra lenyíráttam a frizuráját.

Lex: Százados ne fáraszson, mert nem hoztam magammal tábori ágyat. A másik kezében mi van?

Valen: Eszköz.

Lex: Milyen eszköz?

Valen: Csödör, izé vödör.

Lex: Mondja el százados a vödör szótári alakját. Ne nézzen, mint aki nem látott még hülyét, gyerünk.

Valen: Én... én vödörök.

Lex: Jóóó. Fog ez menni százados, nincs gond.

Valen: Te vödörsz.

Lex: Bizony.

Valen: Ó vödör.

Lex: Ó vödör. Mi?

Valen: Mi? Ja. Mi vödörünk.

Lex: Ti?

Valen: Tivadar.

Lex: Ók lavórnak mi? Maga fatökű lepkevadász. Mit tart a vödörben százados?

Valen: Kisebb állatokat, papagájt, teknősbékát, rövidebb nyakú zsiráf is belefér.

Lex: Ne hülyüljön, ne hülyüljön. A vödörbe nagy dolgot kell tartani.

Valen: Hát ha fölé tetszik guggolni akkor...

Lex: Miket brekeg itt maga? Maga dugófejű hullarabló! Miket dumál itt össze? Mit szólt a maga anyja, amikor megszületett?

Valen: Csodálkozott, mert fiút szeretett volna.

Lex: Mert a maga személyi száma mennyivel kezdődik, másféllel, maga ütődött? Atyaúrsten.

A múltkorral kapcsolatban lenne egy megjegyeznivalóm.

Valen: Tessék nyugodtan, ha már így összejöttünk.

Lex: Volt az eligazításon, hogy aki önként jelentkezik a színi előadás valamelyik szerepére, az elmehet, erre maga hova ment?

Valen: Elementünk mi is.

Lex: Ja. Piálni, mint a vadállatok.

Valen: Nem, nem.

Lex: Itták a fröccsöket.

Valen: Nem, sört ittunk.

Lex: Azt is láttam, ahogy maga emelgette a söröspoharát, mi a fenét csinált?

Valen: Pohárköszöntőt mondtam.

Lex: Azt meg hogyan?

Valen: (*felemeli a kezét, mintha pohár lenne benne*): Szervusz pohár.

Lex: Ej, százados. Látja, a hazug embert hamarabb utoléri...

Valen: Ha Starfuryval mennek utána.

Lex: Hazug embert előbb utoléri, mint a...

Valen: Minta után.

Lex: Mint a sánta ku...

Valen: Ne mondjon ilyet, kiskorúak is vannak.

Cenzúra... (16)

Nova: Á ez a sok karika, meg háromszög! Engem is nagyon idegesít! Tudják, hogy az egész a 21. század legeslegeslegén kezdődött? Réges rég egy messzi galaxisban... ja, az egy másik történet. A lényeg az, hogy megmondják nekünk, hogy mit akarunk nézni a tévében. Értik? Nehogy má' mi döntsük el! De azt hallottam (psszt), hogy megint tevékenykednek a reformerek! De úgy ám. Rájöttek, hogy a megismert fajok miatt egy sor új jelzést kell kitalálni! Lassan egy egész szótárat kell kiadni ezekből! Sőt, én már látom lelki szeme-

Seniort pont ott, ahol vártam (lásd feljebb), átvonsoltam a nehéz dögöt a Zocaloba, felállítottam, ismét megszállottan csatlakozót kerestem hozzá, és bekapcsoltam.

„Na, most milyen, Carlos?”

„Jó, most pedig csináld azt, hogy...”

Hív a kötelesség.

Ad infinitum... (a végtelenségig)

Megjegyzések

– A tús jelenetet előre jelezték a negyedik szezon The Deconstruction Of Falling Stars (Örökség az utókornak) című epizódjában.

– Byron dala ugyanaz, mint amit a telepaták énekeltek a Strange Relations-ben (A kapitány titka).

– Egy hevenyészett kosárlabdameccs alakult ki egy kisebb tűzriadó közben Bruce Boxleitner, Robin Atkin Downes, Walter Koenig és Tracy Scoggins részvételével. A játékot hirtelen félbeszakította egy tűzoltóautó, mire Tracyból kibukott hogy „Még sosem találkoztam olyan tűzoltóval, aki ne lett volna helyes.”

A szerző megjegyzései

„A főnix egyik értelmezése, hogy a pusztítás madara,” mondja Straczynski, az epizód címválasztásának okaira kitérve. „És (Byron) halálának hamvaiból fog eljönni, amint azt később látni fogjuk ebben a szezonban, Lyta, szárnyait nyitogatva, és megmutatva mire is képes valójában.

Szükségünk volt erre a hosszú történetvonalra, hogy igazán olyan pozícióba helyezhessük őt, amitől valami sokkal nagyobb lesz eddigi énjénél, és ami után már rászállhat az egész Pszi Hadtestre. Amit természetesen meg is tesz a telepata krízishelyzet során.”

The Ragged Edge

A hétvégék mindig elég jól indultak a

Babylon 5 színpalái közt. Péntek este záróra után a csapat tradicionális módon két részre oszlott. Az egyik csoport tagjai a gyalogkakukkhöz hasonló füstcsíkot húzva rohantak ki az ajtón a kocsijukhoz, a másik csoport pedig ott maradt sörözni és beszélgetni. Én elsősorban a második csoporthoz tartoztam. Nem csak a sör miatt (bár elég súlyos érv volt). Egyszerűen csak nem utáltam azokat az embereket, akikkel heti 60 órát töltöttem együtt.

Ennek a csoportnak egy másik tagja John Copeland producer volt. Együtt szokott lógni velünk a színpad bejáratának lépcsőjén, néha szivarral a szájában a sorozatról és sok minden másról beszélgetve. Az ötödik szezon felénél is volt egy ilyen este.

„Hallom, te fogod rendezni a The Ragged Edge-et,” (Drazi földön) mondtam sörözgetés közben.

„Igen, Mikey.”

„Ez lesz az első neked, igaz?” Szörnyű dolgot vettem észre a kérdés feltevése közben, a sörösüvegem kiürült. „Kíváncsian várom.”

„Ez más lesz, Mikey.” És becsszó nem hallottam a többit, hogy valójában hogyan rendezte a negyedik szezon Endgame (Végjáték) című epizódját, mert már útban voltam a hűtő felé egy újabb „üditőért”.

Bár nem ez volt az első munkája Johnnak a rendezői székben, azért sok első dolog volt a The Ragged Edge-el kapcsolatban, és ez a „másfajta megközelítés” érzésem volt végig az elkészítése során. Először is, az ötödik szezon közepén jártunk, és az első igazi Crusade-del kapcsolatos témák kezdtek előugrani a stábnál és az Interneten a rajongók közt. Ez az epizód volt egyfajta teszt arra, hogyan fog menni a Crusade gyártása, többféle helyszín, különböző bolygók, egy egészen másfajta „vibrálás” mint addig. Ezzel törtük fel a csak Babylon 5 készítés burkát, ahol az álló-

Pszi epizód-mesék

Phoenix Rising
Írta: Mike Colbert

„Mi következik, Carlos?” A Babylonian Productions egyik technikusaként épp egy lámpát állítottam a Phoenix Rising (A fönix feltámadása) forgatásán, megszállottan keresve hozzá egy csatlakozót, és végül sikeresen bekapcsolva.

Carlos Torres, a főnököm Gyorsan végigfutott a fejében, hogy mire lehet még szükség. Ha szarkasztikus lennék, azt mondtam volna, hallottam a fogaskerekek nyikorgását a fejében, és éreztem az égett gumi szagát, de én nem vagyok ilyen, becsszóra... Ha átváltottam volna mártírkodó üzemmódba, akkor úgy fogalmaztam volna „...Tudata hatékonyan kereste azt a legnehezebb és legkevésbé szimpatikus szituációt számomra, amibe küldhetne.”, de én ilyen sem vagyok. Ha tudtam volna, mi a legjobb nekem, akkor aznap beteget jelentek, de nem tudtam. „Fogj egy aranyos kis Juniort...” — kezdte mondani Carlos a Zocalo gyors áttekintése után, aztán felmutatott, „...és tedd fel a hídra.”

„Vettem.” Mondtam nem éppen a szokásos hangon, mert egyik sem voltam a fentiek közül. Csak fáradt voltam.

Hív a kötelesség.

Éppen csak az ötödik szezon felén túl jártunk, az 5.12-es epizódnál (Phoenix Rising) és egy nagyon elfoglalt méhrajra hasonlítottunk. Sok oka volt ennek. Az egyik, hogy technikailag ez volt a Babylon 5 100. epizódja (na persze nem pont a 100. epizód a leadottak közül, de azért így is ritkaság), és Straczynski ezt eléggé éreztette is a forgatókönyv minőségi szintjével. A másik ok, hogy hét napig forgattunk az ötödik szezon szokásos hatnapos forgatási időtartamaitól eltérően (ez inkább úgy hangzik, mint ha lazítottunk volna, de idézve David Eagle rendezőt: „Semmi esélyünk ezt a

részt leforgatni hét napnál kevesebb idő alatt”). Még egy másik ok volt a felhasznált pirotechnika (aminek a technikai részét a dolgozók örült rohangálása jól összekavarja, aztán a robbantós fazonok három órán át kereshetik a problémát). Szóval végül is lemaradásban voltunk aznap.

Megfogtam egy kis Juniort, ami 2000 wattnyi szintiszta szeretet és narancsszínű fény, és fújtatva felcipeltem a hídra. Rosszabb is lehetett volna; lehetett volna egy Senior, ami 5000 wattos, és valami furcsa logika folytán 3000 wattal nehezebb is. Mivel azonban ez volt 20 perc alatt a 15. lámpám, valahogy nem tudtam meglátni a rosszban a jót. Felállítottam, megszállottan keresve neki egy csatlakozót, és bekapcsoltam. Az összehatása kb. annyit ért, mint egy tüsszentésnek a szélsátnában. „Na, milyen így?” kérdeztem a rádióban.

„Jó. Gyere le, és fogj meg egy Seniort is.”

Emlékeztek, mit mondtam nemrég? Hív a kötelesség.

Persze mindegyik Seniorunkat használtuk már a kiskocsiainkon, vagyis el kellett mennem a „nagy vándorútra”, hogy találjak még egyet. A Babyioniannál a nagy vándorlás azt jelentette, hogy minden helyszínt végig kellett kutatni, hogy végül a célhelyszíntől legtávolabb találj meg a lámpát olyan helyen, ahonnan a lehető legnehezebb kihozni. A „nagy vándorlás” megfelelt az Odüsszeiának, hozzácsapva a Szent Grál keresését és az értelmes tartalom megtalálását egy David Lynch filmben. Adjátok még hozzá az óra állandó ketyegését a háttérben, miközben egy felvétel közepén vagyunk, és akkor el tudjátok képzelni a stresszt, a rohanást és a hozzá tartozó cipelést.

Hosszabb keresés után megtaláltam a

im előtt, hogy lesz egy olyan csatorna, ami a jelzések jelentéseit fogja sugározni napi 24 órában!

Itt van például ez itt ni! (vorlon jelvény egy karikában) Ezt a harmadik aranykor alattiak szigorúan csak vorlon felügyelettel nézhetik!

Vagy ez! (minbari jelvény karikában) Ez kifejezetten minbari műsor, ahol minden 10 percben félórás meditálással szakítják meg az adást! Minbarik... Sose tudták élvezni a pillanatot! És mindig a legjobb részeknél jön a meditálás!

És a kedvencem! (telepata jelvény kari-

kában) Ez egy közszolgálati műsor, ahol egy telepata próbál segíteni a betelefonálóknak úgy, hogy megkérdezi, mi bajuk van, és rájuk olvas! És jó sokáig tartja őket a vonalban, mert minél tovább telefonálnak, annál egészségesebbek lesznek! Ja, és persze azért is, mert a hívás díja 240 kredit+ÁFA/perc!

Lex: (Valenhez) Az én váll-lapomon mi van?

Valen: Jelzések vannak.

Lex: Persze, én megyek Z'ha'dum-ra, mint turistaút mi? Minek néz maga engem?

Valen: Hát, ha azt most elmondanám... egyből elküldene egy öngyilkos küldetésre a drák úrbe.

Lex: Elég! Most van elegendő magából! Azért jöttem ide tulajdonképpen, mert lesz ez az irodalmi est, na vegye elő a szöveget, hogy gyakorolhassuk.

Valen: (hablatyol valamit)

Lex: Narn menyasszonya van, mit szórakozik itt? Adja ide. Másson vissza a helyére, ne sűgjon, ne mutogasson itt

nekem. *(hablatyol valamit)* Elmegy a jó bűdös francba, fordítva tartja ezt a rohadt papírt! Hogy lehet így felolvasni?

Valen: Elnézést, így rakták a zsebembe.

Lex: Mondja meg őszintén százados. Mondja meg, nem szokott érezni az agyában, ott hátul némi nyomást?

Valen: Fedezzen Főnök, valaki hátulról ütöget!

Lex: Tudja ki fedezze magát hátulról? Fedezze magát Mr. Morden nagyapukája, hogy még szaporodjon is!

Lex: Mars ki innen! A fene a jódogát. Maga meg. *(Novához lép)* Neve?

Nova: Hadnagy.

Lex: Nem a rangját kérdeztem, maga idióta!

Nova: Ne tessék így beszélni velem, én érzékeny gyerek voltam.

Lex: Kuss! Szóval neve?

Nova: Hadnagy.

Lex: Majd mindjárt adok én magának!

Nova: Mit?

Lex: Mit uram?

Nova: Á felesleges engem uramoznia, hiszen a felettesem.

Lex: Keckeckedik hadnagy? Én vagyok a maga ura!

Nova: Jaj hát nem vagyok én olyan.

Lex: Ne szellemeskedjen, mert lefokozom, és többé nem lesz hadnagy!

Nova: Ebben tévedni tetszik, én mindig is hadnagy leszek.

Lex: Olyan biztos ebben? Tessék, lefokozom, mindjárt tizedesnek!

Nova: Igenis, de én már tizedes vagyok.

Lex: Mi??? Az előbb azt mondta, hogy hadnagy! Most meg tizedes?

Nova: Igen az is vagyok. Meg a másik is.

Lex: Hát maga beszédte a fogalmazásgátlót! Ez meg hogy lehet?!

Nova: Tudja, én Hadnagy tizedes vagyok. A nevem Hadnagy, a rangom tizedes.

Lex: Á, értem már. És mi a keresztneve?

Nova: Hadnagy.

Lex: Mondom a keresztneve! Nem a vezetékneve!

Nova: Hadnagy.

Lex: Szóval magának a keresztneve is hadnagy?

Nova: Igen, mind a kettő.

Lex: Kettő? Álljon meg a menet, magának kettő keresztneve van és mindkettő Hadnagy? Akkor maga...

Nova: Igen, én Hadnagy Hadnagy Hadnagy tizedes vagyok. Eredetileg Hadnagy Hadnagy Hadnagy hadnagy voltam, de rájöttek, hogy ez a hadnagy rendfokozat csak egy IBM számológép hibája, és lefokoztak.

Lex: Atyaúrsten, szép kis család. És mit csinál maga itt?

Nova: Jelentem öröködöm.

Lex: Ki hitte volna! És mióta van itt?

Nova: Én mindig is itt voltam.

Lex: Mi maga, vorlon?

Nova: Nem de a nagyapám – Isten nyugosztalja – mesélte, hogy egyszer találkozott egy vorlonnal.

Lex: Igazán?

Nova: Igen, de szerintem csak bepiált és a frigóval dumált.

Lex: Hülye!

Nova: És még azt mondta, hogy jobb ma egy vorlon, és még önmagára is mutat!

Lex: Elég volt, torkig vagyok magával is! Lelépni!

Nova: Hát, ha akarja kapitány. De ezzel van egy kis gond.

Lex: Mi van már megint?

Nova: Nem tudok lejjebb lépni, mert ez már a legalsó szint.

- ÁÁÁ *(Lex kirohan)* *(Nova előveszi a játékot)* - Na végre. *(nyomkodja)*

Valen: Na haver, ettől jól megszabadultunk!

Nova: Ez se jön már vissza.

Valen: A kapitány elvállalja a lehetetlen küldetést Z'ha'dum-ba.

Nova: Jaja. Na, most jöhet a pezsgő!

Valen: *(Tölt)* *(Isznak)*

Nova: Akkor most igyunk erre is! *(mutatja az irányt)* *(Elfordulva isznak)*

Vége

dolgoztunk a tróntermen,” mondja. „Ha egy díszleted van, ami előtt sokat kell dolgoznod, elég nagy kihívás minden jelenetet úgy érdekessé tenni, hogy nem ismétled magad.”

Wise azt mondja, a leghálásabb munka Londo és G'Kar búcsújelenete volt, talán a legkeserűesebb pillanat az egész sorozatban. „Az én fejemben” mondja Wise, „ez a legtartalmasabb, és legjobb jelenet a forgatókönyvben. Szerintem ez a legjobb az egész évben, egy igazán drámai, megindító jelenet, és ők ketten szuperjól adták elő.”

A következő jelenet az lesz, amelyben Londo találkozik a titokzatos drakh-kal, aki a háttérből irányította a szerencsétlen régenst. Valami ismerős ebben az idegenben, de nem tudnám megmondani mi az. Odasétálok köszönni, és akkor jövök rá, hogy ez Wayne Alexander, aki nagyon jól ismert a Babylon 5-nél, főbb szerepei eddig Sebastian (a Comes The Inquisitor-ban – Az inkvizítor eljövetele) és az Első, Lorien. Elszégyelltem magam, amiért nem ismertem meg, de azt mondja, ne aggódjak emiatt. „Mindig ezen poénkodunk Bruce-szal, hogy ha elsétálok mellette, akkor egészen addig nem sejti ki vagyok, amíg meg nem szólalok, hogy «Helló.»” – Wayne.

Persze a drakh make-up sokkal többet takar Alexander arcából, mint Lorien maszkja. Egy tökéletes és igazán démoni pofa, szóval milyen is ezt viselni? „Nagyon érdekes drakhnak lenni,” mondja a színész. „Az igazat megvallva, még mindig próbálgatom, ha elcsépelten is hangzik, milyen érzés ez. Megpróbálsz létrehozni egy másfajta életet, egy újfajta létezési formát. Amit megtudunk az az, hogy a drakhok meghatározóak eltitkolt létükben, és ez hatással van rájuk. Fizikai megjelenésük titkolt; a módszereik titkosak. Nagyon érdekes felderíteni az emögött rejtőző lélektant.” Talán legérdekesebb hangot találni egy ennyire eltérő idegenhez, ez olyan fel-

adat volt, amihez Wayne J. Michael Straczynski segítségét kérte. „Joenak volt néhány nagyon határozott elképzelése a hanggal kapcsolatban leírva. Próbáltam többet kicsikarni belőle, és ő egy igazán tetszetős meghatározással rukkolt elő: «száraz levelek.»”

„Előjöttem azzal a hanggal, amit már korábban kipróbáltunk, és túl lágnak bizonyult, mert a világitásnak van egy alapzaja, ezért ha túl lágán beszélsz, a hangtechnikusnak kell eltorzítani a hangod, és emiatt legtöbbször csak a világitás zaját fogod hallani. Szóval, megpróbáltam én eltorzítani a hangom egy kicsit, ami nem sikerült ugyan tökéletesre, de azért jó lett. Érdekesen hangzik!”

A szerző megjegyzései

Felfedezve, hogy Peter Jurasik Londot Fausthoz hasonlította a The Fall of Centauri Prime-ban történtek után, Straczynski úgy érzi, az összehasonlítás nagyon is helyénvaló. „Ez nem is rossz,” mondja „Londo egyfajta alku köt az Ördöggel. Fausttal kapcsolatban azonban a lényeg, hogy valójában sosem kapja meg amit akart. Csak az illúziót. Itt Londo megkapja amit akar, de nem úgy, ahogy szeretne volna. Szóval, végül is lehet rajta vitatkozni mennyire hasonlít Fausthoz.”

„Először az ötödik szezon karácsonyi partin meséltem neki a helyzetről, hogy Londo hatalom nélkül és rengeteg választási lehetőséggel kezd, majd végül övé lesz minden hatalom amire csak vágyott, de egyáltalán nem marad választása. Peter megdöbbennek látszott, amikor rájött – ez volt a karakter történetének lényege. Szóval bebiztosítottam, hogy ez a szöveg benne legyen az érintett epizódban. De azért igen, a Faust is éppolyan jó meghatározás, mint bármi más.”

Fordította: Chris

függönyökön kívül. A Babylonian Productions épületén kívülről beszűrődő üvöltő szél és zuhogó eső hangja épp megfelelő háttérzaj, miközben a félhomályban ülve olvasom a forgatókönyvet. Azt veszem észre, hogy az időjárás tökéletesen összeillik a témával, amitől enyhén depressziós hangulatom lett. Na de milyen hatása is lehetne egy epizódnak, melynek címe The Fall Of Centauri Prime (A kentaurik bukása), és amely a kedvenc karaktereim megrendítő végétéről szól?

Bruce Boxleitner, Peter Jurasik és Andreas Katsulas levonulnak a színpadról, miközben a következő felvételt összeállítják. „Még három, és vége,” mondja Boxleitner. Valaki kiszámolja, hogy már csak 19 forgatási nap van a végéig.

Mégis, a depressziós hangulat inkább csak rám vonatkozik most, mert az általános hangulat győzelmet és elégedettséget sugall, és a szóbanforgó epizód, bár természetileg szomorú, J. Michael Straczynski egyik legjobb idejű munkája. Doug Wise rendező egyetért. „Azt hi-

szem, az egyik legjobb forgatókönyvet kaptam ebben az évben,” mondja.

Az általában rendezőasszisztensi szerepet betöltő Wise első rendezői munkája a Babylon 5-ben a The Fall Of Centauri Prime. A lehetőségtől felvillanyozva még jobban izgul, hogy pont ez a forgatókönyv jutott neki. De vajon a jelen epizód fontossága nagyobb nyomást gyakorol a rendezőre? „Hát, szóval a The Fall Of Centauri Prime,” mondja „elég szaftos anyag. Nagyon jó történetet mesélek el. Természetesen a szereplői gárda igen segítőkész, és nagyszerű alakításokat kaptam mindenkitől. Ez Peter Jurasik forgatókönyve, és éppen annyira várja már, mint én. Mindketten nagyon belelkesedtünk, amióta csak először elolvastuk.”

Korábban, a mai napon, az eső olyan hangosan esett, hogy több felvételt meg kellett ismételni, mert ahogy a színeszek szinte suttogva beszéltek, a vihar hangosabb volt náluk. De Wise szerint nem a vihar, hanem a díszlet volt a nagyobb kihívás számára. „Nagyon sokat

Minbari technológia

Minbari technológia földön és űrben, harcban és békében

(Lyn Shela ezen művét a Föld Szövetség diplomamunkaként akkreditálta, bár saját állítása szerint, ő ezt csupán stílusgyakorlatnak szánta.)

A minbarik technológiája nem csak az ifjabb fajok szemében tekint vissza hosszú múltra, hanem a miénkben is. Már több korszakon átestünk, és sokszor mindent újjá kellett építenünk a háborúk folyamán, hogy modern technológiánk az egész világunk minden egyes részét áthassa. Talán a Valen előtti kor rengeteg polgárháborúinak köszönhetjük azt a fejlettséget, ahol most tartunk. Persze akkorra már réges-régen kialakult arculatunk, de előtte nagy szükség volt a változásra. Le kellett rombolni a földvárakat, hogy kővárakat építhessünk, és hogy végezetül egykristályokban élhessünk. Minden épületet megpróbálunk minél kevesebb, minél nagyobb egykristályokból növesztetni. Ez a földfelszínen csak krisztallátból sikerült. (Ez az anyag a Földön nem található meg, elsőként a minbariknál találtunk vele, a felhasználása nyomán neveztük el krisztallátnak. – a szerk. megj.) Egyedül ez az anyag volt hajlandó mostoha körülmények között is szépen, lassan, de nőni. Szem előtt kell tartanom, hogy egyes fajoknak emberöltőig tartana így építkezni, ezért nem kifizetődő, de számunkra ez egy tökéletes megoldásnak bizonyult. A nevezetes den'bok-ot is megpróbáltuk kristály módszerrel felépíteni. Jelenleg összeomló, majd egymásba csúszó fémcsövekkel oldottuk meg azt, hogy a fegyvert praktikus módon lehessen hordani. Sajnálatos módon a súlyát természetesen nem sikerült csökkentenünk, és biztonsági elektronikák sem férnek el a teljesen mechanikus szerkezet mellett (és feles-

legesen bonyolítanak is az elektronikák a működést – minél több dologból áll, annál több dolog romolhat el), azonban elég sok készül egyedi megrendelésre, és ezeket általában mind egyedi aktiváló-rendszerrel látjuk el. Két legnépszerűbb módszer a rejtett kapcsolók, kalantaryúk és gombok elhelyezése, melynek vagy melyeknek helyzetét, aktiválási módját és sorrendjét ismernie kell a viselőjének, a másik megoldás pedig a fegyver mozgatásával (forgatás, rázás) függ össze, ez utóbbiakat trükkösebben kellett megoldani: ilyenkor általában egy belső próbatest van elhelyezve egy „labirintusban”, melyet el kell juttatni az útvesztő egyik végéből a másikba, minek hatására a fegyver aktiválódik. Egy aktiválás és egy deaktiválás után a fegyver ugyanabban az állapotban van mind kívül, mind belül, mert a próbatest egyszer vagy egyszerűbb esetben két kört is megtett (ha aktiválás után automatikusan visszakerül a helyére). A nyitómechanizmus sűrített gázzal működik, ezért ad ki aktiváláskor jellegzetes sziszegő hangot. A bezáráskor a gázt ozmotikus szelepeken keresztül távolítjuk el a kamrákból, mire a fegyver a saját súlya alatt összeomlik és összezsugorodik, mint egy leeresztett léggömb. A gázt olykor mechanikusan, olykor vegyileg tároljuk az összezsugorított fegyver belsejében. Szerencsére elég hosszú az élettartama a fegyvernek, és megéri újat készíteni a gáztelep cseréje helyett. A kémiai reakció hatására gyorsan nőni kezdő kristályokkal két probléma van: nem veszik figyelembe azt, hogy nem szabad körbenőniük a viselőjük kezét. Ez még nem is lenne gond, mert jobb fogást ad a fegyvernek, de a fegyver közel sem bot formájú lesz, és a kristálynövekedés alakja erősen függ az anyagtól, melyet azonban a növekedés sebessége elég kevésre korlátoz

le. A súlyosabb probléma az, hogy kizárólag súlytalanságban tudunk létrehozni működő kristály denbók-ot. Mint sokak számára közismert, súlytalanságban sokkal könnyebb nagyobb kristályokat növeszteni, mint állandó erőterben, azaz gravitációs mezőben. Míg a világűrben is hatnak a testre erők, a saját rendszerében ezek teljesen semlegesítik egymást, mert a testek engednek gyorsulásukkal az erőknek. A világűrben, orbitális pályán kevesebb, mint ezer éve sikerült az, amit a fiatal fajok, és mi az utolsó előtti árnyháborúban még csodának tartottunk. Fraktálkristályokat növesztettünk, s így építettünk űrhajókat. Az ilyen felépítésű hajók sokkal ellenállóbbak voltak a durva behatásokkal és a szokásos sugárzással szemben egyaránt. Több kristályt kezdünk növeszteni megfelelően szennyezve és megfelelő időzítéssel indítva el növekedésüket, és mikor eléri a megfelelő formájukat, már maguktól nem nőnek tovább: körbeérnek. Egészen az atomi szintig lehet követni a mérettartományról mérettartományra visszaköszönő formákat, minden vizsgálatunk azt mutatta, hogy ezek valóban fraktálok. Emellett a legideálisabb formát a hajóink számára, melyet a haditechnológia és a fraktálkristály technológia közösen szabtak meg, leginkább az egyik vízi állatunkra emlékezteti a mérnökök sokaságát, ezért a különleges szépségű halról nevezték el ezt az osztályt Sharlinnak. Persze a vadászgépeink is hasonló technológiával készülnek, bár kevesebb kristálymagból növesztjük ki ezeket, és hamarabb is készülnek el. A Nial ismeretes arról, hogy a ragadozóhalakra tapadnak, és letisztogatják őket. A bevált kristálytechnológia a mérnökök munkájának minden területére bekerült, mára már el is felejtettük azokat az alternatív lehetőségeket, melyet elsöpört ez a csodálatos módszer. Ez igaz a fegyveriparra is. A hajóink fegyvereivel csak az ősi fajok veteked-

hetnek az erőművek magas hatásfoka miatt. Ezért bízhatunk az egyszerű fegyverekben, ezeken belül is tulajdonképpen kizárólag a lézerre szorítkozunk. Kíváncsian tanulmányoztam az emberek által használt halogén lézereket, hisz mi sosem használtunk gázokat a megfelelő gerjesztéshez, kezdettől fogva kristályokkal indukáltunk lézereket. Az emberek számára ez a technológia lehet elavult, de számunkra ez a leegyszerűbb megoldás, ugyanakkor mi sokkal tisztább kristályokat vagyunk képesek növeszteni. Ezen lézerek sokkal nagyobb hatásfokkal működnek, mint a földi kristály-lézerek; a méréseink nem mutattak jelentős eltérést a halogén lézerekhez képest (leszámítva természetesen az energia-leadást, melyet nem a fegyvernek, hanem az erőművek magas teljesítményének köszönhetünk.) Ha már a nagy teljesítményű erőműveknél tartok: mint azt a legtöbben tudják, az anyag-antianyag kölcsönhatásban rengeteg energia szabadul fel. A mi erőműveink ilyen anyag-antianyag reagenslombikok (természetesen hatalmas méretekben). Azt, hogy hogyan jutunk antianyaghoz, vagy hogyan tároljuk, hadititok, pedig én, mint a tudomány és technika elkötelezettje szívesen megosztanám tudóstársaimmal. Ugyanakkor, a meghajtás módszerét elárulhatom. Ugye, a hajóikon nem láthatóak rakétafűvőkák, szemben a többi fiatal fajjal és hasonlóan az ősi fajokhoz. Számunkra ismeretlen mind a vorlonok, mind az árnyak, mind a rakéta meghajtás nélkül manőverező hajók meghajtása, ám sejtjük, hogy a fiatalabb fajok között egyesek ismerik a mi technológiánkat. A tulajdonképpeni trükk abban nyilvánul meg, hogy a hajtómű eltorzítja a teret a hajó körül, melynek hatására a hajó körüli térszében a görbített irányban a potenciál lecsökken a többi irányhoz képest, ez pedig arra gyorsítja a hajót, mintegy lejtőn. A hajtóművet, akárcsak a raké-

„Hát, a szerepben, amit ma reggel játszottam, egyértelműen előjött a frusztráció, csalódottság és harag keveréke,” mondja egy megbeszélésre utalva három, együttműködésre képtelen tábornokkal. „Ez a szövetség, ez egy jó ötlet, de a jelenlegi állapota közel sem ér fel magával az eszmével, és ezért ő visszakényszerül majdnem abba a helyzetbe, amikor még Sheridan kapitány volt. Egy csomó problémával kell szembenéznie, hogy a különböző fajok sikeresen vívják meg ezt a háborút. Kb. olyan a helyzet, hogy «A fenébe is, úgy tűnik magamnak kell csinálnom mindent, mert ezek a tábornokok mind csak a saját érdekeiket nézik, és képtelenek bármit is megtenni.»” Artúr király történeteire utalva, hasonló a helyzet ahhoz, mintha a nagy Kerekasztal kezdene szétesni? „Igen,” mondja Boxleitner. „Azt hiszem, Camelot falai elkezdtek már repedezni. A repedések kölszében vagyunk most, és ezeket a még mindig harcias népeket eggyé kovácsolni, hát nem igazán megy. Nem lesz könnyű, az biztos. „És már megint ez történik” teszi hozzá Boxleitner, fél szemmel a napi híreket figyelve. „Az élet utánozza a művészetet. Nézd meg, mi történik éppen. Csapást inézzük Irak ellen – Centauri a mi esetünkben – és mindenki akarja, de igazából mindenkit csak a saját motivációja és elképzelése érdekel. A szaudiak azt mondják «Nem szállhattok fel a bázisainkról. Ó, tőlünk aztán mehettek. Csináljátok, de nem használhatjátok a bázisainkat többet.» Nézd meg mennyi bajuk van azzal, hogy a hét évvel korábban már létrejött szövetséget újra összehozzák.”

„Ebben az epizódban (már amennyire ez érinti Sheridant), a bolondok nem látják át a dolgokat. Frusztráló. És Sheridan sokkal inkább az adminisztratív végén van a dolgoknak, amiket én személy szerint kevésbé szeretek. Szerintem

Sheridan sem kedveli különösebben, de néha le kell ülni és hagyni, hogy más tegye meg amit kell.

Van még egy másik probléma is amivel Sheridan Elnöknek foglalkoznia kell: kapcsolata legjobb barátjával, Michael Garibaldival. „Ez eléggé ingatag lett,” mondja Boxleitner, kinek karaktere épp szembenéz Garibaldi alkoholizmusának visszatérésével. „Amíg nem ad nekem egyértelmű jelet, próbálok utoljára megtudni, mert tudom, hogy előbb-utóbb kibukik a dolog. Meg fogom tudni. Nagyon megrázó lesz. Ez a háború az ő hülye ivászata miatt kezdődött. Részeg volt, és nem volt elég éber, amikor szűkségünk volt a jelzésére. Remélem Joe nem felejtette el ezt. Még nem láttam erről a forgatókönyvet. Úgy szeretném eljátszani, mintha én tudtam volna meg utoljára. «Te? Te is fiam, Brutus? Te voltál az?»”

Akármilyen viharok is készülődnek, nemsokára ki fognak törni, ahogyan közeledünk a szezon vége felé. Hogyan érez Boxleitner a rohamosan közeledő sorozat befejezéssel kapcsolatban? „Jobban érzem magam idén, mint tavaly,” mondja. „Tavaly öngyilkos hangulatom volt emiatt. Úgy érzem, ez egy új élet. Mint meghalni és újjászületni. Már nincs az a negatív érzésem, mint korábban.”

Mielőtt elválnánk, van egy végső, nagyon fontos kérdésem. Az új játékok most kerültek a boltokba, és egyszerűen tudnom kell... Milyen érzés játékbábnak lenni?

Boxleitner rám néz és vigyorog. „Bárcsak az én derekam is olyan jó formában lenne!”

The Fall Of Centauri Prime

Az A színpadon szinte minden díszletet szétszereltek, hogy helyet kapjon a Centauri Palota. Ez a fantasztikus összeállítás, amibe nehéz belátni kívülről, nem sokat enged láttatni magából a

zák az ugrókapu nevét. Ezek a gépek általában a Neumann-elvet követik, melyet minden faj felfedezett az informatikában, ha nem máshogy, akkor valamiféle általánosítási mozgalom eredményeképpen jutottak erre.

Magát az örvényt úgy nyitja a kapu, hogy mindegyik lába a teljes hosszában, mint egy pengével „felhasítja” a teret. Ezek a „pengék” közösen találkoznak, de a hipertér elfordulása okozta eltérés miatt amellet, hogy „felhasítják a tér szövetét”, egymás mellett elhaladva, tágabbra nyitják ezt az átjárót, és az örvény megnyílik. Az örvény forgásiránya utal a hipertér elfordulási irányára. Az átjárót folyamatos energiaellátással kell ellátni, különben összeomlik. Az örvénygenerátorokon találhatóak érzé-

kelők, melyek jelzik, ha elérte az örvény az általuk kijelölt határt, ekkor konszants tartják az energiaellátást, hogy ne nőjön a jelenség instabilan nagyra. Ha a kapu instabillá válik túl nagy méret, túl kevés energia vagy bármilyen más behatás miatt (zavar az ugrópontban), akkor az örvény meggyengül, bizonytalanlanná válik az ugrópont áteresztőképessége, ennek hatására bármilyen mesterséges tárgy, ami az ugrópontba kerül, nagy valószínűséggel tönkremegy. Az átjárót övező örvény emellett nagyon veszélyes, mert - akárcsak egy éles penge - kettéválasztja a teret. Azonban ez a penge élesebb bármilyen anyagból vagy energiából létrejövőnél.

Írta: algi

Centauri epizód-mesék

Movements Of Fire And Shadow

Írta: Lou Anders

Egész nap a *Movements Of Fire And Shadow* (A drazik titka) forgatásán lógni Bruce Boxleitnerrel egész kellemes módja a megélhetésnek. Körbejártunk minden témát Michael Moorcock kardjától és boszorkányságaitól kezdve (gondolkozik az Elric sorozat elolvasásán) a NASA-ig (Boxleitner kedvenc témája), művészekig és Hold kolóniáig. A hatalmas nyomás ellenére, ami egy Csillagközi Szövetség vezetésével jár (vagy legalábbis annak eljátszásával a tévében), Boxleitnert sosem hagyja el a humorérzéke. Rájöttem, hogy állandóan vicceket talál ki. A mai legjobb példa erre: mikor John Copeland producer megérkezett egy új pár krokodilbőr csizmában (sötét narancs-barna színűben), Boxleitner felkiáltott „Narnbőr csizmák! Ez kell egy Elnöknek!” Most pedig egy kanapén elnyúlva a konferenciateremben arra figyelünk,

amiért valójában idejöttünk. „Ez egy jó epizód” mondja Boxleitner „Ahogy láthatod, meghatározott irányba halad.” Aztán nevet, amivel kis ördögies vidámságot kölcsönöz a következő szavainak. „Megint háború van! Ismét egy háború közepében vagyok. Néha van egy kis nyugalom a dolgok között. Nem sok, de az én karakteremnek mostanában volt. De most, a szezon vége felé egyre aktívabb leszek. Nagyszerű érzés végre árny technológiát látni és őrzőt. Megláthatjuk azokat a dolgokat, amiket megjósoltak a *War Without End*-ben (Végtelen háború I.-II.).”

Úgy érzitek, Boxleitner jobban kedveli a B5-öt amikor beindulnak a dolgok? Én is. Valójában, amikor utoljára beszéltem vele, mesélt egy kis karakterfrusztrációról amikor vért izzadt, hogy eljátszon egy alkudozást egy diplomata életéért. „De már nem vagyok többé diplomata,” mondja vigyorogva. Szóval, ha nem politikust, akkor milyen szerepet játszik el Sheridan Elnök most?

tameghajtásnál, csak erő kifejtésre használjuk. Egyszerűen szólva egy-két pillanatig mesterséges gravitációnak teszünk ki a hajót, mely a megfelelő irányba kezd gyorsulni. A rakétameghajtással szemben ez anyagvesztéssel nem jár, de sokkal jelentősebb az energia-vesztése. Mivel azonban a relativitáselmélet a görbült térre is igaz, a nagy sebességek ezzel a módszerrel sem érhetőek el, ám nincs akadálya a hipertérben való használatának. Mégis azért alkalmazzuk kizárólag ezt a technológiát, mert már teljes biztonsággal képesek vagyunk irányítani, mindemellett a hajtómű állandóan képes álcázni a hajóikat, a teret kissé eltorzítva körülötte. Ez eddig megfelelő álcázásnak tűnt. Sejtéseink szerint a vorlonok hajói olyan lények, melyek ösztönösen alkal-

mazzák ezt a meghajtási technológiát, de ezt még nem erősítették meg a kutatók. A békében a sataiok egyik legfélelmetesebb hatalmi demonstráló eszköze, önvédelemkor pedig a legerősebb fegyverek, a Gyűrűk. Ezek közül egyet ismertettek. A gyűrű köve képes azokra az erőkre, mellyel az űrhajóinkat hajtjuk meg. Ez ugyanolyan tértorzító hatás, de az egyszerűség kedvéért a hatását (akárcsak a hajóink gyorsulását) G-ben mérjük. Energiáját pedig a viselőjétől veszi fel a gyűrű fémrészen keresztül. A használatára erősen fel kell készülnie a viselőjének, mert eléggé megerőltető lehet számára, azonban az áldozat, akire hat, bele is halhat abba, hogy a tér-torzítással cafatokra tépik a létfonságú szerveit.

Írta: Lyn Shela nevében, algi

A Csillagközi Szövetség

Jonathan Price

A Csillagközi Szövetség tudománytörténete

I. Bevezető

Megígérhetem, hogy olyan exakt leszek, amennyire csak tudok, de előre bocsátom, hogy csak a Földérő által kifejlesztett technológiával kapcsolatban tudok teljesen korrekten írni, mivel a földitől függetlenül fejlődő kultúrák természet-tudományai teljesen más utakon jártak. A Csillagközi Szövetség által használt szerkezetek három teljesen más éra technológiáit olvasztják össze. A fiatal generációt egyértelműen az emberek képviselik. A Földé a vezető szerep a természet- és mérnöktudományokban a fiatalabb fajok között kevés kivétellel. A centaurik technológiáinak nagy részét a narnoktól már a Földi-Minbari háborúban megszerezték. A mesterséges gravitációt persze a narnok nem lopták el a

centauriktól, de ez a technológia a minbarik révén került a Csillagközi Szövetség tulajdonába. El is jutottunk a középső nemzedékig, mely az Elsőknél fiatalabb, de a fiatal fajoknál jóval idősebb technológiát képviselik. A hatalmak között szinte egyedülállóak, talán csak a drákok rendelkeznek velük összehasonlítható technológiával, azonban ők is más utakat jártak: míg a minbarik szertvetlen kristálytechnológiát alkalmaztak, addig a drákok élő, organikus hajókat építettek. Az ősi fajok közül pedig a vorlonok játszanak elfogadható szerepet a szabad, liberális politikai hatalmak számára.

Akár tetszik, akár nem, a Csillagközi Szövetségnek mind a politikai szerveződése, mind a technológiája a Föld Szövetségben gyökeredzik. Az előbbi tény, az utóbbira pedig rávágthatják, hogy tévedés, hazugság, csúsztatás, sőt azt is, hogy Clark hú vagyok. De azok, akik

ezt mondják, nem veszik figyelembe, hogy míg a minbarik látják el technológiával a hajókat, sőt az emberek bevonása nélkül tervezték a Fehér Csillagokat, addig a Fehér Csillag flottában élő probléma volt az ember kapitányok és a minbari hajók közötti viszony, és a Victory osztály belsejét már emberi ergonómiával alkották meg. (Azt nem tagadom, hogy a Fehér Csillag ízig vérig minbari hajó.) Mindenesetre a tény, hogy én, mint ember, a földi technológia-fejlődést ismerem, a földi kutatásokban érzem otthon magam, a modern, fiatal tudományok, az új kutatási területek, pedig, ha a tetszik, ha nem, még az első kapcsolatfelvétel előtt jöttem létre.

Míg a XX. század végén, a XXI. század elején a kísérleti fizika nagy léptekkel fejlődött, melynek a leglátványosabb találmánya a szabályozott fúziós láncreakció, addig az elméleti fizika a tényleges fejlődése mellett egy válságon nem volt képes túljutni: a kvantummechanika és az einsteini relativitáselmélet ütközésén. A fizikai elméletek megalkotásánál az volt a cél, hogy határesetben megkapjuk a klasszikus (newtoni, galilei-i) mechanikai képleteket. Ezt biztosította mindkét említett elmélet, de úgy tűnt, mintha a két elmélet csak határesetben találkozott volna, mégpedig a klasszikus mechanikai szabályokban. A probléma az volt, hogy a két elmélet teljesen különböző alapokon állt: A relativitáselmélet abból a feltételezésből indul ki, hogy minden determinisztikus, illetve hogy minden képlékeny, homogén és izomorf. A relativitáselmélet szabályai valójában egyszerű matematikával levezethetőek a mindenki által ismert Galilei-féle relativitás elmélet alkalmazásával az elektrodinamikai törvényeken. (Aki ismeri a Maxwell egyenleteket, azoknak ajánlom, bátran próbálja kiszámolni, ki fog jönni!)

Ezzel szemben a kvantummechanika egyszerűen kísérletileg bizonyítható, később tolták alá az elméleteket, és va-

lójában máig sem találtak rá igazi magyarázatot, csak a működését tártuk fel jobban. Tulajdonképpen akkoriban fogalmuk sem volt arról, hogy mi mindennek lehet köze az energiaszintek kvantáltságához. Olyan hallgatólagos egyezményt voltak kénytelen alkalmazni, hogy egy részecskéről egyszerre vagy csak mint anyagi részecskeként vagy csak mint hullámként szabad beszélni, mivel vegyesen rendelkeznek hullámra és részecskére jellemző adatokkal is, persze ez nem jelenti, hogy ezek a „részecskék” kis golyócskák vagy hullámok lennének: egyik sem a helyzet, pusztán az a tény, hogy mindkétféle tulajdonsággal rendelkeznek.

Az elméleti fizika ezen válságát a telepaták megjelenése még inkább tetézte. Miután elcsitultak a nagyszabású „TP üldöztetések”, már elkezdtek foglalkozni a telepátiával, mint tudományos problémával. Igazából nem tudták, hogy valójában kiknek kellene kutatni, ezért a kezdeti kutatásokban részt vett orvos, biológus, fizikus és pszichológus egyaránt. Szükség is volt rájuk, mert az o eredményei alapján alakulhatott ki egy tudományág, mely összekötötte a többi, a noétika. Az ezzel foglalkozóak a fent említettek közül mindegyikhez konyítottak egy kicsit, legtöbbször az egyik tudományból váltak ki, hogy életüket a telepátia kutatásának szenteljük. Azonban telepátia, mely a kísérleti természettudományok efféle fejlődését hozta előbbre, csak újabb gondot jelentett az elmélet számára, mivel fogalmuk sem volt, hogy milyen összefüggések működnek a telepatikus jelenségek hátterében. Igazi áttörést csak a hipertér felfedezése volt, melyet a centaurik hoztak el az ugrókapu technológiával. Ekkor jelent meg a fizikában a hipertérkutatás és a biológiában a xenobiológia, és a centauri tudósok megfeleltek pár megválaszolatlan kérdésünkre is. Legalábbis így hittük.

II. A hipertérelmélet és az örvénygenerátorok

Az örvénygenerátor azon ritka szerkezetek közé tartozik, melyet alkalmazunk, építünk, de a működését mégsem értjük igazán. Mi a centauriktól a négy lábú „ugrókaput” béreltük, és azóta is ilyet építünk stabilitási okokból. Három lábbal is lehetséges örvényt generálni, az olcsóbb is, de kevésbé stabil. Ez a gyakorlatban ugyan nem jelenik meg, de „laboratóriumi” körülmények közötti mérések által bebizonyosodott, hogy kifizetődő a négyharmadszor magasabb költségvetés: a Föld Szövetség az idegen fajokkal való találkozásnál felismerte, hogy ugyan nem egyedülálló a Föld Szövetségnél, mégsem egyöntetű az az elv, melyet az emberéletet az első helyre helyezi. Például a narnoknak a hazájuk, a fajuk az egyedi emberélet előtt áll, és ok nem is a biztonságosabb örvénygenerátorokat alkalmazzák.

A generátorok működése elég összetett alapokon nyugszik, de a hatást most inkább pongyolán fogalmazom meg. De először ahhoz, hogy megértsük, hogy miképpen működik egy generátor, először a hipertér működésének elméletéről kell pár szót ejtenem. A hipertér lehetővé teszi a normál térből nézve a fényhatár átlépését. A hipertérre klaszrikus értelemben, mint párhuzamos univerzumra gondolhatunk, melynek minden pontját bijektíven hozzárendelhetünk a normáltér egy-egy pontjához. Természetesen ezek a pontok nem léteznek, de a pontok halmaza, mint alaphalmaz, feletti metrika valós. Ez a hozzárendelés az alapján történik, hogy ha a normál térben örvényt nyitunk, akkor az hol nyílik meg a hipertérben. A hipertér azonban pongyolán fogalmazva „össze van gyűrve” a normáltérhez képest. Így létrejönnek a normáltérben való távolságnál kisebb távolságot jelentő utak, de annál sokkal hosszabbak is. És általában nem az egyenes út a legro-

videbb. A hipertér ilyen szélsőséges torzulása miatt alkalmazhatjuk a fénynél látszólag gyorsabb utazásra, de a fényhatárt nem szegjük meg, mivel a belátható időn belül elérhető helyek a normál univerzumban ugyan megnőttek, de nem végtelenre. Bár a hipertérben utazó hajó sokfelé elmehet, de egyáltalán nem biztos, hogy a hipertérben közelínek tűnő két csillag közötti csillagok százainak akár egyikére is eljuthat. Ez elsőre kaotikusan hangzik, de a hipertér nem ennyire vészes: ez csak bizonyos határokon belül működik, „távolról” tekintve a hipertér topológiájára továbbra is igaz az, hogy ami a normáltérben távol van, az a hipertérben is távol van, és fordítva is. Azonban a Galaktikus arányoknál jóval kisebb utazásokon ez nagy előnyöket jelent. (Ezért lehet a Centauri Köztársaságnál is messzebb földi kolóniánk, ugyanakkor sosem leszünk olyan kiterjedtek, mint az egykori, nagy centauri bivaldalom.) Emellett azonban van egy ennél sokkal veszélyesebb probléma is, ami már valóban zavarja a hajózást: ezek a hipertéri áramlatok. Ez nem jelent semmi mást, mint azt, hogy a fent említett bijekció nem konstans. A hipertér pontjai „elmásznak” a normál térhez képest. Amellett, hogy a hipertér „gyűrődései” folyamatosan változnak, még egy kis szögsebességű forgást is észleltek, de a hipertér viselkedése miatt nem lehet megállapítani, hogy hol van ennek a tengelye. Mintha mindenhol lenne, ebből pedig - szokás szerint - arra következtettek, hogy sehol sincs. Azonban ez ellehetetleníti akár a gyorsan frissített térképek alapján való navigációt is, ezért alkalmaznak minden kapunál hipertéri bóját. A kapu a hipertérben lead egy elektromágneses jelet, méghozzá mindegyik kapu egy egyedét. (Az eredeti kapuk ismeretlen protokoll szerint működtek, de azok is mind egyedi elektromágneses jelet sugároztak, míg az új ugrókapuk az Interlac nyelven sugároz-